

A romantic illustration of a man and a woman in a close embrace. The man is shirtless and muscular, leaning towards the woman. The woman has long, dark, wavy hair and is wearing a light blue, off-the-shoulder top with ruffled sleeves and a dark skirt. The background is a vibrant, abstract pattern of pink, purple, and red floral or leaf-like shapes. The overall mood is sensual and intimate.

Джейн Фийдър

БИВШИЯТ ГОДЕНИК

Джейн Фийдър
Бившият годеник

ПРОЛОГ

Торес Ведрас, Португалия 18 юли 1810 г.

– Все по-близо са, Нед. – Човекът, който го каза, се обърна на седлото и сложи ръка върху гърба на коня, вперил очи в бързо здрачаващата се местност зад него. Можеше да различи на известно разстояние облака прах, който вдигаше група конници. Погледна отчаяно спътника си. Едуард Бомон, петият граф Грантли, се беше отпуснал тежко върху гривата на коня, гърбът му беше подгизнал от кръв.

– Зная – думите му бяха само шепот и преминаха в мъчителен стон, когато Нед се опита да поеме въздух в дробовете си. От устните му потече кръв. – Не да им избягам, Хю. Ти трябва да продължиш и да ме оставиш тук.

– Не, няма да го направя. – Хю Мелтън се наведе, пое юздите на коня на спътника си и го поведе. – Няма да те оставя на тези португалски диваци. Призори ще сме в Лисабон. Хайде, давай, Нед.

– Не – Тази дума беше изречена с повече сила от всичко, което Нед бе казал откакто преди около час португалският куршум го улучи в гърба. Той дръпна с последни сили юздата. Конят му пръхтеше и се въртеше, объркан от противоречивите заповеди, които му даваха. – По дяволите, Хю, трябва да продължиш сам... спаси себе си. – Нед събра за миг сили и пхна пръсти в жакета си. – От това тук зависи много повече, отколкото предполагаш.

Хю млъкна. Вече му беше минало през ума... предвиждаше го от месеци. По време на португалския поход под командата на Уелингтън вече бе предположил, че приятелят му играе много по-тайнствена роля от тази, която се криеше зад скромната му длъжност на адютант на херцога. Подозираше също, че този уж весел излет от позициите до Торес Ведрас край Лисабон е нещо повече от няколко дена заслужен отпуск.

– Взemi – Нед извади от джоба си две продълговати пакетчета. Обвивката от пергамент, скриваща съдържанието, беше изцапана с кръв. Той се олюля на седлото, докато се навеждаше да подаде двете пакетчета на Хю. – Постарай се всичко това да отпътува още с първия кораб, напускащ Лисабон.

– Какво е това? – Но още докато задаваше въпроса, Хю разбираше, че Нед няма да му даде ясен отговор.

– Изпрати това тук до Конната гвардия... До Чарлз Лестър. – Нед

пое мъчително въздух, за да каже още нещо, сочейки едното пакетче. – Още не бях надписал адреса... твърде рисковано беше. Направи го, щом пристигнеш в Лисабон и се погрижи двете съобщения да се озоват на първия боен кораб, който ще напусне пристанището.

Хю пое пакетчето и го пхна във вътрешния джоб на туниката.

– А това тук е за сестра ми, лейди Ема Бомон в имението Грантли в Хемпшир – изхрипя Нед и му подаде второто пакетче. – За бога, Хю, сега препусни. Пакетчето за конните гвардейци не бива за нищо на света да попадне в ръцете на португалците.

Раненият мъж се олюля върху седлото на една страна, юздите се изплъзнаха от ръцете му. Само краката му в стремената още го държах на коня.

– О, мили боже! – Хю спря двата коня, преди Нед да падне на земята.

– Помогни ми да слеза – простена Нед. – Не мога да се задържа по-дълго в седлото... За бога, човече, побързай. Те ще се забавят с мен и това ще ти даде няколко минути преднина. Можеш да им избягаш. – Израз на отчаяние изпълни за миг златисто кафявите му очи, но светликът им вече гаснеше.

Хю скочи от коня. Подхвана приятеля си в мига, в който той се плъзна от седлото ръцете му. Хю го сложи върху коравата, изгорена от слънцето земя, която все още излъчваше дневна топлина. Погледна безпомощно мъжа пред себе си, чиято кръв непрестанно попиваше в земята. После чу в тихия вечерен въздух шума на конски подкови, видя прахта, която те вдигаха.

Клепачите на Нед трепнаха.

– Заради всичко свято, Хю. Не ме оставяй да умра напразно.

Хю вече не се колебаеше. Той се метна с бързо движение на коня и го пришпори. Не искаше, не можеше да мисли за приятеля, който лежеше в прахта и чакаше хората, които ги преследваха от ранния следобед, да се нахвърлят върху него. Ако търсеха онова, което Хю Мелтън носеше сега със себе си, те никога нямаше да го намерят. Призори ще е в Лисабон, на първия кораб за Англия.

Четиримата ездачи спряха конете, когато стигнаха до безжизненото тяло на земята и търпеливия кон, който пасеше нисък храст. Един от тях, с дебели сребърни галони и еполети, издаващи ранга му, скочи с мръсна псувня от коня. Наведе се над Нед.

– Още е жив – изръмжа той и чевръсто го запретърсва. Разкъса окървавените му дрехи и преобърна мъжа, въпреки раните му, по корем.

После изпсува още по-яко, защото търсенето му се оказа напразно. – Не носи нищо. Двама от вас ще препуснат подир другия. Педро и аз ще се занимаем с този тук. Докато е жив, още има език.

Нед чу думите му сякаш от огромно разстояние. Странна усмивчица играеше на устните му, когато отново го претърколиха по гръб. Сега виждаше тъмното лице над себе си. Зли черни очи, коравосърдечна уста над гъсти, дълги мустаци.

– Моля за извинение, полковник – измърмори той на португалски. – Може и да имам език, но той не е на ваше разположение. – Той затвори очи, на устните му още играеше усмивка. Сега виждаше пред себе си съвсем друго лице. Очи, златни като неговите, широка, усмихната уста. – Ем – прошепна той и умря.

Имението Грантли, Англия, Декември 1810 г.

– Това е нечувано! НЕПОНОСИМО! За нищо на света няма да го допусна. – Ема Бомон мачкаше в ръка дантелената кърпичка и се разождаше нервно напред-назад из елегантния салон. При всяко нейно движение воланите на гълбовосивата ѝ рокля от фин креп се развяваха на всички страни.

– О, Ема, миличка, не бива да говориш така – спря я дама на средна възраст в рокля от тъмна коприна. Крилицата на бонето ѝ потрепваха край бузите ѝ, докато тя енергично поклащаше глава.

– О, наистина ли не бива, Мария? – възкликна разгневената лейди Ема. – Господин Кричли, трябва да попречим по някакъв начин на всичко това. *Настоявам*. Просто не проумявам как си го е представял Нед.

Смутено мълчание последва заявлението ѝ. Кричли се изкашля в шепа, после зашумоля с документите пред себе си. Дамата на средна възраст си вееше енергично с ветрилото. Двама по-възрастни мъж и жена, седнали редом на канапето с позлатени облегалки, се бяха втренчили пред себе си.

Мъжът потропваше равномерно с бастуна си по обюсонския килим, а съпругата му беше присвила устни и кимаше с кисел израз, сякаш удовлетворена поне донякъде.

– Ема... Ема! – чу се натъртено откъм другия край на стаята. – Объркваш всички. – Аласдеър Чейс се беше облегнал на стената с книжни лавици, пхнал дълбоко ръце в джобовете на велурения панталон. Опръсканите му с кал ботуши с ревери подсказваха, че целия ден е ловувал. В зелените му очи проблясваха хитри искри, устните му бяха саркастично присвити.

Ема се обърна рязко към него.

– Бих казала всички освен теб, Аласдеър – хвърли му тя със същата горчива ярост в лицето. – Какви аргументи си използвал пред Нед, та се е съгласил на толкова... толкова непоносима ОБИДА?

Почукването на бастуна стана по-силно; сложил ръка пред устата, възрастният джентълмен силно се изкашля.

– Ема! – изпъшка зад ветрилото си Мария. – Позамисли се, моля те, над това, което казваш.

– Да, наистина, лейди Ема... позамислете се, моля ви – измърмори

загрижено адвокатът.

Лицето на Ема пламна, тя притисна длани към бузите си.

– Не исках да кажа...

– Ако искаш да се караш с мен, Ема, трябва да го направиш, когато останем насаме – Аласдеър се дръпна от стената, прекоси стаята и заста на пред нея. Пристъпваше с меки стъпки, източеното му тяло беше гъвкаво като рапира и внушаваше впечатление за сила и пъргавина, но не и за грубо превъзходство на мускулите. Той сложи ръка на лакътя ѝ. – Ела – заповяда ѝ меко и я поведе към вратата на противоположната страна на стаята.

Ема го последва покорно. Бузите ѝ пламтяха, пръстите ѝ стискаха вече скъсаната кърпичка, но тя вече се владееше, съзнаваше добре кой я е чул и колко непристойно беше онова, което изрече.

Аласдеър затвори вратата зад тях. Бяха се озовали в малък музикален салон с изящно пиано и позлатена арфа. Той се приближи към пианото, вдигна капака и изсвири една гама, жизнерадостна поредица от ноти, които изпълниха малкото помещение.

Ема отиде до прозореца. Зимният следобед вече се топеше, голите дървета се огъваха под силен, долитащ откъм Солътн северозточен вятър.

Нотите отзвучаха и тя чу лекия шум, когато той затвори капака на пианото. Обърна се към него. Аласдеър стоеше с гръб към инструмента, ръцете му лежаха върху капака от полирано черешово дърво.

– И тъй... – подхвана той и вдигна вежда. – Сега сме сами и можеш да кажеш какво искаш. Няма да се обидя.

– Пък и нищо не би спечелил – отвърна Ема. – Ти стоиш зад цялата тази работа, Аласдеър. Мислиш ли, че не си давам сметка, колко те биваше да манипулираш Нед както си пожелаеш?

На слабото лице на Аласдеър трепна мускул, очите му незабележимо се присвиха.

– Ако го вярваш, значи не си познавала брат си толкова добре, колкото винаги съм предполагал – заяви той спокойно.

– Но ако това не е твоят почерк, тогава чий е? – извика тя. – Не мога да повярвам Нед по собствено желание да ми е изиграл такава лоша шега.

Аласдеър сви рамене.

– Защо мислиш, че е лоша шега, Ема? Не допусках ли Нед да е вярвал, че такава решение ще е само за твое добро?

– Как не! – възкликна Ема, но в същия миг се ядоса на себе си,

задето ѝ се бе изтръгнал толкова детински възглас. Отново се заразхожда напред-назад. Аласдеър само я гледаше. Очите му пак весело заблестяха, докато я наблюдаваше как прекосява стаята от единия до другия край.

Лейди Ема Бомон беше висока метър и седемдесет и два, с щедро телосложение. Аласдеър Чейс знаеше от опит, че тази височина прикрива великолепна закръгленост и както толкова често умът му се зарея в представата за тялото ѝ под елегантната рокля – великолепно закръглените гърди, източен гръб, чудесно оформени бедра и кораво дупе.

Той се обърна изведнъж пак рязко към пианото и вдигна капака. Изсвири още няколко ноти.

Ема застана като вцепенена.

Докато пръстите му се плъзгаха по клавишите, Аласдеър заговори небрежно през рамо.

– Чуй, скъпа, по-добре ще е да приемеш всичко тихо и кротко. В противен случай само ще станеш за смях.

Той видя как широката ѝ уста се напрегна, как очите ѝ, по-скоро златисти отколкото кафяви, заблестяха от гняв. Порив на вятъра си проправи път между стъклото и рамката на прозореца, засили огъня в камината и един пламък лумна високо, а восъчните свещи в свещника под прозореца затрептяха. Отблясъци от светлината заиграха в косата ѝ. Имаше великолепна коса, Аласдеър винаги го беше твърдял. В някои кичури ониксът се смесваше с кафявото на костенурка, други бяха като бледо злато, като лятно жито. Той помнеше, че докато тя беше дете бледите тонове преобладаваха, но с възрастта тъмните кичури ставаха все повече.

– Не ме наричай така – каза тя тихо и настойчиво.

Аласдеър се отдалечи още веднъж от пианото и сви рамене.

– Както обичаш.

Ема се поколеба, после тръгна към вратата за съседната стая. Беше изправила несъзнателно рамене, преди да отвори вратата и се да се върне в салона.

Сцената не се беше променила, откакто бе излязла преди десет минути. Четиримата седяха в същото положение, сякаш някой ги беше омагьосал с вълшебна пръчица. Завъртяха се неспокойно върху възглавниците, когато тя се върна в стаята с Аласдеър по петите ѝ.

– Господин Кричли, бихте ли прочели още веднъж завещанието на брат ми – помоли тя с равен глас, въпреки че цялото ѝ тяло трепереше от вътрешно напрежение. – Почнете от самото начало, моля.

Адвокатът се изкашля, зашумоля с книгата, а после зачете със сух адвокатски глас, който напомни на Ема по-осезателно за смъртта на Нед, отколкото официалното съобщение от Конната гвардия, личното писмо от херцог Уелингтън и потокът съболезнования от приятели и колеги – по-натрапчиво дори от сърцераздирателното описание на раните на Нед и смъртта му сред пустинния пейзаж между Торес Ведрас и Лисабон, което получи от Хю Мелтън.

– Тъй като вашият брат не беше женен и нямаше преки наследници, неговата титла, имението Грантли и дворецът Грантли в Лондон стават собственост, като неделимо и непродаваемо наследство, на вашия чичо лорд Грантли. – Адвокатът вдигна глава и погледна възвратния мъж, който седеше, изправил гръб, на тапицираното с пъстра дамска канапе.

Шестият граф кимна сериозно, а неговата графиня приглади черната си копринена рокля.

– Не бързай да напускаш този дом, мила – заяви добронамерено графът. – Наистина няма защо да бързаш.

– Не, не, недей да мислиш, скъпа Ема, че припираме да вземем дома ти – измърмори сега и графинята. – Но толкова е жалко, че още не си намерила съпруг. Впрочем осмелявам се да те уверя, че искаме да направим само малки промени, тъй че можеш да останеш наша гостенка докато се наредиш уютно на друго място.

– Не се тревожете, госпожо, няма да се вкопча в полите ви – възрази Ема. – Моля ви, продължете да четете, господин Кричли.

Адвокатът беше явно притеснен, защото при предишното четене Ема изгуби самообладание тъкмо на това място.

Аласдър бе застанал отново до лавиците с книги с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете. Приличаше на човек, който се забавлява, но не остава равнодушен, все пак погледът му, спрян върху Ема, беше много внимателен изпод полуспуснатите клепачи. Предполагаше, че няма опасност тя да избухне още веднъж пред всички в пристъп на ярост.

– Лейди Ема, вие наследявате брат си и получавате всичко от неговото състояние, което не е подвластно на Комисията за неделими и непродаваеми благороднически имоти – обясни Кричли. – Това значи, че получавате по-голямата част от имуществото му. – И адвокатът хвърли извиняващ се поглед към шестия граф и неговата графиня.

– Трябва да призная, че постъпката на Едуард ми изглежда твърде странна – заяви лейди Грантли. – Да не завещае нищо на чичо си... още повече, че лорд Грантли трябва да носи цялата отговорност по опазване на имението.

– Ако приходите от имението отново се инвестират, те ще покрият всички разходи – възрази натъртено Ема.

– Да, разбира се... разбира се. – Лорд Грантли, който притежаваше много по-уравновесен темперамент от съпругата си, побърза енергично да кимне.

– Лорд Грантли ще установи, че имението ще се управлява от само себе си, ако го остави в способните ръце на Драйздън и неговите управители – заяви Аласдеър, докато чистеше петънце кал от дрехата си.

– Лорд Грантли ще се разпорежи лично. Ще назначи и свой управител – заяви високомерно нейно превъзходителство.

– Което ще означава само, че е още по-голям глупак, отколкото предполагам – измърмори Аласдеър толкова тихо, че само Ема можа да го чуе. Погледите им се срещнаха и той й смигна съзаклятнически.

За миг в очите й проблеснаха искрици и пропъдиха напрежението, на широките й устни се появи нещо като усмивка. Но тя си спомни в същия миг за яростта си и побърза да се извърне. Аласдеър притежаваше от край време способността да я накара да забрави, че му е сърдита. Беше една от чертите в характера му, които я вбесяваха. Той правеше същото и с Нед. Като момчета, когато се прибираха от училище за дългата ваканция, Аласдеър сякаш изведнъж го яхваше дяволът и му доставяше удоволствие да предизвиква невъзмутимия Нед, докато го изкара от равновесие. В същия миг променяше държането си, шегуваше се, успокояваше Нед, докато не го накараше да почне да се смее заедно с него.

– Можем ли да продължим, господин Кричли – настоя Ема и сега в гласът и звучеше остро.

– Лейди Ема, покойният граф е определил лорд Аласдеър за изпълнител на неговото завещание и попечител на вашето състояние, докато се омъжите.

Ема с мъка си пое дъх.

– А какви по-точно ще са задълженията на лорд Аласдеър като попечител на състоянието ми?

Кричли извади от джоба на самото си голяма бяла носна кърпа, тръсна я и силно се изсекна.

– Лейди Ема, брат ви е доверил на лорд Аласдеър грижата да управлява вашите финанси. Единствено на лорд Аласдеър принадлежи правото да ги контролира. – Той скри за миг лице зад кърпата, преди да продължи неуверено. – Вашият брат, госпожице, е предвидил усилията на лорд Аласдеър във ваша полза да бъдат възнаградени. Негово превъзходителство ще получава годишната сума от... той порови в

документите – от пет хиляди фунта... да, толкова са. Пет хиляди фунта.

Ема обиколи още веднъж с бързи стъпки салона, лицето ѝ пламтеше.

– Наистина *непоносимо* – заяви тя, но на присъстващите им беше ясно, че вече се владее.

– Ох, сигурен съм, че не ми се сърдиш заради сумата, нали Ема? – оплака се Аласдеър и вдигна високо вежди. – Изобщо няма да я забележиш, мило момиче. И те уверявам, че ще си я заслужи.

Тя се обърна рязко към него.

– А как смяташ да си спечелиш тези пари?

Той се усмихна.

– Като се грижа състоянието ти добре да нараства. Притежавам в това отношение известен талант и Нед го знаеше много добре.

– Как тъй имаш представа от инвестиции, от борсата, от проценти или както още се нарича всичкото това? – полюбопитства Ема. – Никога не си имал криле, с които да можеш да летиш.

– Така е. – Той я наблюдаваше с едва доловима усмивка. – Както всички знаем, скъпоценният ми създател не е бил пестелив джентълмен.

– Лоша кръв – измърмори лорд Грантли. – От майка му е. Цялото семейство Белингам са белязани. Бяха безумни играчи, всички до един. Бях свидетел, как баба му загуби шест хиляди гвиней в една единствена игра. Баща му беше същият.

– С което обстоятелствата около моята бедност са изяснени – съгласи се откровено Аласдеър. – Аз съм най-малкият син на безсъвестен комарджия... – Той сви рамене. – Впрочем питам се, дали не се отклоняваме малко нещо от темата.

Ема мълчеше. Башата на Аласдеър, граф Чейс беше зъл тиранин. Пияница и играч, който една нощ, на връщане от игра на карти, беше паднал от коня и си беше строшил врата. Имението му беше натоварено до последен предел с ипотеки, тъй че остави повече дългове, отколкото царска съкровищница би могла да изплати. Аласдеър, като най-малкият от тримата сина, остана без пукнато пени. Но никой не би си го помислил, като го гледа човек – каза си Ема. Живее като богаташ, но как го постига, тя просто не можеше да проумее.

– Нямаше да имам нищо против, ако Нед ти беше завещал двайсет хиляди фунта – заяви тя нетърпеливо. – Ти беше най-добрият му приятел... беше му по-близък, отколкото можеше да му бъде брат. Но *не желая* да приема, че ще имаш решаващата дума по отношение на разноските ми. Ще се налага ли да те моля за издръжката си всеки три месеца?

Трябва ли да получа разрешението ти, ако искам да имам конюшня? Необходимо ли ми е съгласието ти за разходите по дома ми? – Тя погледна Аласдеър, после адвокатата.

– Скъпа Ема, сигурна съм, че лорд Аласдеър ще проявява голямо разбиране – каза Мария и стана от креслото. – Освен това не бива ти да се тревожиш за финансите си. Толкова е... неженствено. По-добре е да предоставиш на мъж всички тези отвратителни подробности. Мъжете са много по-оправни в тези неща. Убедена съм, че скъпият Нед е знаел, че действа за твое добро... докато се омъжиш. – Тя се приближи към Ема и сложи ръка върху нейната. – Защо не полегнеш и не си починеш преди вечеря.

– Кога се е налагало да си почивам пред вечеря, Мария?

– Наистина никога – отговори дамата. – Но този следобед беше много напрегнат за теб.

– Подценяваш ме – заяви сухо Ема, а после се обърна към адвокатата.

– Е, сър. Имате ли отговори на въпросите ми? Колко широки са пълно-мощията, предоставени на лорд Аласдеър от брат ми?

Адвокатът потри устни с пръсти.

– Според характера на това попечителство, госпожице, той трябва да контролира всичките ви разходи – обясни колебливо. – Но за всичко останало имате пълна свобода.

– Господи, каква щастливка съм, значи. Следователно не съм задължена да искам съгласието му за брака си например? – попита тя саркастично. – Или за това, къде бих желала да живея?

Адвокатът поклати глава и от гласа му пролича колко е шокиран, когато отговори.

– Не, наистина не, лейди Ема. Пълнолетна сте все пак, нали.

Ема погледна, присвила чело, килима под краката си. С връхчето на синята си копринена обувчица заповтаря контура на шарката.

– Допускам, че няма възможност това завещание да бъде оспорено?

– Не, никаква, лейди Ема.

Ема кимна разсеяно.

– Бихте ли ме извинили, моля – каза тя равнодушно и тръгна към вратата за музикалния салон. Излезе и вратата се тръшна след нея.

– Ех, винаги съм твърдяла, че има доста странни маниери – заяви лейди Грантли, изсумтя и стана. – Ясно е, че при такова богатство предложения за женитба няма да липсват, независимо от маниерите ѝ. Нека се надяваме, че няма да налети на някой авантюрист.

– Богатството ѝ винаги е било голямо, но досега не е налетяла,

госпожо – сложи я Аласдеър деликатно на място.

Лейди Грантли му хвърли подчертано пренебрежителен поглед.

– Ако не се лъжа, веднъж вече едва избягна сериозната опасност да стори тъкмо това. – И тя се понесе към вратата. – Ще се оттегля в покоите си. Мария, би ли ми пратила икономката. Искам да прегледам с нея менюто за седмицата.

– Мисля, че Ема вече го стори, лейди Грантли – отговори Мария.

– Ема вече не е господарка в този дом – изрече лейди Грантли и излезе величествено от стаята. Съпругът ѝ се извини с поглед на Мария, после измърмори нещо за чаша бяло вино и я последва.

– Та така, значи – заключи Мария и на бузите ѝ се появиха две тъмночервени петна. – Тъй, значи!

– Да, Мария, колкото по-скоро се преместите двете с Ема някъде другаде, толкова по-добре ще е за всички, така мисля – каза Аласдеър и се дръпна от библиотеката. – Той се усмихна на жената и доста строгият израз на лицето му изведнъж се смекчи. Саркастичните искрици изчезнаха от очите му и сега те гледаха топло, тънките му устни вече не бяха толкова безмилостно присвити. Той докосна рамото ѝ. – Не ви препоръчвам да изпълнявате заповеди на графинята. Ако иска да говори с икономката, сама да я извика.

– Да... да, мисля точно така да се държа. – Мария кимна решително. – Господин Кричли, сигурна съм, че преди да си тръгнете, с удоволствие ще пийнете чаша вино. Бихте ли ме последвали... – Тя тръгна към вратата. Адвокатът събра книгата, поклони се на лорд Аласдеър и последва с бързи крачки домакинята.

Аласдеър се отпусна в едно дълбоко кресло, затвори очи и зачака. Предположи, че ще е Бетовен. Не се наложи дълго да чака. Първите тонове на пианото бяха тихи, почти колебливи, докато Ема се опитваше да даде израз на настроението си. После станаха по-силни и високи и той се заслуша в Кройцеровата соната.

Кимна доволен. Все още я познаваше толкова добре. Стана и отиде в музикалния салон. Дори да го беше забелязала, пианистката не се издаде. Аласдеър взе от инкрустирания полиран шкаф една цигулка и заста на зад Ема. Сладките звуци на цигулката се сляха с тези на пианото, но Ема не му обърна внимание, докато пиесата не свърши.

Ръцете ѝ още лежаха върху клавишите и последните звуци на сонатата бавно отзвучаха.

– Господи, как *искам* да не свирехме толкова добре заедно – изтръгна се сякаш вик от дълбините на сърцето ѝ.

Аласдеър се замисли какво да ѝ отговори, но после се отказа. Сложи цигулката на мраморната маса с позлатени крака.

– Знаеш ли изобщо с какво разполагаш, Ема?

Тя се обърна на въртящата се тънкокрака табуретка.

– Не точно, но съм сигурна, че е много. Наистина ли е важно да го зная с точност?

– Мисля, че да – отвърна той спокойно. – Но ако смяташ, че не е важно, трябва да потвърдя, че наистина не си най-подходящият човек за ръководството на такова богатство.

Ема се изчерви, но трябваше да признае, че е прав.

– Все пак не това е причината Нед да вземе такова решение и ти добре го знаеш – възрази тя все пак.

– Понастоящем струваш повече от двеста хиляди фунта – заяви спокойно Аласдеър, пренебрегвайки забележката ѝ. – Ти си изключително богата жена.

– А ти ще ме направиш дори още по-богата, предполагам. Но и това не е причината Нед да се разпореде така, нали? – добави тя и стана от табуретката.

– Не зная защо Нед е взел това решение – възрази той. – Всичко, което зная е, че е факт. Затова най-добре ще е да навлезем в подробностите, нали? Къде би желала да живееш?

– По време на сезона в Лондон. Къде другаде?

– Да, къде другаде наистина? – съгласи се той. – Искаш ли да намеря подходяща къща, която да наемеш?

– Предпочитам да си купя къща – избухна Ема.

– Не смятам, че е разумно – заяви той спокойно.

– И защо не, ако мога да зная? – Тя вирна брадичка, погледът ѝ беше предизвикателен.

– Защото ще се омъжиш – заяви той без заобикалки.

– Но не и за теб – стрелна го Ема, още преди да успее да се въздържи.

– Не... ако добре си спомням, ти вече ми даде достатъчно ясно да го разбере – отвърна Аласдеър и кимна хладно. – Пък и нямах намерение да подновявам предложението си.

Ема успя с голяма мъка да се съдържи. Беше типично за Аласдеър така да извърта нещата... за да я унизи. Тя го погледна.

– Мисля, че Нед тъкмо това е имал предвид с това свое дяволско решение.

– Вярно е и ти току що го изрече. Но Нед не ми се беше доверил. –

Той посегна към шнура на звънчето. – Шери или мадейра?

Ема се поколеба за миг, после прие, че Аласдеър никога няма да признае онова, което и двамата добре знаеха. То и какво ли значение имаше? Лютивият привкус на гнева беше изчезнал, а разумът ѝ подсказваше, че ще трябва все някак, с помощта на общото им минало, да намерят път през взаимната неприязън, за да овладеят създалото се положение. Независимо от това, какви са били мотивите на Нед.

– Шери – отвърна тя и се наведе към огъня да си постопли ръцете, докато Аласдеър даваше разпорежданията си на лакея, побързал да се озове на позвъняването. Мълчанието в музикалния салон се проточи. Ема остана до огъня. Аласдеър отиде до прозореца. Пердетата още не бяха спуснати и до тях слабо долиташе боботенето на вълните под скалата на брега, на която се издигаше къщата.

Лакеят се върна с поднос в ръка. Сложи го на мраморната маса и се оттегли.

Аласдеър наля вино и донесе чашата на Ема.

– Трябва да спазваш правилата на траура... или имаш намерение да се противопоставиш на установения ред?

– Нед изобщо не държеше на подобни условности.

– Да, така е. – Той отпи от шерито и я изгледа внимателно. – Ще танцуваш ли?

Ема изведнъж се засмя.

– Няма да танцувам валс – заяви тя. – Нед не понасяше валса. – Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя ги избърса. – Не понасяше и някой да плаче. – Гласът ѝ беше станал дрезгав и тя остави чашата. – По дяволите, Аласдеър. *Защо* трябваше той да умре?

Той се приближи към нея, прегърна я, и тя усети дъха му в косата си. За миг всичко беше същото, каквото през продължителното им съвместно минало. Той я утешаваше... ако си беше наранила коляното или паднала от коня, или я бяха наказали в клас. Но и Аласдеър скърбеше, та в този миг и тя утешаваше него.

Двамата се вкопчиха един в друг. Сега беше вече не отдалеченото минало, а съвсем скорошното. Минало, за което се бяха заклели никога вече да не връщат. И все пак сега тя чуваше ударите на сърцето му, усещаше дъха на кожата, на косата му. Гъвкавото му тяло се притискаше към нейното. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, привлякоха я към него.

Светът се въртеше около оста си. В главата ѝ бушуваха объркани мисли. Тя се дръпна от прегръдката му, очите ѝ бяха сухи.

– Добре, в такъв случай ми наеми къща. – Гласът ѝ трепереше, тя

посегна към чашата и отпи. – Искам за Нова година да съм в града.

– Както заповядате, госпожице. – Аласдеър ѝ се поклони и във всяко движение на тялото му се четеше ирония. – Щом се настаниш в града, ще обсъдим подробностите на финансовите ти права. Уверявам ти, че ще бъда щедър що се отнася до съдържанието на кесията ти – усмихна се той.

Ема продължаваше да стои неподвижно, после се обърна и излезе от стаята. Затвори тихо вратата зад себе си.

Аласдеър седна на пианото, изсвири поредица от акорди, всеки следващ малко по-гръмък и по-дисхармоничен от предишния.

2

– Къщата е наистина чудесна, Ема. – Мария развърза панделките на бонето си и кимна доволна, след като огледа големия салон на първия етаж. – Стаите са толкова просторни, мебелировката наистина над средното равнище. Боях се, че ще те обземе меланхолия, скъпа, ако се наложеше, след всичко на което си свикнала, да заживееш притеснено. Домът Грантли е толкова представителна господарска къща, а Грозвентър скуеър толкова съвършен адрес.

Тя въздъхна леко и остави бонето на един стол.

– Но тази къща е наистина много приятна. Пък и Маунт стрийт е на чудесно място.

– Готова бях и в кокошарник да живея, ако беше единствената възможност да се отърва от леля Хестър. – Ема свали светлокафявите си ръкавици от йоркска кожа. – Тази жена е същинска отрова.

– Трябва да призная, че наистина не е много мила – съгласи се съдържано Мария.

Ема й се усмихна.

– За разлика от нея ти си светица, Мария. Наистина не проумявам как успя да си прехапеш езика, когато тя те нападна, беше просто невероятно. Бих желала аз да го бях постигнала – добави тя с известно съжаление. – Колко по-достойно щеше да е да запазя хладно мълчание, вместо да се карам всеки път с нея. На всичкото отгоре нещата станаха толкова мъчителни за клетия чичо Грантли.

– Ех, миличка, винаги си имала твърде избухлив характер – успокой я Мария. – Както и клетият Нед. Просто не можеше да остане спокоен, ако сметнеше, че някъде става нещо несправедливо.

– Така е – усмихна се меланхолично Ема. За да се поразеее, отиде до огромните прозорци, от които се виждаше улицата долу. – Каква бъркотия. Посенската кола все още препречва улицата, защото свалят багажа ни, а зад нея е спряла товарна платформа с побеснял от гняв каруцар. – Тя се разсмя високо. – Не го чувам какво крещи, но съм сигурна, че и през ум не му минава да бъде учтив. Джон, нашият кочияш, прилича на човек, готов на убийство.

– Божичко, колко вулгарна сцена – поклати глава Мария. – Лондон е толкова шумно и мръсно място.

Ема се засмя тихичко, но премълча. Въпреки протестите си, Мария

обичаше по време на сезона да е в града. Беше много социална личност, за която безбройните гости и гостувания, покупките и забавите, та дори възглуравите развлечения у Алмак бяха същински еликсир на живота.

Тя беше далечна роднина на Еминия баща, покойният ѝ съпруг я беше оставил с много малки приходи, недостатъчни, за да продължи да води живота, с който беше свикнала. Майката на Ема почина, когато девойчето беше едва на четиринадесет, и баща ѝ покани Мария Уидърспун за домакиня в дома му и компаньонка на дъщерята, когато тя дебютира осемнайсетгодишна на първия си сезон в Лондон. Мария беше във възторг от толкова щедро предложение и от възможността да се потопи отново в бурния обществен живот на богатите и високородните. Когато по-късно бащата на Ема почина, тя вече я придружаваше неотстъпно.

Беше решение добро и за двете. Мария не беше кой знае колко умна, но пък познаваше всичко живо, имаше безукорни връзки и беше наистина напълно подходяща за компаньонка на млада и богата наследничка. Беше приветлива по природа и спокойна, а тъй като и през ум не и минаваше да влияе на мненията или постъпките на Ема, двете се разбраха чудесно.

– Ще слеза и ще се погрижа да занесат всеки сандък където трябва – каза Мария. – Ема, скъпа, ти ще вземеш хубавата голяма спалня, която гледа към двора, а пък аз тази откъм улицата.

– Глупости! Добре знаеш, че имаш лек сън. В стаята откъм улицата изобщо няма да можеш да спиш – възрази Ема. – Мен с топ не можеш ме събуди, тъй че вътрешната спалня ще е твоя.

Мария се поколеба само част от секундата.

– Много мило от твоя страна, Ема – измърмори тя. – Толкова си внимателна. – И с тези думи изтича от стаята.

Ема остана до прозореца. Спречкването на нейния кочияш и каруцаря на товарната платформа ставаше все по-разпалено и междуременно беше събрало цяла тълпа. Кочияшът Джон беше набит мъжага, но каруцарят приличаше на боксьор и Ема тъкмо размисляше дали няма да е по-добре да изпрати Харис – иконома да плисне студена вода върху лумналите пламъци, преди някой да бъде ранен, когато двуколка с два коня се появи откъм ъгъла на Дейли стрийт.

Кочияшът успя да спре двата дорести коня само няколко сантиметра от сблъсъка. Маневрата му изглеждаше много лесна, но Ема, която добре караше кола, си даде сметка, че е изисквала хладнокръвие, яки ръце и абсолютна точност. Впрочем от Аласдър Чейс, който току що

хвърли юздите на своя лакей в ливрея и скочи от колата, не можеше и да очаква друго.

Той носеше раираната синьо-жълта, толкова желана от мнозина, жилетка на клуба „Четири коня“. Цяла шепа връхчета за камшици стърчаха от джоба на спортното му палто с изобилие от копчета. Той заговори със спорещите и макар Ема да не можеше да чуе какво казва, думите му се оказаха явно много резултатни. Кочияшът Джон се покатери отново на пощенската карета, а каруцарят на фургона поведе конете си заднешком, за да освободи улицата. Аласдеър поговори още веднъж кратко със слугата си, преди да тръгне към пътната врата.

Спря за миг и погледна към къщата. Зърна Ема на прозореца и вдигна за поздрав украсената с кожа шапка. После изчезна от погледа ѝ, докато изкачваше бързо стълбите под нейния прозорец.

Ема чакаше. Чу бързите му стъпки по стълбата и си даде дума да не допуска по време на разговора им той да я провокира, нито тя да го прави.

Аласдеър влезе в салона и внесе студения свеж въздух с леко порозовелите си бузи и сияещия си поглед.

– Боже милостиви, Ема, не вярвам на очите си – как може да имаш толкова много багаж. Възможно ли е две жени да са събрали толкова вещи? Кутиите за шапки и куфарите са дузини връх дузини. За малко да се пребия, защото се спънах в коридора в сандък с дрехи. – Той захвърли шапката и камшика на масичката от махагон, свали ръкавиците. Всяко негово движение беше гъвкаво, елегантно, но и пестеливо. – Е, как ти хареса къщата? Достатъчно широка ли е за теб?

– Мария беше много впечатлена – отвърна Ема. – Но аз още не съм имала време да я огледам по-подробно.

Дори да беше разочарован от неопределения отговор, Аласдеър не се издаде.

– Има и музикален салон – каза той. – В задната част на къщата, на партера. Мисля, че пианото ще ти хареса, от фирмата „Плейел“ е, от Париж, и звукът му е превъзходен.

– Благодаря – отговори Ема. Щом Аласдеър е избирал инструмента, можеше да е сигурна, че няма да има повод да се оплаче, но не желаше и да проявява ентузиазъм. – Ще го опитам. След като намеря време да се настаня. Бих казала, че тогава ще съм готова и с удоволствие да приемам посетители – не се въздържа да добави въпреки най-добрите си намерения.

– Ако ще е опит да ме уязвиш, скъпа Ема, трябва да ти кажа, че

изобщо не си улучила – заяви весело Аласдеър. Той седна в едно кресло пред камината и кръстоса крака като мъж, който има намерение да се настани удобно. – Аз съм твой управител, ако не си забравила. Като такъв имам привилегии, които ме различават от обикновените посетители. – Тя продължаваше да стои до прозореца, а той ѝ се усмихна и добави – Като не забравяме, че съм стар... много стар... семеен приятел.

– Това е минало – заяви Ема. – През последните три години едва ли съм разменила с теб повече от три думи в частен разговор. Тъкмо затова всичко ми изглежда толкова отвратително – добави тя ядосано, въпреки решението си да бъде учтива и дистанцирана. Беше положила усилия да се въздържа, но беше явно невъзможно. В мига, в който си помислеше, че е готова да приеме дяволското завещание на Нед, само като си спомнеше всичко свързано с него, губеше спечеленото с толкова усилия душевно равновесие.

– Според мен няма нищо отвратително – възрази Аласдеър явно в добро настроение. – Ще съм повече от щастлив, ако мога да забравя отчуждението ни.

– Как можеш изобщо да очакваш от мен да забравя... – Тя млъкна и се извърна от прозореца – раменете ѝ бяха като сковани, гръбнакът прав като свещ.

– Бих приел по-скоро, че не ти, а аз бях оскърбеният – забеляза хапливо Аласдеър – Нали аз бях оставен да чакам напразно пред олтара.

Нямаше смисъл. Тя не можеше да го понесе.

– Ако не си тръгнеш, аз ще си отида. – Ема се обърна на пети и изтича към вратата. – Харис ще те изхвърли.

Аласдеър протегна спокойно ръка и докато тя преточваше край креслото му, я хвана здраво за лявата китка. После стана. Беше висока почти колкото него, но си даваше сметка, че не може да се мери с мускулестата сила на стройното му тяло. Не можеше да разтвори пръстите, грабчили китката ѝ, затова изобщо не направи опит.

– Мисля, че се бяхме споразумели да приемем с достойнство създалата се ситуация – каза Аласдеър. – Ще станеш само за смях, ако не го сториш.

– Както виждам, подигравките на тази тема ти доставят удоволствие, нали? – попита тя с горчивина.

– Забравяш, мила Ема, че от опит познавам това чувство, след като и аз бях направен един прекрасен ден за посмешище на всичко живо. Искам само да те предупредя, нищо повече. – Погледът му беше приковал нейния и беше изпълнен с гняв и горчивина, а в ъгълчето на тънките

му устни едно мускулче силно потреперваше.

– Как се осмеляваш да ме упрековаш! – възкликна Ема. – След всичко, което стори... можеше ли да очакваш от мен да понеса подобно нещо... да се престоря, сякаш... – Думите заседнаха в гърлото ѝ и тя задърпа ръката, която той здраво държеше.

За нейно голяма учудване той веднага я пусна. Аласдеър се дръпна от нея, взе си шапката, ръкавиците и камшика. Когато отново заговори, гласът му звучеше хладно и равнодушно.

– Каквото и да мислиш за това положение, то просто е налице. Нося известна отговорност за постъпките ти и ще трябва да приемеш, че ще бъда съществена част от твоя живот. Този следобед дойдох да разбера дали къщата ти е харесала... да се уверя, че не си имала неприятни срещи с улични крадци и друга подобна измет – господата по улиците на Финчли Комън са станали пред последните дни много активни, освен това исках да чуя дали нямаш поръчки за мен. Накъсо казано, дойдох да ти направя посещение на учтивост и приятелство. – Той се поклони подчертано иронично, размахал нашироко шапката си.

Тя застана пред него, хванала, без да го съзнава, здраво китката си, на която още усещаше топлото притискане на пръстите му. Аласдеър я наблюдаваше мълчаливо, зелените му очи се бяха присвили, но гледаха спокойно. Ема разбираше какво прави той. Опитваше се с декларацията си за учтивост и приятелство да я извади от равновесие, опитваше се да ѝ внуши чувството, че се държи неучтиво и детински, защото не е в състояние да реагира разумно на толкова невъзможна ситуация.

– Изобщо не държа на твоето приятелство – заяви тя студено. – Но на учтивостта ще отвърна с учтивост. А сега, извини ме, ако обичаш, трябва да помогна на Мария да наглежда как разопаковат багажа. – И тя се поклони не по-малко иронично и подчертано.

Аласдеър сви рамене, сякаш случаят изобщо вече не го интересува.

– Както обичаш. – Той си сложи ръкавиците, пригладил тънката кожа над пръстите. – А тъй като си заета, утре сутрин ще те посетя отново, за да обсъдим сумата, която трябва да ти бъде изплащана. Дали ще е ежемесечно или на всеки три месеца, зависи само от теб.

– Но ние изобщо не сме говорили за това, колко ще ми е необходимо – заяви сухо Ема. – А би трябвало да е на първо място.

Вече тръгнал към вратата, Аласдеър спря още веднъж.

– По този въпрос вече съм взел решение. Ще ти го съобщя утре. Желая ти приятен ден, госпожице.

Вратата се затвори зад нея. Ема се приближи с пламнали от гняв

бузи към прозореца. Видя го как излезе от къщата, качи се в двуколката и пое юздите от слугата в ливрея. Сега улицата беше празна и той остави конете да препуснат, ръцете му се отпуснаха с почти рязко движение и впрягът се понесе прекалено бързо за тясната улица. Той веднага ги съдържа, но за Ема беше ясно, че Аласдеър е не по-малко бесен от нея.

Не можеха да останат по-дълго време в една и съща стая, без да изпитат тази горчива неприязън. В миналото се бяха наранили прекалено дълбоко, за да могат да придадат сега на отношенията си поне видимост на лекота. Нед го знаеше. Тогава защо бе дал подобно нареждане? Обичаше сестра си, но и приятеля си. Защо тогава е взел решение, от което и двамата щяха да се чувстват зле?

Имаше един-единствен отговор. Нед е предполагал, че ако ги събере, та макар и по този ужасен начин, привличането, което изпитваха един към друг още от малки, отново ще се пробуди. Беше безмерно щастлив, когато двамата се сгодиха и толкова отчаян, когато скъсаха. Не обвини открито нито един от двамата и остана свързан и с двамата, но не можа да скрие от тях мъката и разочарованието си.

Ема излезе от салона и влезе в предната спалня на следващия етаж. Камериерката ѝ тъкмо разопаковаше роклите. Рокли бяха проснати на леглото, висяха по столовете и облегалките на шезлонга под прозореца. Обувки, ветрила, шалове бяха разпилени навсякъде.

– Боже милостиви, лейди Ема, през ум не ми е минавало, че сме донесли толкова много неща – каза Матилда и подреди куп бельо в едно чекмедже на скрина. – Бас държа, че след като обиколите магазините и бутиците на модистките, шапкарките и обушарите, няма да сложите нито една от тези рокли.

– Сигурно имаш право, Тилда – съгласи се Ема. – Всичко това трябва е станало междуременно много демоде. – През ноември получи съобщението за смъртта на Нед. Искаше се много време вести от Португалия да стигнат до Англия. Лятото прекара в Хемпшир, остана там и в началото на лондонския сезон, докато адвокатите се занимаваха с наследството и Комисията за неделими и непрододаеми имоти. В скръбта си не можеше да се интересува от модните списания, които Мария направо поглъщаше, не даваше ухо и на сплетните в обществото. Беше доволна, че може да се разхожда в костюмите си за езда, а за пред посетителите, идващи да изкажат съболезнования, носеше лек траур.

Но сега вече не искаше да носи рокли в черно, лавандулово и гълъбовосиво. Някои сигурно щяха да вдигат вежди, ако сложи толкова бързо край на траура, но и Ема като брат си никога не се бе съобразявала с

общественото мнение, освен това тя предполагаше хитро, че общественото мнение ще си затвори очите за всяко неприличие, щом става дума за толкова голямо богатство. Нейното пренебрежение на условностите щеше да се изтъкува като интересна ексцентричност.

Тя остави Тилда да продължи да разопакова и влезе в съседния будоар. Кутията ѝ с писмени принадлежности беше сложена на малкото бюро и един лакей тъкмо палеше свещниците над камината. В камината гореше буен огън и в сравнение с останалата част от къщата тази стаята беше сякаш убежище на спокойствието и реда.

Ема седна до бюрото и отвори кутията. Както всеки ден напоследък пръстите ѝ напипаха кожената папка, в която пазеше личната си кореспонденция. Тя извади пакетчето, увито в пергамент, поддържа го в ръце и отново видя ръждивите петна от кръвта на Нед.

После извади от пергамента късче хартия и внимателно го разгъна. Беше съвсем различно от другите писма, които бе получавала от Нед. Беше нещо като стихотворение, без съмнение написано от него, а Нед не беше поет, това трябваше да признае дори предубедената му сестра. Беше наистина много слабо стихотворение. Като шега ли го беше замислил? И защо нямаше съпровождащо писмо?

Ема прокара ръка през очите. Сгъна листчето и го върна в пергаментната обвивка, а после в кутията. Тя никога няма да разбере какво е искал да ѝ каже. Но това стихотворение всичко, което ѝ остана от него, последното, което получи от брат си. По него беше полепнала кръвта на Нед. Затова ще го запази завинаги.

Може би Аласдър би открил в стихотворението някакъв смисъл. Той разбираше Нед по начин, който Ема никога не бе постигнала. Аласдър имаше винаги отговор за всичко. Тази черта в характера му всякога я вбесяваше. Не че имаше право отнапред, но беше убеден в това. Дотам, че хората бяха склонни да се съгласяват с него. Тя и Нед бяха сред редките изключения. Та нали в края на краищата те двамата познаваха Аласдър Чейс по-добре от другите.

Или поне – трябваше да признае Ема – Нед го познаваше по-добре. Тя си беше въобразила, че го познава... и може напълно да му се довери.

Ема стана от бюрото и отиде до камината. Сложи ръце на плота и се загледа в пламъците. Спомни си деня, в който за пръв път видя Аласдър Чейс. През лятото, когато Нед доведе приятеля си от Итън за дългата ваканция, тя беше на осем години. Веднага се влюби в четиринайсетгодишния Аласдър и през цялото лято го следваше като вярно

кученце. Той още тогава имаше собствен стил. Смелото безгрижие, което проявяваше още тогава, го правеше и досега толкова привлекателен... толкова опасен.

Беше въвличал Нед в какви ли не лудории. Двамата бяха скитали по цели нощи из горите да наблюдават язовци и лисици, и при лошо време потегляха с лодка с весла през езерото Солънт – и на лунна, и на слънчева светлина. Препускаха на необяздените коне на графа, крадяха пушки от оръжейната и изчезваха за дълги часове, за да се упражняват в стрелба, вдигайки на крак всичката паникьосана прислуга. Въпреки това Аласдеър съумяваше най-редовно да отстрани с чара си и най-сериозните последици. С чара и неоспоримата си компетентност. В ръцете на Аласдеър необязденият жребец ставаше като от възък, момчето беше великолепен стрелец и не се прибираше без пълна чанта дивеч, плуваше като риба и караше лодка като опитен моряк. Не се боеше, изглежда, от нищо и от никого.

Както всички останали и графът беше очарован от него. Нехайното пренебрежение на Аласдеър към всички закони оставаше ненаказано, а примерът на приятеля беше направил и Нед по-смел. След това лято Аласдеър стана постоянен посетител в провинциалното имение на семейство Грантли. Собственият му баща не се интересуваше от него. И четиримата му братя бяха по-големи от него. Майка му беше сломена жена, която изглежда изобщо не забелязваше дали най-малкият ѝ син се връща за ваканцията у дома. По-късно вече никой не можеше да каже кой бе решил Аласдеър да живее постоянно в семейството на Нед. Ема предполагаше, че е бил самият Аласдеър.

Ема се беше вкопчила като лепка в брат си и неговия приятел. В повечето случаи двамата я приемаха с благородното великодушие на момчета, които се греят на възхищението на още по-малките.

Една цепеница се пропука шумно в камината и Ема се събуди от мечтанията си. Наведе се и побутна дървото, топлината я лъхна в лицето. Всъщност музиката бе донесла промяната в отношенията им. Музиката накара Аласдеър да гледа на нея като на равна. Ех, продължаваше, разбира се, да я дразни, да се държи с нея като стар приятел, но по едно време, още преди тя да почне да носи фризури с високо вдигната коса, той вече я възприемаше на сериозно.

Един следобед я чу да свири, тъкмо по времето, когато тя откри, че музиката вече не е само усилието да свириш гами, а извор на радост. Дотогава Аласдеър беше свирил само за себе си, най-често нощем, когато в къщата всичко утихваше. Никога не бе проявявал открито дарбата

си. Само Нед знаеше за нея, знаеше, че приятелят му пропъжда с музиката облаците на лошото си настроение, приливите на самота, които го обземаха понякога. Но дори Нед не разбра с какво съвършенство използва Аласдеър музиката, за да даде израз на чувствата си.

Ема го откри много скоро. Двамата с Аласдеър изпитваха страстна нужда от музика. Двамата чудесно се допълваха. През цялото време на годеничеството си бяха свирили заедно, понякога за собствено удоволствие, но често и за радост на другите. Бяха се превърнали в постоянна тема на разговорите на соарета и празненства в провинциалните имения. Докато всичко се промени така ужасно...

Коя ли беше сега за Аласдеър светлина на любовта?

Въпросът придаде напрегнат израз на лицето ѝ и Ема се извърна от огъня. Сигурно има възлюбена. Аласдеър не оставаше без жена. Има всъщност по повече от една, спомни си тя с горчивина. Последното име, което чу, беше на някоя си лейди Мелроуз. Дама на известна възраст и със съвсем недвусмислена репутация. Любовните истории на лорд Аласдеър бяха сред най-новите теми за разговор. Беше уж без пукнато пени, а живееше като мъж, благословен със значително богатство. Беше женкар, беше безгрижен, предприемчив, извънредно привлекателен и непоправим донжуан. Обществото го обичаше тъкмо заради това.

В къщата на Хафмуун стрийт имаше лабиринт от тесни коридори и малки, ниски помещения. Камината в стаичката на горния етаж пушеше, свещите потрепваха, когато януарският вятър си проправяше път през зле уплътнените врати и прозоречни рамки.

Двамата мъже в стаята седяха пред огъня с дебели палта. Единият се измъчваше от дрезгава кашлица, която не се уталожваше, разбира се, от пушека.

– Убийствен климат! – каза той. – Изобщо не разбирам как можеш да живееш при такъв климат, Паоло. – Говореше английски, но с явен акцент и се обръщаше към значително по-млад мъж, елегантно облечен в светлосив панталон, сако от много фин син вълнен плат и жилетка от сива коприна. Високите му ботуши със златни пискюли блестяха на светлината на огъня.

– Човек свиква, Луис. – По-младият мъж сви рамене и гласът му прозвуча почти отегчено. Говореше без сянка на акцент, но маслиненият цвят на кожата и тъмните очи правеха външността му екзотична.

– Добре поне, че ти си роден тук – каза Луис. – Разбирам, че

разликата е огромна. – Думите му не прозвучаха съвсем убедено. Той вдигна монокъла и огледа внимателно спътника си. – Наистина изглеждаш добре. Като изискан лондонски джентълмен. – Мислиш ли, че можеш да играеш тази роля?

– Да, мога да я играя – заяви Паоло със същия оттенък на високомерно отегчение. – Мога да играя ролята на денди не по-зле от останалите роли. – Той се засмя и устните му леко се присвиха. – Мога да ти обещаая, че никои и никога няма да заподозре истината за моя произход.

Вратата зад двамата се отвори и те се извърнаха от огъня. Висок, представителен мъж влезе в стаята и блъсна с крак вратата зад себе си.

– Тук е достатъчно студено, за да замръзнат яйцата на магаре – заяви той с глас, в който едва се долавяше акцент. – Сложи повече дърва в огъня, Луис.

Луис побърза да изпълни заповедта. Хвърли няколко големи цецепници в огъня. За съжаление те бяха мокри и дебели повесма дим се вдигнаха от камината и предизвикаха у Луис нов пристъп на кашлица.

Новодошлият изобщо не обърна внимание. Хвърли шапката си на един стол и отиде до масата, на която бяха сложени гарафа и чаши. Вдигна една чаша, разгледа я на светлината на свещите, после я избърза грижливо с носната си кърпа, преди да я напълни от гарафата. Това беше сякаш разрешение за всички да почнат да пият, защото спътниците му побързаха да последват неговия пример.

Пиха мълчаливо, после новодошлият вдигна монокъл и огледа внимателно Паоло.

– Да, ще се справиш добре – заяви той. Бръкна във вътрешния джоб на пелерината си и извади няколко листа хартия. – Това е планът. Би трябвало лесно да го запомниш.

Паоло пое листата.

– По-лесно от ролята на италиански дипломат, предполагам – каза той и прегледа документите. – Тънкостите на италианската политика не бяха толкова лесни за усвояване, Коменданте.

Мъжът, когото нарече така, само кимна и си изпи виното.

– Тази жена се движи в най-отбрано общество. Твоят план на френски емигрант с безукорно потекло ще ти открие достъпа до него. Принцеса Естерхази ще ти осигури входни билети за Алмак. Вече й е съобщено за твоето пристигане и тя вярва, че си издънка на стара фамилия в далечно родство с нейния съпруг. Ще я посетиш веднага щом научиш новата си биография. Добре ще е да усвоиш съвсем лек френски акцент. Но и безукорният ти английски би се обяснил естествено със статуса ти

на емигрант. Отраснал си в Англия, в провинцията, но сега би желала да заемеш мястото си в обществото.

Комендантът сви рамене и сложи чашата си на масата.

– Ще бъдеш в отбрано общество, а това, че си на лов за богата съпруга – колко вулгарен израз – добави той с израз на погнуса – ще бъде възприето като съвсем законно занимание. За младите мъже, сред които ще се движиш, то се смята дори за похвално.

– Но вие още не сте обяснил каква ще е мисията ми – каза Паоло, наблюдавайки над ръба на чашата началника си. – Какво да правя с тази богата млада жена?

Комендантът се приближи към огъня. Наведе се, за да си стопли ръцете на ниските пламъци.

– Имаме основания да предположим, че тя притежава нещо, което е от интерес за нас. Планове на Уелингтън за лятната кампания, изпратени до началниците му в Лондон. Нейният брат е бил един от куриерите на Уелингтън. Знаем, че е трябвало да достави подробностите в Лисабон, откъдето те да бъдат препратени в Лондон, Когато ни падна в ръцете, документите вече не бяха у него и той умря, преди да може да ни даде полезни указания. Но ние знаем за него някои неща. Знаем, че е бил много близък със сестра си. Знаем, че е починал с нейното име на уста.

Той стана и се обърна, за да стопли гърба си на огъня.

– Знаем от наши източници, че този документ никога не е стигнал до военното началство на Конната гвардия. Никой не знае какво е станало с него. Ако жената го притежава, може междуременно да го е унищожила, понеже не е разбирала какво е. Представа нямаме дали нейният брат ѝ се е доверявал. Знаем твърде малко, скъпи Паоло, освен факта, че това обстоятелство е от изключително значение. Ти трябва да установиш какво знае лейди Ема, дали притежава онова, което търсим, и ако е така, да го вземеш от нея. Как ще го постигнеш, си остава твоя работа.

Той помълча за миг, втрепенчен безизразно пред себе си.

– Ако стане нужда да се инсценира злополука или ако трябва да бъде сторена фатална грешка, ти ще се погрижиш естествено всичко да стане много дискретно.

– То се знае, Коменданте. – Паоло се поклонил, после сложи пръст на устните си. – Мисля, че съм си създал добра репутация.

– Тъкмо това е причината да те включим в толкова деликатен случай – обясни кратко Комендантът. – Ще използваш Луис като човек за свързка... както и за разузнаване, и за други задачи. – Той кимна на по-възрастния мъж, който бе мълчал по време на разговора. – Луис ще

остане по време на цялата операция в тази къща и ще е всякога на твое разположение.

Луис се изкашля нещастен, когато нови повесма дим изпълниха стаята. Той потрепери под наметалото си и погледна към прозорчето, където гол клон удряше по стъклото. Звукът не беше весел.

– Ти ще се настаниш в една от къщите на Албърмарл скуеър. – Комендантът извади от джоба още един документ. – Това е договорот за наем. Апартаментите не са великолепни, но подходящи, а помещенията над тези, в които ще живееш, ще бъдат заети от благородник с безукорен произход, въпреки че финансовото му положение е малко двусмислено. По една случайност той е много тясно свързан с въпросната млада дама, бил е добър другар и довереник на нейния брат. Ти ще се сприятелиш с него.

– Ясно – кимна Паоло и прегледа договора за наем. – Както виждам, ще ми е много по-удобно отколкото на клетия Луис тук.

– Несъмнено. – Беше безрадостно потвърждение. Комендантът си взе шапката и сякаш се канеше да си тръгне.

– Ще е полезно, може би, да зная какво именно търся – попита Паоло и вдигна вежда.

– Ние самите още не знаем със сигурност. Едуард Бомон е бил ловък куриер. Знаел е как да кодира посланията, които носи. – Той сви рамене. – Наистина е наложително да получим посланието, ако все още съществува. Изходът на кампанията на полуострова зависи от това. Можеш да си сигурен, че императорът ще възнагради такава информация... а това ми напомня, че... – Той бръкна дълбоко в джоба на палтото и извади кожена кесия. Хвърли я на масата, а когато тежката кесия докосна масата, се чу силно звънтене. – Ако ти потрябват още средства, ще ги получиш.

С тези думи Комендантът кимна на двамата мъже и си тръгна.

Луис продължаваше да трепери.

– Добре знаеш кой ще получи наградата – измърмори той. – Не ти или аз, приятелю мой.

Паоло беше взел кесията. Претегли я на длан.

– Както виждам, мисията е доста скъпичка – изрече той навъсено. – Но аз ще получа своя дял, Луис, не бой се.

Черните му очи святкаха с твърдостта на ахат и той прокара ръка през устните си с жест, едновременно зловещ и крадлив.

Луис избегна погледа му. Не принадлежеше към същия отбор като Паоло, да не говорим за Коменданта. Не беше и сигурен, че го желае.

Студени жилища, в които все имаше течение, и ролята на човек за свързка бяха достатъчно подходящи за таланта и плановете му. Освен това не се чувстваше никак добре, станеше ли дума за злополуки.

3

– Ема, миличка, лорд Аласдеър е долу. – Мария беше влязла на другата сутрин в спалнята на Ема и гласът ѝ беше тих, стъпките предпазливи.

Ема измърмори нещо неразбрано и се зарови още по-дълбоко във възглавниците. Беше нощна птица и не изпитваше особена възхита от сутрешните часове преди десет.

– Ето я и Матилда с горещия ти шоколад – каза ласкаво Мария и отиде до прозореца да дръпне пердетата. Зимното слънце озари стаята, шумовете от улицата проникнаха глухо в нея.

– Заповядайте, лейди Ема – Матилда сложи таблата на нощната масичка, а когато Ема седна и я изгледа сънено, бързо ѝ оправи възглавниците. Момичето сложи таблата на коленете ѝ, поклони се учтиво и излезе от стаята.

– Какво каза, Мария? – Ема пое сребърната кана и наля от тъмния, ароматен шоколад в ниска, широка чаша от севърски порцелан.

– Аласдеър е дошъл да ни посети – каза Мария.

– По такова безбожно време! – възкликна Ема. – Можеш да му кажеш да...

– Можеш и сама да му го кажеш. – Гласът на Аласдеър прозвуча весело откъм вратата. Беше я отворил така тихо, че двете дами не го бяха чули. – Та какво трябва да направя?

– Да вървиш по дяволите! – каза Ема, сложи чашата на подноса и хвърли на нежелания гост отровен поглед. Той изглеждаше невероятно елегантен за толкова ранен час, кремавият му панталон отиваше чудесно на смарагденозеленото сако от подчертано фин плат. Цветът на сако-то подчертаваше цвета на очите му. Яката от колосан муселин беше изкусно нагъната на тъй наречения водопад, а лъскавите му къдрици бяха сресани по последна мода – с привидна небрежност. Шапката си, палто-то, ръкавиците и бастуна навярно беше оставил долу.

Мария изписка уплашено.

– Господи божичко, лорд Аласдеър, та вие не бива да влизате тук... в спалнята на Ема... тя още е в леглото.

– Вече го забелязах – заяви хладно Аласдеър и направи още няколко крачки навътре в стаята. – Всъщност трябваше да го очаквам. Никога не си била ранобудница, Ема.

– Но, лорд Аласдеър... не... не... така наистина не може. – Мария се разхождаше нервно из стаята и яростно жестикулираше, сякаш искаше да пропъди стадо гъски.

– Няма причина толкова да се вълнувате, Мария – заяви спокойно Аласдеър. – Влизал съм в спалнята на Ема още когато тя беше на осем години. – Той хвърли поглед към леглото и в очите му просветнаха иронични пламъчета, на устните му играеше леко подигравателна усмивка. – Имах всички привилегии на брат, нали, Ема?

И дори много, много повече – помисли си с горчивина Ема. Но сега нямаше да му достави удоволствието да види, че тя реагира на намека му за всичко, което някога ги бе свързвало. Тя сви рамене и доля шоколад в чашата си.

– Зная, че имате ужасно много работа, Мария – усмихна ѝ се обезоръжаващо Аласдеър. – Аз пък трябва да си поприказвам с Ема за разни неща... Въпроси, свързани с управлението на имуществото ѝ, сигурен съм, разбирате, че такива теми... – Той млъкна и вдигна многозначително вежди.

Мария разбираше, че такива неща са поверителни. Ако Ема реши да ѝ довери подробностите, друга работа. Но управителят на нейното имущество не биваше да поставя под съмнение доверителния характер на поста си. Впрочем тя направи още един напразен опит да утвърди собственото си положение на компаньонка.

– Не бихте ли изчакали, Аласдеър, Ема да стане и се облече?

Аласдеър хвърли поглед към позлатеното часовниче на камината. То показваше девет и половина.

– За съжаление трябва веднага да потегля за Линкълншир – отвърна той със същата обезоръжаваща усмивка. – Не мога да тръгна преди да съм сигурен, че в мое отсъствие Ема ще разполага с достатъчно средства.

– Защо си се забързал толкова за Линкълншир? – попита Ема и не можа да сдържи любопитството си. Вчера Аласдеър изобщо не беше споменавал подобно нещо.

Лицето на Аласдеър загуби приветливия си израз. Ироничните искри отново припламнаха в очите му.

– Уважаният ми брат е сметнал за необходимо да уреди семейна среща – каза той. – А както знаеш, когато Франсис ни вика, налага се всички веднага да побързаме.

– Откога си почнал да се вслушваш в призивите на брат си? – попита недоверчиво Ема. От секундата, в която стана пълнолетен, Аласдеър

положил всички усилия да се откъсне от семейството си и най-вече от брат си, сега първенстващия граф Чейс.

– Изглежда мама се е разболяла. – обясни меко Аласдър. – Едва ли мога да откажа на молба да побързам към болничното й легло.

Ема изпита веднага чувството, че я мамят и целта на Аласдър наистина беше тъкмо такава. Езикът му беше остър като бръснач и малко скрупули можеха да го спрат, ако сметнеше, че някой е прекалено любопитен. Но и тя беше майсторка в отгатване на замислите на Аласдър Чейс. Затова каза само:

– Съжалявам да го чуя.

Мария все още се колебаеше, но знаеше че съвсем доскоро това свободно държане между Ема и Аласдър бяха нещо естествено. Нед не бе имал нещо против, а сега и тя нямаше намерение да налага на Ема мнението си, защото девойката беше напълно способна да изпъди сама от стаята си неприятен посетител. Когато Аласдър тръгна към вратата и я отвори на Мария, тя проточи само едно:

– Ами-и – и не видя как излезе. – Предайте на лейди Чейс поздравите ми – измърмори тя, докато Аласдър се разминаваше бързо с нея.

– С удоволствие, госпожице. – Аласдър се поклони и затвори вратата зад нея. – Хайде, Ема, не ме гледай така сърдито. Решил съм днес да не се карам с теб. – Той взе един от столовете с права облегалка, сложени до камината, обърна го и го яхна с ръце на облегалката. Опря брадичка на ръцете си и погледна въпросително Ема.

Разрошена, тя беше прекрасна, косата ѝ се спускаше по раменете, златистите очи бяха още сънени. Кожата ѝ сякаш излъчваше розово сияние, устните ѝ бяха влажни и кадифени, изразът на лицето ѝ открит и раним, сякаш това лице още не беше възприело реалността на новия ден. В съзнанието му неволно изплува спомена за това колко дълбоко спеше тя, колко тихо лежеше цялата нощ в леглото, след като отначало се бе мятала неспокойно, докато намери удобно положение.

Неволно си спомни и за дългите ѝ крака, преплетени с неговите. Нищо не можеше да я събуди. Той често се шегуваше сутрин като я докосваше, галеше дългия ѝ гръб, корема ѝ, разхождаше пръсти по копринено меката кожа от вътрешната страна на бедрата, за да види дали ще реагира. Но тя продължаваше да спи, дишането ѝ беше дълбоко и равномерно, но понякога... в много редки случаи той успяваше да предизвика от нейна страна тих шепот, едва забележимо подканящо движение...

Ема усещаше как кожата ѝ настръхва. Как под погледа му пъпките на гърдите ѝ стават корави. Можеше да чете мислите му, толкова ясно,

сякаш ги бе написал. Аласдеър се ухили – смях, който почваше от очите, за да стигне до устните. Беше усмивка, изискваща отговор, усмивка, на която се бе поддавала по-често, отколкото би желала. Ема нарочно откъсна поглед от него, вдигна подноса от коленете и се извърна встрани, за да го сложи на нощното шкафче.

– И така – подхвана Аласдеър, сякаш напрегнатият миг изобщо не бе съществувал. – Допускам, че докато ме няма, ще ходиш да пазаруваш... че общо взето се каниш да превземеш града. – Той стана от стола и влезе в гардеробната на Ема, като продължаваше да говори. – Модата се е променила, откакто си била за последен път в града. Прическите също.

Сега Ема вече не можеше да го вижда, но той продължаваше да говори, гласът му беше леко ироничен, но той прегледа внимателно съдържанието на гардеробната, после отиде до бюрото ѝ, на което лежеше кутията с писмените принадлежности. Пръстите му се плъзнаха по гладката кожа. В бюрото имаше чекмеджета, дванайсет за ежемесечните сметки и равносметки, и две по-големи в долната част.

– Какво правиш?

Той се обърна, но явно не беше впечатлен, въпреки че чу гласа на Ема откъм вратата. Тя стоеше по нощница зад него, косата ѝ се спускаше по гърба, гледаше го ужасена.

– Просто се оглеждам – обясни той преспокойно. – Интересувахте ме да разбера как са разположени стаите.

Ема навъси чело.

– Изобщо ли не огледа предварително къщата?

– Не – поклати глава той. – Не сметнах за необходимо. Описанието на къщата ми се видя точно, тъй че просто подписах договора за наем. – Той вдигна ръка от кутията с писмените принадлежности и отиде до шкафа. – Струва ми се, че ще трябва да подновиш гардероба си изцяло.

Той смени с удоволствие темата, после се залови да преглежда роклите в гардероба.

– Така си и мислех – всички тези деколтета са прекалено дълбоки за през деня. Сега се носят по-затворени деколтета с дантелени яки. И ръкавите са по-дълги. А, да, по начало вече не се носят шлейфове.

Ема се разкъсваше между яда, предизвикан от невъзмутимостта, с която той ровеше в нейния гардероб и интереса към забележките му. Аласдеър беше признат познавач на последната мода, а вкусът му що се отнася и до женско, и до мъжко облекло беше безукорен. Все пак ядът надделя.

– Когато спреш най-сетне да ровиш в моя гардероб, бихме могли може би да поговорим за финансовото ми положение – каза тя хладно.

Аласдеър се обърна към нея.

– Ами да. – Той вдигна монокъла, окачен на копринена лента на шията му и я наблюдава цяла минута. – На теб май ти е студено, миличка. Дали да не сложиш наметало, или да се пхнеш отново в леглото.

Ема едва сега осъзна, че нощницата ѝ от много фин памук е много тънка, почти прозрачна. Хвърли поглед надолу и установи, че зърната на гърдите ѝ са щръкнали, тъмни под тънкия бял плат. Аласдеър разглеждаше неприкрито тялото ѝ и тя знаеше, че сега си спомня онова, което се крие под тънкия плат. Нехайното му мило обръщение, втреченият му поглед, всичко това я въбесяваше. Имаше чувството, че я гледат, както се гледа проститутка в бардак... сякаш той я беше вписал мислено в списъка на безбройните си любви.

Болката беше все още жива и силна както тогава.

Ема се върна в спалнята, извади кадифено наметало от раклата до леглото. Когато се почувства сигурна под дебелия плат, се обърна отново към него, за да нападне.

– Предполагам, че всички дами, които се радват на твоето благоволение, извличат полза от съветите ти, стане ли дума за облекло и мода – изрече тя със сарказъм. – Дали и не ти плащат? Питам се дали лейди Мелроуз и останалите не са повече от готови да те снабдяват със средства срещу безбройните малки услуги, които им оказваш. – Яд и болка се смесваха сега в думите ѝ и тя продължи с опустошителна лавина от обиди. – Всъщност често съм се питала как успяваш да живееш толкова добре, след като явно не разполагаш с никакви средства. Впрочем май вече ми е ясно как става. Нямах ли списък на нещата, които включваш в сметката, мили ми Аласдеър?

Аласдеър беше прекосил стаята с широки крачки. Ема установи с мрачно задоволство, че е пробила бронята му на привидно нехайно равнодушие. Къде се дянаха мирните му намерения? Беше пребледнял от ярост, от очите му бяха останали две цепки зелен лед. На устните му легеше бяла сянка, а слепоочията му пулсираха силно.

– За бога, Ема! Отиваш твърде далеч. – Ръцете му обгърнаха шията ѝ и тя усети собствения си пулс да тупти под пръстите му. Пресрещна с триумфиращо святкащи очи яростния му поглед.

– Защото съм предизвикана – заяви тя. – Но не желаеш ли да задоволиш любопитството ми? От сигурен източник зная, че получаваш от имотите ми заплата от пет хиляди фунта годишно. Но те едва ли са

достатъчни за мъж със толкова скъп вкус.

Палецът на Аласдеър се впи в копринената кожа под брадичката ѝ. Не ѝ причиняваше болка, но тя усещаше с какво усилие на волята се съдържа да не го стори.

– Наистина имаш зъл език – изръмжа той.

– От майстор като теб е истински комплимент – парира тя. Много бавно ѝ стана ясно, че сега и двамата са се покорили на гнева и усещането беше почти главозамайващо. Беше сякаш някакво облекчение. Сякаш най-сетне можеше да се освободи от ужасната болка, която ѝ бе причинил. Преди три години го напусна без да каже дума и оттогава почти не бяха говорили. Сега заслепяващият гняв беше като пречистващ огън.

Настъпи миг тишина, после Аласдеър изведнъж направи някакво движение. Обгърна кръста ѝ с ръка и я притегли плътно към себе си. Другата си ръка бе сложил на тила ѝ. После притисна устни към нейните, без изобщо да обръща внимание, че тя се опитва да го отблъсне. В постъпката му имаше страст, но целувката не беше нежна, нито от любов. Беше корава и наказваща, изпълнена с наслада от отмъщението, а когато най-сетне я пусна, тя го удари с опакото на ръката силно по лицето.

– Копеле! – изсъска тя с глас, преливащ от гняв.

– Реших, че ме молиш тъкмо за това – отвърна той с хаплива подигравка и докосна леко бузата си, на която се бяха отпечатали пръстите ѝ. – Беше толкова ясно, че искаш да ме предизвикаш да сторя нещо. От опит знаех, че когато една жена предизвиква кавга, тя се надява на друг, противоположен отговор. – Смахът му беше същинска обида. – Толкова дълго ли си била лишена от страст, скъпа, та е трябвало да задоволиш потребностите си по толкова перверзен начин? Достатъчно е да ме попиташ и с удоволствие ще съм ти на разположение. Та ти добре го знаеш.

Този път Ема притисна ръце към бедрата, беше ги свила в юмруци, впити в гънките на наметалото. Нямахше да му позволи да я предизвика още веднъж, без да си отмъсти физически. Но да загуби още веднъж самообладание щеше да е подобно на поражение. Аласдеър беше майстор на словесната престрелка, а сърдит като сега, нямаше да си държи езика зад зъбите. По-късно можеше да съжали за казаното, но в момента щеше да даде простор на гнева си. Впрочем това го умееше и тя.

– Няма да те докосна, та ако ще да си последният мъж на света – изсъска тя тихо. – Повдига ми се от теб. Ти си женкар с всички инстинкти

на разгонен жребец.

Дъхът на Аласдеър се изтръгна със съскане от устата му, а гласът му беше студен и убийствен като змийска отрова.

– Ще ми простиш предположението. Но все трябва да има причина, поради която страстна млада жена се решава да живее целомъдрено цели три години. Не мога да допусна, че през времето, изминало от нашето провалило се малко приключение, не си получавала никакви предложения. Ще ме упрекнеш ли, ако си мисля, че може да ти е било трудно... или ти се е струвало безвкусно... да ме замениш с друг партньор?

– Ти си един арогантен, самовлюбен, високомерен, достоен за омаза... – Ема не намираше достатъчно силни думи. – Изчезвай от тук. Не желая повече да те виждам!

– Съжалявам, но тук ще възникне проблем. – Аласдеър седна на ръба на скрина и сложи крак върз крак. – Скъпа Ема, докато ръководя имуществото ти, ще трябва да понасяш и от време на време да ме виждаш. – На здраво стиснатите му устни се появи мрачна усмивка.

– О, бъди сигурен, че това ръководство няма да продължи дълго! – извика Ема. – Пред перспективата да те понасям, ако ще и минута повече, Аласдеър Чейс, ще приема първото предложение, което получа. До... до средата на февруари вече ще съм сгодена. – И тя разпери широко ръце във всеобхватен жест.

Аласдеър се изсмя пренебрежително.

– Не ставай глупава, Ема. Та ти ще бъдеш обсадена от мъже, преследващи твоята зестра...

– И не за пръв път – прекъсна го тя. – Не за пръв път ще се поддам на някой от тях, нали? – Макар да знаеше, че богатството ѝ никога не е било за Аласдеър мотив да ѝ направи предложение, просто не можеше да не му го натякне и отново установи със задоволство, че думите ѝ са го засегнали.

– Повярвай ми – заяви той жлъчно – всеки мъж, готов да понася заради парите ти и твоя език на същинска Ксантипа, трябва да е истински отчаян... По-добре ще е да се понаучиш да съдържаш темперамента си, Ема, ако наистина имаш намерение да вкараш мъж в леглото си.

– До средата на февруари – повтори Ема – ще имам годеник... и... – Тя млъкна и присви очи. Беше крайно време някой да научи Аласдеър Чейс да не си прави високомерни и арогантни заключения. Затова заяви хладно: – Да, годеник, сър, любовник в моето легло. До четиринайсети февруари, празника на Свети Валентин – заяви тя сякаш в пристъп на вдъхновение. Свети Валентин, патронът покровител на влюбените,

чиято любов се е оказала под неблагоприятна звезда! Тя се изсмя злобно. Колко подходящо.

– Имаш предвид един и същи мъж или имаш намерение да направиш своя тайнствен и нещастен годеник рогоносец още преди сватбата?
– И той вдигна саркастично вежда.

Ема го изгледа злобно.

– Изобщо не разбирам теб това какво те засяга.

Напрегнатото мълчание се проточи. Огънят в камината прашеше и съскаше. После Аласдеър сви рамене, сякаш темата бе престанала да го интересува. Той бръкна в джоба на жилетката си и извади банков чек.

– Това би трябвало да ти стигне до моето завръщане – подаде ѝ той хартийката. – Можеш и да ми прашаш сметките си за уреждане. Също и тези за домакинството.

Ема пое с треперещи пръсти чека.

– Бих предпочела да плащам сама сметките си – заяви тя. – Може да се уреди, като ми привеждаш всеки три месеца определена сума.

– Мисля, че мога да управлявам състоянието ти най-добре тъкмо по този начин – заяви той и стана от скрина. Сега гласът му беше студен и делови. – Трябва да имам свободата да движа инвестициите ти, за да постигна възможно най-добър прираст, тъй че няма смисъл всеки три месеца от тях да бъде отделяна голяма сума.

Той тръгна към вратата.

– Не бой се, няма да възразявам срещу разходите ти... освен ако не натрупаш големи дългове на хазарт. Желая ти приятна сутрин, госпожице. – Той се поклони от вратата и изчезна.

Ема стоеше, втръчена в затворената врата. Той ѝ отказваше дори малката независимост на едно тримесечно плащане! Беше непоносимо, че ще трябва да му праща всичките си сметки за преглед и одобрение. Дали го бе решил предварително или беше в отговор на грозната им, горчива свада? Това скарване беше по-лошо от всички досегашни и доведе до там тя да изрече това предизвикателство... или тази закана... или каквото и да беше.

Но тя ще го направи. Ще сложи край на позицията на сила, която Нед беше отредил на Аласдеър в нейния живот. Нямаше значение за кого ще се омъжи. Важното беше Аласдеър най-сетне и веднъж завинаги да изчезне от живота ѝ.

Все пак честността изискваше от нея да признае, че още по-важно беше кого ще направи свой любовник. Това трябваше да задоволи както суетата, така и вкуса ѝ. Трябваше да е някой, който да ѝ харесва. Тя се

втрени за няколко минути в огъня и се запита дали не се е побъркала. Наистина ли имаше намерение да си намери любовник само за да досади на Аласдеър?

Да, тъкмо това целеше. Може да беше срамно. Или дори налудничаво. Тъй или иначе той я беше гласнал твърде далече.

Тя се заразхожда тревожно из спалнята си, задъвкала счупен нокът. Как можеше да си позволи той да допусне, че откакто са развалили годежа, тя е останала сама и необвързана, защото все още копнее за него! Какъв нафукан, самовлюбен самохвалко!

Но беше ли това истината? Наистина ли беше отхвърлила всички кандидати защото кой от тях можеше да се сравни с Аласдеър, нито като любовник, нито като приятел или партньор в леглото? Единствен Аласдеър ли можеше да пробужда в нея толкова силни страсти? Само Аласдеър ли можеше да я кара едновременно да се смее, да се ядосва и да плаче?

Разбира се, че не е така, каза си тя решително. И ще му го докаже... а също, шепнесе слабичък глас вътре в нея – и на себе си.

Аласдеър отиде с бързи крачки до жилището си на Албърмарл стрийт. Никой, който го погледнеше, нямаше да предположи колко безмерен е гневът, който бушуваше под спокойната му външност. Някакъв джентълмен с черешово-червена раирана жилетка спря файтона си на тъгла на Грозвенър скуеър и радостно му махна.

– Не знаех, че си в града, Чейс.

– И тъкмо се каня отново да го напусна, Дарси – отвърна Аласдеър в привидно добро разположение. Той сложи ръка на стъпалото на файтона. – Но след няколко дена ще се върна.

– Чух, че Ема Бомон била в града – отбеляза мимоходом Дарси, загледан в далечината над главата на Аласдеър.

– Да, тя живее на Маунт стрийт. – Аласдеър гледаше приятеля си с остър, пренебрежителен поглед. Не му беше трудно да проследи мисълта на Дарси. – Освен това не малкото ѝ богатство се е увеличило според завещанието на брат ѝ още повече.

– Чух и това – обади се Дарси. – А ти си управител на това богатство, предполагам.

– Новините бързо се разпространяват – отвърна хладно Аласдеър. – Но ако имаш намерение да се завъртиш край Ема, няма нужда да ме молиш за позволение. С изключение на ръководството на имуществото ѝ,

във всичко останало тя е напълно самостоятелна жена.

– Аха! – кимна Дарси, а после колебливо попита: – Това не ти ли се струва някак смешно?

– Ни най-малко – отвърна Аласдеър с любезна усмивка. – И защо трябва да е?

– О, без особена причина... никаква по-особена причина – побърза да го увери Дарси. – Но все пак три години. – И той млъкна.

– Три години са много време – съгласи се с него Аласдеър. – Оттогава изтече много вода. Уверявам те, че Ема Бомон и аз сме с абсолютна сигурност в състояние да се движим в едни и същи среди, без да се хващаме за гушите. – Излъга с подчертано безразличие, а после отстъпи крачка от фойтона. – Дали не би го разказал на всички, Дарси – предложи той приятелски. – Много мразя обществото да затаява дъх в очакване на новото издание на някой скандал.

– Да... да, разбира се. – Дарси изглеждаше смутен. – Не бих искал да те обидя, нали ме разбираш.

– Естествено. – Аласдеър свали шапка със жест, издаващ задоволство, а приятелят му си продължи по пътя.

Сега лицето на Аласдеър стана сурово. Можеше да очаква две или три седмици старият скандал отново да бъде предъвкван. Новата ситуация щеше да подхрани клюките и в клубовете по Сейнт Джеймс щяха да плъзнат предположения, знаеше, че само след няколко дена ще почнат залагания за това, кой ще отведе богатата лейди Ема до олтара. Щеше да има прикрити намеци относно неговото положение като отблъснат жених. Ако иска да запази гордостта и достойнството си, трябва да се държи така, сякаш миналото вече изобщо не го засяга. За пред хора между него и Ема не биваше да има никакво напрежение, но след краха тази заран това нямаше да е лека задача.

Гневът му отново пламна, и той сви с ускорена крачка в Брук стрийт. Презираше употребата на сила, но тази сутрин едва се сдържа да не я приложи. И досега изпитваше желание да се върне на Маунт стрийт и да ѝ зашие един шамар или просто да ѝ извие врата. Толкова абсурдно беше всичко! Да му се заканва, че ще се омъжи за първия, който ѝ поиска ръката! Ема си беше от дете вироглава и невъздържана по природа, но не беше глупачка. Сигурно не очакваше от него да повярва, че наистина ще направи нещо толкова безсмислено.

Но още докато си го мислеше, Аласдеър виждаше пред себе си как святкат очите ѝ, докато му хвърля това предизвикателство в лицето. Това събуди в него чувството на пълна неувереност. Поколеба се за миг,

дали да не се върне и да не оправи нещата помежду им. И двамата казаха думи, които всъщност не би трябвало да бъдат изречени, а той наистина не биваше да я целува така, както го бе сторил, дори въпреки нейната толкова явна провокация. Но съзнаваше, че е все още твърде гневен, за да склучи с нея мир. Ако се върне в това състояние на Маунтстрийт само ще влоши още повече нещата. Няколко дена ще отсъства от града, а това ще предостави и на двамата необходимото разстояние и време да поизстинат.

Умът му трябваше да е хладен, за да се занимае с другите си проблеми. Навъси чело. Беше като пословичното търсене на игла в купа сено. Нед би ли пратил до Ема толкова важен документ?

Той изкачи стълбите към къщата, в която живееше, и вратата се отвори още преди да почука.

– Куфарът ви е готов, лорд Аласдеър. Пощенската кола трябва да пристигне всеки момент. – Слугата му отстъпи встрани и пусна господаря си да влезе в антрето.

– Добре, благодаря ти, Кранам. Ще потегля до половин час. – Жилището на Аласдеър беше на долния етаж и той тъкмо беше стигнал до вратата, когато чу стъпки по стълбата. Погледна през рамо и кимна на мъжа, който слизаше по стълбата. Не го познаваше, но предположи, че този човек е наел апартамента над неговия, който от доста седмици беше празен.

– Добро утро. С лорд Аласдеър Чейс ли говоря? – Мъжът имаше приятен глас и се приближаваше към него с широка усмивка и прострени ръце. – Чух, че сме съседи. Наех апартамента над вашия. – Той му стисна ръка. – Позволете да ви се представя. Пол Дьони, на вашите услуги. – Каза името си с френското му произношение, без буквата „с“ в края.

– Господин Дьони – Аласдеър наведе учтиво глава. – Бъдете добре дошъл. Нов ли сте в града?

– Да, досега живеех в провинцията. Семейството ми се е преселило през седемдесет и първа година от Франция. Тогава бях още малко момче. – Той махна примирено с ръка. – Не можахме да донесем нищо от Франция и родителите ми се установиха в Кент, в имението на стар приятел на моя баща.

– Разбирам. – Беше обичайната история. Революцията беше изтласкала в Англия огромна вълна обеднели френски емигранти. Не малко емигранти-аристократи живееха с оскъдни средства в провинцията, но мнозина се бяха озовали и в Лондон, някои почти декласирани, но други

приети в най-отбраното общество. Мосьо Дьони приличаше на човек, който има достъп във висшето общество.

– За съжаление трябва да напусна града за няколко дена – каза Аласдеър. – Но щом се върна, ще се надявам да вечеряте някой път с мен.

– Ще е чест за мен. – французинът се поклони, а Аласдеър влезе, любезно усмихнат, в апартамента си. Беше готов да въведе мосьо Дьони в приятелския си кръг, стига да се окажеше приятен човек. Ако се съди по безукорната кройка на сакото му и елегантно падащата вратовръзка, съседът му вече беше преодолял някои от препятствията, за да се представи в Лондон като човек със замах. С положителност можеше да се каже, че не правеше впечатление на провинциален дръвник.

Още следващия половин час Аласдеър вече седеше в пощенската кола, която го извеждаше по Сгейнис Роуд от Лондон. Ема би проявила огромно любопитство, защото това шосе водеше в посока точно противоположна на тази, в която се намираше родителската му къща в Линкълншир.

След като сменя на три пъти конете, той стигна целта на пътуването си тъкмо когато лорд и лейди Грантли се канеха, по време отдавна смятано за демоде, иначе казано в пет часа, да седнат да обядват. Лейди Грантли не беше очарована, когато ѝ съобщиха за посетителя.

– Каква работа може да има Аласдеър в господарската къща на семейство Грантли? – отправи тя веднага въпрос към съпруга си, който вече се радваше със светнали очи на възможността един мъж да му прави компания след обедна чаша портвайн.

– Приятелска визита предполагам – отвърна графът.

Думите му бяха посрещнати с пренебрежително сумтене.

– Не ставай глупав, Грантли. Какво общо имаме с него?

– Тъй или иначе не можем да го оставим да стои в антрето, мила – забеляза шокиран съпругът ѝ.

Нейно превъзходителство въздъхна.

– Въведете лорд Аласдеър в библиотеката, Госет. И кажете на готвача, че обядът ни ще закъснее с половин час.

– Слушам, милейди. – Икономът се поклони и безшумно излезе.

– Иди виж какво иска. – Графинята махна ядосано с ръка на съпруга си и добави с дълбока въздишка: – Предполагам, че ще се наложи да го поканим на обяд.

– Би било най-обикновена любезност, мила моя – отговори графът, надигна се с мъка и тръгна покорно към вратата.

Когато домакинят влезе в библиотеката, Аласдеър се дръпна от високия френски прозорец, през който се беше загледал в зимната, оголяла градина.

– Милорд – поклони се той. – Моля да ме извините за непредизвес-теното посещение, но идвам по молба на Ема. Няма да ви забавя, бързо ще изпълня поръчението й.

– Добре, но ще трябва да хапнете с нас, мило момче – каза графът и думите му прозвучаха по-скоро като молба, а не като покана. – Тъкмо щяхме да сядаме на масата и моята лейди ви моли да се присъедините към нас.

Аласдеър имаше твърде точна представа за това как пристигането му е било посрещнато от респектиращата всичко живо лейди Грантли и на устните му заигра саркастична усмивка.

– Много мило от ваша страна, сър – отговори той. – Но вече съм си запазил стая в хотел „Шип“ в Лимингтън, поръчал съм си и обяда. Тряб-ва да надникна само за няколко минути в спалнята и в гардеробната на Ема. Тя е сигурна, че си е забравила томче стихове, без което просто не може да живее. Мисля, че й е подарък от Нед и тя е ужасно нещастна, че го е забутала някъде.

– О, не, в никакъв случай не можем да допуснем да обядвате в странноприемницата – заяви с необичайна решителност графът. – Готвачите им са ужасни... не... не... Ще сторите много по-добре, ако хап-нете с нас, мило момче. Готвачът на лейди Грантли наистина, ама наистина си го бива. Можете да хапнете, а после да вземете книгата на Ема. Елате, сър. Елате с мен. – И той подтикна госта си към вратата.

Аласдеър се подчини и вече се подготвяше да поздрави домакиня-та, на която беше нежелан гост.

– Ето, виж, скъпа, убедих лорд Аласдеър да обядва с нас – заяви възторжено графът, когато двамата влязоха в салона, където съпругата му седнеше и бродираше. – Дошъл е по молба на Ема. Забутала е някъде книга, която й е подарил Нед... решила, че може да е тук, в спалнята й... Шери, Аласдеър?

– Благодаря, сър. – Аласдеър се поклони на лейди Грантли. – Тръг-нал съм при приятели в Дорсет, госпожо, и Ема ме помоли да се отбия пътьом тук. Надявам се да не ви създам някакво неудобство.

– О, едва ли – беше отговорът на лейди Грантли. – И аз бих пила едно малко шери, Грантли. – Тя удостои Аласдеър с пронизващ поглед. – Боя се, че ще останете разочарован, лорд Аласдеър. Икономката почи основно спалнята на Ема и много се съмнявам да е открила там

още от Емините вещи.

– Ема е спала в тази стая, откакто е напуснала детската, госпожо и сигурно е имала тайни местенца, за които икономката може да не знае. – Аласдеър пое чашата, която му подаваше домакинът. – Даде ми много точни указания къде да надникна. Както в спалнята, така и в гардеробната й. – Той отпи от шерито и подари на графинята мила усмивка.

Лейди Грантли се почувства леко обидена, но не намери причина да откаже на молбата му.

– Надявам се, че Ема се е настанила добре в Лондон – каза лорд Грантли.

– Предполагам, че има намерение да си намери мъж – заяви хапливо лейди Грантли. – Момиче на двайсет и две години! Та тя е вече почти стара мома.

Появата на иконома, който обяви, че обядът е сервиран, спаси Аласдеър от необходимостта да отговори на забележката. Той подаде ръка на домакия и я заведе в трапезарията.

По време на безкрайния и не особено вкусен обяд Аласдеър се стареше да бъде очарователен, въпреки че го обземаха спомените за толкова други обеди, на които бе имал удоволствието да присъства на тази маса, след като близо дванайсет години този дом беше не по-малко негов, отколкото на Нед и Ема. Обеди и вечери, придружени с много смях и остроумни забележки, обеди и вечери, на които Ема бе седяла на мястото срещу него. Спомняше си как блестяха очите й, как на светлината на полилеите косата й придобиваше толкова много и различни оттенъци. А Нед... Нед седеше вдясно от баща си, а после зае неговото място начело на масата. Нед винаги имаше история, която да разкаже, беше всякога готов за весела шега. Тримата непрекъснато се закачаха, подиграваха се един на друг... и много се обичаха.

Дванайсетте години криеха толкова много спомени... Сега те бяха засенчени от мъката от загубата, от горчивината на гнева и измамата.

Той вдигна чаша и отпи голяма глътка. Въпреки обещанието на лорд Грантли яденето не беше нищо особено, но бургундското бе отлично. Бащата на Нед поддържаше великолепна винарска изба и Нед продължи традицията. Търговците на вина, които обикаляха начесто бреговете на Хампшир и Дорсетшир, рядко пропускаха да посетят някоя господарска къща. Като гледаше зачервеното лице на лорд Грантли, Аласдеър се убеди, че сегашният граф ще върви по стъпките на своите предшественици, поне що се отнася до винарската изба.

С огромно облекчение видя, че лейди Грантли се кани да стане. Той

също стана и се поклони, а после тя се оттегли и остави господата на техния портвайн след подчертано напомняне, че Грантли трябва да мисли за жлъчката си и да не изпива повече от две чаши.

Аласдеър прекара още половин час с графа, после се извини, защото трябваше да изпълни обещанието си. Графът беше много разочарован, че не останаха по-дълго на чаша портвайн, но гостът му бързаше, тъй че негово превъзходителство затвори с дълбока въздишка гарафата и стана.

– Е, вие се оправяте добре тук, мило момче. – И той посочи стълбата, която започваше от хола. – Ще кажа на Госет да ви запали лампите в спалнята на Ема.

– Няма да е необходимо, сър. Ще взема свещ. – Аласдеър взе малка свещ от масата в хола, запали я от восьчната свещ в тежкия сребърен свещник. Вдигна длан да опази пламъчето и пое по стълбата.

Коридорите, които се разклоняваха горе от централния, бяха осветени от аплици, но когато влезе в някогашната Емина спалня, там беше тъмно, студено и празно. Той вдигна високо свещта и тя освети с трепкаща светлина стаята, която така добре познаваше и която изглеждаше сега толкова безутешно и странно изоставена от духа на предишната си обитателка. Мебелите си бяха същите, той разпозна петното върху скри-на, където Ема остави веднъж непредпазливо горещата маша, различи и старото петно на килима, върху който тя разля чаша шоколад, изненадана от Нед, подранил със завръщането си от Оксфорд за лятната ваканция.

Той сложи свещта на камината, откъдето тя осветяваше най-добре, и тръгна веднага към гардероба. Беше празен и той лесно откри малкото замаскирано отделение на задната му стена. Когато го докосна, подскочи доволен и прокара пръсти през тясното отворче. Но в него имаше само прах.

Всъщност не се беше и надявал да намери нещо, но преди да се посвети на много по-обемната задача да претършува Емините неща в новото ѝ жилище, трябваше да изключи вероятността да е оставила някои лични документи на скрити места в предишния си дом. Надникна зад картините, спомни си как при едно търсене на съкровище тя скри доказателство на гърба на портрета на майка си. Но и там не намери нищо. Претърси всички празни чекмеджета на нейния скрин, надникна под леглото и дори надигна килима. Но нямаше нищо. Не откри дори късче хартия.

Търсенето трябваше да е написано върху къс хартия. Щеше да му е

от помощ да знае какво по-точно търси, но инструкциите, с които разполагаше, бяха твърде неопределени. Чарлз Лестър всъщност нямаше представа какво средство е използвал Нед, за да предаде сведенията си. Когато в Конната гвардия отвориха съобщението на Нед, което той бе пратил по Хю Мелтън, намериха само едно писмо до сестрата на Нед. Спецовеите по дешифриране на кодове изследваха писмото, но безрезултатно. Единственото заключение, до което можаха да стигнат, беше, че преди да умре, в бързината е допуснал някаква размяна и съобщението, предназначено за Конната гвардия, е било изпратено на лейди Ема.

За Аласдеър тайствеността, с която обгърнаха търсенето му, беше смешна. Той заяви на Лестър, че най-простото ще е да попитат Ема, дали и запазила последното послание от брат си – онова, което ѝ бе пратил Хю Мелтън. Но предложението му не бе прието. Заради собствената си безопасност лейди Ема не бивало да знае, че притежава нещо толкова опасно, толкова важно за изхода на войната с Бонапарт. Ако осъзнаеше значението на това съобщение, можеше да насочи към него опасно внимание, ако е запомнила например съдържанието му, това би я превърнало в цел за други хора, които също го търсят.

Методите, използвани от тези хора, за да получат информация, са колкото сериозни, толкова и безскрупулни, бе заявил Лестър с вдигнат пръст и като едва ли не се извиняваше. Не спомена впрочем факта, че тя тъй или иначе е изложена на опасността от техните неприятни методи на разпит, независимо от това, дали си спомня, или не за съдържанието на документа. Врагът, ако тя се озове в негови ръце, сигурно няма да ѝ повярва, ако почне да твърди, че не знае нищо. За Аласдеър беше ясно, че Чарлз Лестър не се интересува особено от това, дали Ема ще е добре, или зле. Колкото по-малко хора знаят за важността на този документ, толкова по-добре. Интересуваше го единствено и само това.

Но Ема наистина ли притежаваше този документ? Аласдеър си задаваше отново и отново този въпрос докато преминаваше със свещта в гардеробната ѝ, съседна със спалнята, за да продължи да търси и там. Дали пък не го е изхвърлила, впрочем нещо малко вероятно. Ема не би изхвърлила нищо, дошло от Нед, още повече след неговата смърт. Знаеше, че тя пази всичките му писма. Ема обичаше да събира, тайничко да събира. Открай време пазеше всичко, всяко писмо, което той и Нед ѝ бяха писали от училището или от Оксфорд... всичко с лично значение за нея, затова имаше и толкова много тайници.

Претърсването на гардеробната се оказа също тъй безрезултатно. Дори книжните лавици бяха празни. А тя обичаше да крие едно друго и

между страниците на книгите. Но всичките ѝ книги бяха опаковани и изпратени на Маунт стрийт. Доста потиснат, Аласдеър реши, че ще трябва да ги прегледа до една. Книгите ѝ, кутията ѝ за писмени принадлежности и всички чекмеджета в бюрото ѝ.

Беше ужасна перспектива. При сегашните им толкова напрегнати отношения щеше да е почти невъзможно. Щеше да се наложи да намери повод, за да получи достъп в дома ѝ на Маунт стрийт и възможност да се движи свободно там. Наистина положението му на неин управител му даваше възможност да се вижда с Ема, но не и правото да претърсва дома ѝ.

Все пак нещо трябваше да се направи. Кралят и отечеството го изискваха. Или, за да е по-точен, Нед го искаше. Щом Нед беше умрял заради тези сведения, неговият приятел трябваше да направи всичко, което му е по силите, за да се увери, че тази смърт не е била напразна.

4

– О, виж каква приказна рокля, Ема. Ще ти стои чудесно. – Мария се наведе и потупа кочияша по гърба. – Спрете, Джон. Лейди Ема и аз ще слезем тук.

Кочияшът Джон дръпна юздите на конете на Бонд стрийт. Беше свикнал с подобни бързи решения на госпожа Уидърспун, чийто орлов поглед обхващаше цялата витрина, край която минаваха.

– О, Мария, наистина ли се налага да слезем? – протестира Ема. – Вече цял ден обикаляме от бутик на бутик, от шапкарка на шапкарка, от обувар на обувар. Просто не си представям, че бих могла да видя още един плат.

– Само още този, миличка, и ще си щастлива, че си го видяла – заяви, твърдо решена, Мария, докато се облягаше на ръката на кочияша, за да слезе от четириместното ландо. – Този светложълт оттенък е сякаш създаден за теб и ще можеш да го носиш със шафранените кожени обувки. Ще изглеждаш чудесно. – И тя влезе забързано в магазина.

– Поразходете няколко минути конете, Джон – помоли Ема с лека въздишка кочияша. – Може да се позабавим.

– И аз така предполагам, лейди Ема. – Кочияшът хвърли съчувствен поглед към планината от кутии за шапки върху задната седалка на ландото.

Ема изобщо беше забравила колко неуморна може да е Мария, щом става дума за покупки. Собственото ѝ търпение беше в това отношение по-ограничено, въпреки че нямаше никакво намерение да се появи в Лондон в демодирани рокли. Беше ѝ необходимо по-малко от ден, за да установи, че Аласдеър както винаги е бил прав в твърдението си, че гардеробът ѝ не е в крак с модата.

– Мисля, скъпа, че трябва да направим утре някои посещения – заяви Мария, когато най-сетне седнаха отново в ландото, а светложълтата рокля с цвят на блед нарцис щеше да бъде донесена след някои корекции по-късно същата вечер на Маунтстрийт – След като вече понапазарува що-годе и си готова да се покажеш на света, особено с тази фризура – последен вик на модата – редно е да посетим принцеса Естерхази и лейди Джърси. Само за да сме сигурни, че ще получим билети за Алмак. А стане ли известно, че си готова да приемаш посетители, ще почнат да се тълпят – допълни тя с доволна усмивка.

Ема не ѝ отговори. Беше минала почти седмица откакто Аласдеър напусна града след грозното им скарване и тя бе имала достатъчно време, за да се замисли над импулсивността си, която я тласна да му хвърли в лицето тази обида и този ултиматум. През последните дни бе живяла самотно, но сега на забраните бе дошъл край. Започнеш ли чукуето на външната врата да почуква, а поканите да ваят, което със сигурност щеше да стане, щеше да ѝ се наложи да осъществи предизвикателството си, като спазва и срока. Разкъсващи съмнения я потискаха безмерно. Ще се освободи при пръв удобен случай от опеката на Аласдеър. Но все пак по-добре да не беше изричала това импулсивно решение да си вземе любовник. Съпруг щеше по-лесно да си намери, но любовник...

Да, но беше се заклела да го стори и нямаше да даде на Аласдеър възможност да триумфира. Каквото можеше той, можеше го и тя. Устните ѝ се присвиха иронично, като се помисли как непрекъснато си бяха съперничели. Или всъщност, ако иска да е съвсем честна, тя изпитваше непрекъснато необходимост да съперничи на Аласдеър... донякъде и на Нед. Трябва да беше нещо останало от ранното детство, когато все се боеше, че не може да е наравно с тях, че момчетата ще я изключат от игрите си. После, когато порасна, би трябвало да загуби желанието да съперничи и на двамата, но това не стана.

Подигравателни искрици, насочени всъщност и срещу самата нея, проблеснаха в очите ѝ. Аласдеър я беше наранил дълбоко, затова го нарани и тя. Раните, които си бяха причинили взаимно преди повече от три години, се оказаха прекалено дълбоки, за да зараснат. Наранявах се нарочно, в подклаждано от гордостта съперничество, в желанието да видят кой от двамата може да нарани по-дълбоко другия.

Беше си дала време до 14 февруари – да получи дотогава предложение за женитба, а също и да започне любовна връзка. Ако един и същ мъж може да изпълни и двете роли, това ще опрости много нещата, но си бе дала клетва да се омъжи за първия, който ѝ предложи. Този мъж би могъл да изпълнява евентуално и ролята на любовник. Възможното неприятно положение да бъде омъжена за някого, но просто да не може да си представи да дели с него и леглото, беше въпрос, над който Ема предпочиташе сега да не се замисля.

– Мила, Хорейс Пуул ти се поклони – побутна я Мария. Ема вдигна очи. Въпросният джентълмен я гледаше със сияещ поглед и още веднъж ѝ се поклони от отсрещния тротоар.

– Отвратителен тип – измърмори Ема и кимна хладно. – През последните десет години не остана наследничка, около която да не се е

навъртал.

– Е, скъпа, знаеш, че трябва да го очакваш. Всички ще те наобиколят като оси мед – каза Мария. – Ще е много уморително, сигурна съм. Но не бива да губиш надежда да намериш човек, комуто богатството ти да не прави никакво впечатление. – И тя потупа утешително Ема по коленете.

Виж, това би означавало наистина да си пожелае луната – каза си Ема, но тайничко промени условията на своето предизвикателство: ще приеме първото предложение на мъж, който не е известен ловец на зестри.

Мария се вгледа в напрегнатото лице на спътничката си и потисна лека въздишка. Досега на Ема не ѝ се бе налагало да се измъчва от това, че я желаят единствено заради наследството ѝ. Бяха минали едва три седмици от първия ѝ сезон на дебютантка, когато се сгодиха с Аласдeър, а след скандалното им скъсване тя се оттегли в провинцията, изглежда, за да изчака скандалът да поутихне, но не определи точна дата за завръщането си в града, а Мария много скоро се отказа да ѝ задава този въпрос.

Мария изпитваше облекчение при мисълта, че тези години на меланхолия в провинцията, изглежда, са отминали за Ема, но беше загрижена все пак за това, как ли ще се справи Ема с обществените последици от богатството си. Тя не понасяше глупаци, имаше необуздан темперамент и ставаше нетърпелива, когато някой се опиташе да я съдържи. Богатството и произходът ѝ щяха да привлекат най-усърдни претенденти дори ако престъпи отново и най-строгите правила на обществото, но този темперамент ѝ бе докарал неприятности още тогава, по време на първия ѝ сезон, дори още преди големия скандал.

Да, онова надбягване с карета с лейди Армстронг... Мария потрепери само като си спомни. Тогава Ема за малко да загуби репутацията си. Последва и онова яздене в конюшнията на Рейнлаг, когато обу панталон и се държа като уличен крадец. Нед и Аласдeър бяха главните виновници за хулиганската ѝ постъпка. И двамата бяха взели дейно участие. Що се отнася до другите им авантюри, дори ако не бяха участвали пряко, бяха я насърчавали за тях. Би трябвало да се надява, че през последните няколко години Ема е станала малко по-умна. Този сезон поне нямаше да бъде поощрявана от Нед и Аласдeър.

Ако Мария можеше да прочете в този миг мислите на Ема, сигурно щеше да получи силен истеричен пристъп. Ема тъкмо мислеше за трудностите, които ще настъпят, ако си вземе любовник. Всичко трябва да е

запазено в тайна... от всички, с изключение на Аласдеър естествено. Докато любовниците останеха дискретни, обществото нямаше да обръща внимание на тяхната връзка, особено ако по чудо любовната игра се окаже прелюдия към брак. Двамата с Аласдеър бяха успели връзката им да продължи без сянка от скандал, чак до рязкото скъсване.

Но щеше ли предполагаемият любовник да се окаже и подходящ съпруг?

Когато влезе в спалнята, за да съблече дългото си палто и ръкавиците, Ема си даде сметка, че е някак възбудена. Изпитваше лека екзалтация. За пръв път от месеците след смъртта на Нед. Беше на двайсет и две, прекалено млада, за да се задоволи с лишения от страсти живот на стара мома. Аласдеър, този проклетник, беше прав. Беше се оказало много трудно да живее без любовните игри, които се бяха превърнали постепенно в нейно щастие и физическо здраве. Аласдеър ѝ бе открил радостите на страстта, а който ги познаеше веднъж, не можеше лесно да ги забрави. Но нали можеше да се наслаждава на тези радости и с други. И тя *щеше* отново да ги изпита.

Аласдеър стигна до Албермарл стрийт вече по здрач. Скочи от почтенската кола и изкачи стълбата с бързи стъпки. Кранам вече очакваше завръщането му и отвори вратата още докато господарят му слагаше крак на първото стъпало.

– Надявам се, че посещението ви е било приятно, сър. – Той пое украсената с кожа шапка на Аласдеър и пътното му палто с пелерина, заглади благоговейно гънките. Погледът му се спря на ботушите на лорд Аласдеър и той кимна навъсено. Който и да се е грижил за тях по време на пътуването на неговия лорд, очевидно не познаваше тайните тънкости на лъскането със шампанско.

– Уморително през повечето време, Кранам – отговори Аласдеър и влезе в къщата. Взе от масата в антрето купчината кореспонденция и я прегледа. Покани, сметки, няколко писма с восьъчни печати върху парфюмирана хартия. Запечатан пергаментов лист пхна в джоба на жилетката си. Мина в салона, където в камината от полиран мрамор пламтеше ярък огън, а на мраморния плот на масата върху сребърен поднос беше сложена гарафа с леко бяло вино.

Хвърли пощата на дивана и си наля чаша вино.

– Днес ще вечерям при Уайт, Кранам.

– Да, сър. Ще разопаковам куфара ви, сър. Осмелявам се да

предположа, че ще намеря дрехите ви в окаяно състояние.

– То се знае – ухили се Аласдеър, – въпреки че мога да твърдя – справих се много добре и сам.

Кранам не удостои с отговор подобна вероятност. Само се поклони и излезе.

Усмивката на Аласдеър изчезна. През последните четири дена се беше чудил как да убие времето в провинцията, в Хампшир бе живял в ужасно неуютни странноприемници, защото не можеше да се върне в Лондон преди да е изминало необходимото що-годе време за пътуване до Линкълншир. В противен случай Ема сигурно щеше да намери какво да каже. Беше възможно също тя да научи от семейство Грантли за посещението му, но това му се струваше по-скоро невероятно. Хестър Грантли и нейната племенница наистина никак не се обичаха, тъй че кореспонденцията им сигурно щеше да се ограничи с обичайните поздравления за Коледа. Но ако искаше наистина да е сигурен, трябваше да се погрижи дотогава въпросът да бъде решен.

Той извади пергаментовия лист от джоба на жилетката, разчупи с нокът печата. Беше съобщение от неговия човек за свързка при Конните гвардейци. Прочете бързо изписаните с енергичен почерк редове. Чарлз Лестър беше човек, който изобщо не приличаше на военен, но слабото му тяло, отпуснатите рамене, хлътналите гърди криеха ум остър като бръснач. Говореше с къси, отсечени изречения и пишеше по същия начин.

Научихме, че и други проявяват интерес към въпросния документ. Продължаваме търсенето, но вие трябва да внимавате. Ще продължа да ви държа в течение. Ч.Л.

Аласдеър смачка писмото в длан и го хвърли в огъня. Много съдържателно съобщение, няма що – помисли си трезво и отново си напълни чашата. Да му кажат, че трябвало да се пази, без ни най-малко указание от кого именно.

Погледна часовника си. Наближаваше седем. Ема дали си е днес у дома? – запита се той. Имаше време, когато изобщо не би се замислял дали наминае при нея и да се самопокани на вечеря като стар приятел и неин годеник. Поклати нетърпеливо глава и влезе в спалнята, където Кранам му беше приготвил вечерния костюм.

Половин час по-късно прекосяваше антрето, когато съседът му заслиза по стълбата, сякаш бе получил необходимата парола.

– Лорд Аласдеър, върнахте се значи – каза Пол Дьони с очарователна усмивка.

– Както виждате. – Аласдеър му кимна, после пое ръката, която мъжът му протегна. – Ще вечерям при Уайт. Член ли сте на този клуб?

– О, да, член съм. Станах с подкрепата на принц Естерхази. Той е познат на баща ми. Тъкмо отивах и аз да вечерям там. Дали не бих могъл... – и той изчака учтиво.

– Непременно – отговори Аласдеър. Нямаше нищо против малко компания, след като прекара три дълги самотни дни, пък и винаги е полезно да си в добри отношения със съседите.

Вечерята мина весело и леко, тъй че, когато гостите се запътиха към масите за игра на карти, Пол Дьони побърза да приеме още първата покана и да седне да играе. Аласдеър владееше играта със същото хладнокръвие, с което правеше инвестициите си. Всъщност тези две дейности бяха неразривно свързани. Спечеленото на масата за игра той умножаваше на борсата с акции и дялове. Това би обяснило на Ема очевидната му способност да живее от въздух – ако бе решил да й обясни, разбира се. Нед знаеше за изключителния му талант да прави от нищо нещо. Беше навярно една от причините, поради които бе доверил на стария си приятел Еминото богатство.

Но това сигурно не беше единствената причина. Въпреки че не си го призна пред Ема, Аласдеър беше съгласен с нея, че Нед се е надявал, като ги поставя в толкова тясна връзка, приятелят му и неговата сестра отново да се сдобрят. Би се натъжил, ако беше разбрал колко се е лъгал. Аласдеър взе карта и кратка въздишка се изтръгна от устата му.

Както бе очаквал, темата бе подхваната много скоро.

– Чух, че Ема Бомон отново е в града – каза лорд Алвестън и плъзна ролка гвинеи през масата.

– Да, и както навярно също сте чули, според завещанието на брат й сега аз съм неин управител – заяви хладно Аласдеър и заложи сумата си.

– Дяволски трудно положение – забеляза един джентълмен със странно гримирано лице.

– Но защо, Скечли? – попита Аласдеър, вдигнал високо вежди и с глас толкова остър, че с него би могло да се реже стомана.

Виконт Скечли се изчерви под грима си. Резултатът беше странна цветова смесица, установи Аласдеър.

– О, без определена причина... просто така.

Аласдеър наведе глава в знак, че приема с подигравка обяснението

и си продължи играта. Настъпи кратко, смутено мълчание, после херцог Бедфорд, който държеше банката, заяви:

– Чувам, че сега тя е богата като Крез.

Аласдеър потвърди думите му с още едно равнодушно кимване.

– Ако изглежда все така добре... – продължи херцогът.

– Повярвайте ми, изглежда – прекъсна го Аласдеър и сложи картите си на масата. – Ръката е моя, джентълмени.

– Все се заричам да не играя с вас, Аласдеър, но после забравям какъв невероятен късмет имате – оплака се лорд Алвестън и хвърли ядосано картите си на масата.

– О, това не е късмет, Джордж – засмя се Аласдеър. – Не можете ли да признаете, че е просто изкуство, въпреки че го виждате?

– Та значи тя си търси съпруг? – не се остави херцогът.

– Коя необвързана жена не го прави? – попита лорд Скечли и тихичко се засмя.

– Вие не участвате ли вече в надпреварата, Аласдеър? – попита направо Алвестън.

Аласдеър изпита облекчение, че въпросът бе най-сетне зададен. Надяваше се, че след като той получи задоволителен отговор, след като той отрече категорично, може да се надява, че на миналото окончателно е сложен край.

– Не, не участвам. Ема и аз се разбрахме, че не си подходяме. Ще раздавате ли, херцог?

Херцогът взе новото тесте карти, оставено на масата от един прислужник, и се залови да ги разбърква.

– Следователно пътят е широко отворен?

– Да, доколкото ми е известно, така е – потвърди Аласдеър.

– И вие нямате какво да кажете по въпроса? – любопитства Скечли.

– Абсолютно нищо. – Аласдеър направи залога си, после смени темата, но се запита неуверено докъде ли ще стигне Ема с нейните предизвикателства. Сигурно все пак не чак толкова далече, че да вземе някое гримирано конте като Скечли за съпруг. *Или за любовник!* Той погледна през масата и при мисълта, че този натруфен глупак може да докосне с ръце великолепното тяло на Ема, усети, че му се повдига. Не, не беше възможно тя да загуби до такава степен разсъдък си.

Погледът му се рееше през салона, ярко осветен от свещниците и от кристалите, които отразяваха светлината на множеството свещи. Имаше ли в това помещение мъж, когото би понесъл да види в леглото на Ема?

Отговорът му стана веднага ясен. Очевидно беше, че страда от тежък случай на ревност.

– Осмелявам се все пак да твърдя, че вашето мнение ще има голяма тежест за решението на лейди Ема – каза убедено херцогът. – Тъй като сте неин управител, а бяхте и толкова добър приятел на брат й. Та ако решите да се застъпите за някой мъж...

– Лейди Ема има собствена воля – заяви безизразно Аласдеър.

Пол Дьони играеше предпазливо, както е редно за не много богат човек. Всички проявяваха разбиране за статуса му на емигрант, а богат емигрант беше рядкост. Той не направи никаква забележка по темата Ема Бомон и никой не забеляза мълчанието му. В края на краищата никой не очакваше той да коментира разговор за хора, които изобщо не познава. И никой не би допуснал колко бързи сметки се правеха сега зад това гладко тъмно чело. Ако лейди Ема Бомон бъде обсадена от женихи, той би могъл лесно да се присъедини към тях.

– Ще се връщате ли на Албермарл стрийт, лорд Аласдеър? – попита той, когато играта край масата рано приключи. – Мога ли да ви придружа до в къщи?

– Но, разбира се. – Аласдеър си взе чаша шампанско от подноса на един лакей. – Дайте ми още половин час. Тук има някои хора, с които тази вечер още не съм разговарял. – Той прекоси салона с чашата в ръка, за да подчертае, че Аласдеър Чейс не се интересува само от Ема Бомон. А унижението отпреди три години е забравено. След това откри Пол Дьони – седнал в една прозоречна ниша, от която се виждаше тъмната Сейнт Джеймс стрийт, той четеше списание.

– Надявам се, че няма да го сметнете за нахалство от моя страна, ако ви помоля да ми помогнете да вляза в това общество – попита предпазливо мосьо Дьони, докато вървяха по Пикадили.

Аласдеър го изгледа внимателно.

– Навярно си търсите и богата съпруга, Дьони? – попита той.

Пол успя да се престори на леко смутен.

– Не непременно... но положението ми е малко... е да, малко притеснено, ако мога да се изразя така.

Аласдеър сви рамене.

– Не повече отколкото това на мнозина други, бих казал.

– Може и да не е. Но тази лейди Ема, питам се... – Той се изкашля леко. – Запитах се дали бихте могли да го уредите да й бъде представен. Но само ако нямате нищо против, разбира се.

Аласдеър изпита остра болка някъде в гърдите. Първо Бедфорд, а

сега този емигрант. Виждаха го, изглежда, като сводник, който ще избира сред потенциални женихи и любовници за една жена, въпреки че той току-що бе установил, че не понася дори мисълта тя да принадлежи на друг освен него.

– Бих ви предложил да помолите принцеса Естерхази да ви представи – каза той. – Нямам намерение в скоро време да посетя лейди Ема.

Пол Дьони прие мълчаливо отговора, но мислите му препускаха. Беше доловил внезапната напрегнатост на лорд Аласдеър на масата за игра, щом се заговори за възможен брак на лейди Ема. Не се издаде, но нищо не остана скрито за окото и ухото на мъж, обучен тъкмо в това, да долавя и най-слабата реакция, и най-лекото колебание. По всяка вероятност Комендантът е бил зле информиран. Каквато и да беше връзката между лейди Ема Бомон и лорд Аласдеър Чейс, не изглеждаше да е много обикновена връзка. Лорд Аласдеър беше управител на нейните имоти и дали това не беше причина за разногласия между тях? Но каквато и да беше причината за притеснението на лорд Аласдеър, тя нямаше да е от полза за собствените му планове. Щеше да се наложи да намери друг път към целта си.

– Много си разсеяна тази заран, скъпа – заяви Мария, натопи късче препечена филийка в чашата си и пъкна мекото парченце в уста.

Ема гризеше края на пачето перо, после задраска редовете, които бе написала на листа. Остави листа и перото и се залови отново за закуската.

– Налага се да се занимава днес с много мъчителен проблем – заяви тя неопределено.

– О, не мога ли да помогна? – възкликна Мария и натопи още едно парче в чая си.

Ема поклати глава.

– Не, не мисля – отговори тя с леко лукавство. Наблюдаваше с известно учудване как Мария закусва с препечено хлебче и чай, докато тя отпиваше от кафето си и поглъщаше съдържанието на чиния с бекон и гъби.

– Тази заран първото ни посещение трябва да е при принцеса Естерхази, така смятам – каза Мария, следвайки собствените си мисли. – Следващият благотворителен бал при Алмак е на петнайсети и трябва да се погрижим да си получим билетите навреме. Мисля, че балната рокля от тюркоазен сатен, гарнирана с воал със цвета на слонова кост,

ще е чудесна за този бал, не си ли съгласна, миличка?

– Ммм – измърмори Ема и се залови пак за писмото.

– Роклята от креп с бронзов цвят също ти стои добре – продължи Мария, без да обръща внимание, че я слушат разсеяно въпреки важността на темата. – Питам се дали златотъканият шал няма да е особено елегантен като аксесоар. Трябва да помолиш Матилда да ти го приготви, скъпа. Пък после ще решим.

– Ммм – беше отговорът на Ема и тя сложи точка след последния ред на посланието си. – Тя развя листа във въздуха, за да изсъхне мастилото, после го сгъна грижливо. – Трябва първо да изпратя това, Мария. Искаш ли да поръчам колата за след половин час?

– Да, ако успееш дотогава да си готова – съгласи се с известно съмнение Мария. Както винаги, с изключение на дните, когато закусваше рано преди лов, Ема беше слязла и сега само по пеньоар върху нощницата.

Ема се засмя на забележката.

– След двайсет минути съм готова. – Тя изтича от стаята и остави Мария с чая и филийките ѝ.

Удържа си на думата и след по-малко от половин час отново беше долу и тъкмо си слагаше лилави ръкавици.

– Изпратихте ли писмото, Харис?

– Да, госпожо. Бодли веднага отиде да го занесе. Ландото е вече пред вратата.

– Ето ме... ето ме – изтананика Мария, която тъкмо слизаше по стълбата. – Хубава работа, сигурна бях, че ще съм готова преди теб, Ема. Оставаше ми само да си сложа шапката и да си взема ръкавиците, а ти дори не беше почнала да се обличаш. – Докато говореше, огледа с одобрение роклята на Ема, после забърза към вратата. – Изборът ти на тази тъмносиня рокля за разходката е много сполучлив – каза тя, след като слугата ѝ помогна да се качи в ландото.

Ема се качи след нея и се остави да я обгърне непрекъснатият бърлив поток от незначителни приказки, с които я заливаше Мария. Мария рядко настояваше за отговор на някоя своя забележка и Ема отдавна беше свикнала да се преструва, че я слуша учтиво какво си приказва, но следваше всъщност хода на собствените си мисли. В момента те се въртяха само около коне.

Австрийският посланик и съпругата му живееха в представителна къща-близнак на Бъркли скуеър. Принцеса Естерхази посрещна гостенките си в салон на горния етаж, от който човек можеше да се любува на

градините наоколо.

– Мария Уидърспун – зарадва се тя с жизнерадостен смях. – От месеци не съм ви срещала в града. Ще останете ли за целия сезон? – Тя не изчака отговор, а се обърна веднага към Ема. Присви леко тъмните си вежди. – Лейди Ема, приемоте съболезнованията ми за смъртта на вашия брат.

– Благодаря, госпожо – поклони се Ема. Не ѝ убегна, че пронизателният поглед на домакинята е малко замислен.

– Предполагам, че сте решила да не спазвате пълен траур – забеляза принцесата.

– Моят брат беше против – отговори Ема.

– А-а, младите хора в наше време... проявяват толкова малко уважение към общоприетите норми – заяви благородничката.

– Много сте строга, принцесо – пристъпи по-близо Мария. – Ема преживя дълги месеци съкрушена от скръб. Но такава беше настойчивото желание на скъпия Нед... в неговото завещание – допълни тя, послъгвайки, но много убедително. – Той пожела Ема да подреди собствен дом веднага щом лорд и лейди Грантли се настанят в господарската къща на семейство Грантли.

Принцесата кимна. Пронизателните ѝ очи продължаваха да оглеждат Ема и Ема можеше сякаш да чуе мислите ѝ, приблизително такива: *Двеста хиляди фунта! Не са за пренебрегване, не, честна дума, не са. Заради такова богатство човек може да затвори очи за много неща.*

– Е – заяви най-сетне принцеса Естерхази – трябва на всяка цена да ви изпратя билети за Алмак, нали? Ще ги получите още този следобед. Живеете, както чух, на Маунт стрийт, нали?

– Да, една много приятна къща – намеси се Мария. – Лорд Аласдeър Чейс, управителят на имотите на Ема, я нае за нея.

– Ах, да, лорд Аласдeър! – повтори домакинята. Погледът ѝ стана още по-пронизващ и на гостенките им стана ясно, че тя си мисли за някогашния скандал.

– Лорд Аласдeър е много стар и предан приятел – натърти убедено Мария и погледна строго домакинята в очите.

Всяка забележка, която принцесата би искала да направи, остана неизречена, защото в този миг домакинята извести за пристигането на лейди Сафтън и сина ѝ, лорд Моринюкс. Двата бяха последвани от лейди Дръмон и трите ѝ дъщери, тъй че много скоро в салона закипя оживен разговор. Мария се озова в свои води и не последва ново притеснение на тема някогашни скандали. Завръщането на Ема в

обществото не даде никому повод за нови забележки, но тя чу все пак как лейди Дръмон прошепна на лейди Сафтън:

– Истина ли е? Двеста хиляди фунта?

– Мисля, че е точно така – беше отговорът. – Как е възможно още да не е омъжена? Изглежда много добре... въпреки че за вкуса на един или друг може да е твърде висока и слаба. Е, при такова богатство един мъж може да си затвори очите за някои недостатъци.

– Може да е капризна – предположи лейди Дръмон. – Личи, че е с високо самомнение, не намирате ли... пък и след скандала...

Ема се отдалечи от двете дами, ушите ѝ пламтяха. Беше ѝ толкова неприятно да говорят за нея по този начин, макар да знаеше отнапред, че ще е неизбежно.

– Господин Пол Дъони, госпожо – обяви икономът от вратата и Ема погледна към новодошлия. Беше среден на ръст, с черна къдрава коса, приятна глава, много тъмните очи блестяха на лице с маслинен цвят на кожата. Той се поклонил на домакинята с жест, който явно подхождаше на твърде екзотичната му външност и заговори със съвсем слаб, но все пак доловим акцент.

– Принцесо, дойдох да ви изразя уважението си. Мисля, че баща ми е писал на вашия съпруг. – Той вдигна ръката на принцесата до устните си и елегантно я целуна.

– О да, спомням си. Някаква семейна връзка... чрез една леля, нали? – И тя се усмихна доброжелателно на този доста представителен мъж.

Пол потвърди, че наистина ги свързва някаква леля, после целуна още веднъж ръка на домакинята. Принцеса Естерхази го дръпна встрани и се залови по обичайния си оживен начин да го разпитва за детството и за сегашния му живот.

Ема си взе чаша кафе от подноса на един слуга и се приближи незабелязано малко повече до принцесата и новия ѝ гост. В маниерите на този човек имаше нещо, което будеше любопитството ѝ. В тъмното му лице, в държането му, сякаш е на път да извърши нещо драматично, имаше нещо непреодолимо привлекателно. Улови се да мисли, че е по-атлетичен от Аласдър, но дрехите не му стоят толкова добре. Може да не са толкова добре скроени като тези на Аласдър, размишляваше тя. Аласдър сигурно веднага би могъл да каже дали този мъж е поръчал костюма си при Уестън или при Шулц, при Швайцер или при Дейвидсън... или при друг, не толкова известен шивач. Но може и фигурата му да е причината... раменете му не изпълваха така безукорно самото като тези

на Аласдеър, краката му не бяха толкова дълги, нито толкова добре оформени и това беше причината за леките гънки на панталона, бедрата му бяха сякаш малко отпуснати...

– Лейди Ема, позволете да ви представя господин Дьони. – Принцеса Естерхази бе забелязала, че Ема е застанала наблизко. – И той е отско- ро в града. Господин Дьони, може ли да ви представя лейди Ема Бомон.

– Господин Дьони. – Ема нямаше нищо против някой да прекъсне сравненията, които правеше с Аласдеър. Тя пристъпи с протегнатата ръка към мъжа. Той се наведе над нея и я привлече към устните си. Жестът се стори на Ема малко прекалено афектиран и тя побърза да отдръпне ръ- ка. – Вие сте французин?

– От семейство на емигранти, госпожо. – Той се усмихна и оголи много бели, малко криви зъби. – Бях още малко момче, когато се нало- жи през деветдесет и първа година да избягаме от Франция. Някои доб- ри приятели на родителите ми, които живеят в Кент, ни приеха, когато пристигнахме.

– Помните ли още Революцията, сър? – Ема беше от дете силно впечатлена от кървавите ужаси на терора.

– Пазя някои спомени. Интересуват ли ви? – Усмивката на Пол стана по-сърдечна, погледът му беше прикован към лицето ѝ и Ема усе- щаше как между тях се задълбочава тревожна близост. Той я погледна така, сякаш тя беше единствената жена в салона. Беше минало много време, откакто друг човек, като се изключат грубоватите синчета от провинциални семейства, я беше дарявал с толкова неприкрито мъжко внимание. Беше само флирт, разбира се, но играта не ѝ беше неприят- на... не, съвсем не.

Тя се усмихна и леко присви очи.

– Трябва да призная, че съм някак привлечена от събитията на оне- зи ужасни времена, сър. Ако можете да задоволите любопитството ми, ще намерите в мое лице много внимателна слушателка.

– Бих се радвал. – Той ѝ подаде ръка и двамата се отдалечиха от средата на салона към едно канапето в прозоречна ниша.

Принцеса Естерхази кимна доволна. Обичаше да прави услуги на приятели и роднини. Беше ѝ направо невъзможно да проследи това род- ство по линията на някаква леля, но то сигурно съществуваше, щом съп- ругът ѝ го твърдеше и тя беше готова да го приеме. Този младеж изг- леждаше безукорно. Маниерите му издаваха добро възпитание, облек- лото му беше лишено от пресилената екстравагантност, присъща на ня- кой денди, бяха безупречно подходящи. Ако момчето успее да спечели

тази наследница и нейните двеста хиляди фунта, помисли си принцесата, тя ще е извършила наистина добро дело.

Мария Уидърспун не беше чак толкова доволна. Имаше много прост и много прагматичен поглед върху света. Ема не биваше да си губи времето с някакъв обеднял и незначителен пришелец. Беше дошла в Лондон да си потърси съпруг и Мария не виждаше причина в жилите на този съпруг да не тече кралска кръв.

Тя се приближи с мила усмивка към двойката.

– Ема, миличка, време е да тръгваме. О, как сте, сър? – И тя вдигна високо вежда, преценявайки кавалера на Ема.

Ема беше изненадана. Обикновено Мария не беше толкова високомерна, но сега в държанието ѝ се долавяше подчертано превъзходство, сякаш целта ѝ беше да осуети намеренията на натрапник, който си проправя път в обществото. Ема ги представи един на друг и видя смаяна колко хладно беше кимването на Мария. Пол Дьони сякаш не го забеляза и поздрави най-учтиво компаньонката на Ема. Но докато Ема се сбогуваше с него, той ѝ хвърли комично отчаян поглед, от който в очите ѝ проблесна смях.

– Боя се, че вашата приятелка ме смята недостоеен – измърмори той, хванал ръката на Ема. – Мога ли да се осмеля да ви посетя на Маунт стрийт или тя ще ме изгони?

– Мария не е господарка на Маунт стрийт – каза Ема. Но долови тутакси високомерие и в собствените си думи и се презря за тази арогантност. Беше неин неизкореним недостатък. Впрочем споделяше го естествено с Аласдър.

– Значи мога да дойда да ви видя?

– Да, заповядайте, – усмихна му се приятелски тя. – Мария е чудесна компаньонка. Бди над мен като същинска квачка – добави тя.

– Това е утеха за мен – заяви Пол сериозно, но изразът в очите му явно противоречеше на казаното.

– Така и трябва да бъде, сър – засмя се Ема. – Желая ви приятен ден.

Тя се сбогува и осъзна, че я обзема прилив на радост, чувство, което беше свързвала досега само с музиката, танци до зори или особено приятна езда с кучетата... или още с някое бурно скарване с Нед и Аласдър.

– Питам се дали господин Дьони е наистина добра компания за теб – каза си Мария, когато вече бяха седнали в ландото.

– Роднина е на принцеса Естерхази, Мария. Как може да не е

подходяща компания за мен? – Ема пхна ръце в самурения си маншон, защото откъм ъгъла на Кързън стрийт ги лъхна леден вятър.

– Не зная, скъпа. Но в него има нещо, което някак не ми се нрави.

– Глупости, Мария – заяви меко Ема. – В най-скоро време ще го срещаме навсякъде. Мислиш ли, че принцеса Естерхази ще му откаже билет за Алмак?

– Предполагам, че няма. – Въпреки всичко Мария не беше убедена и беше необичайно мълчалива из целия път до Маунт стрийт.

Вече вкъщи, Ема свали маншона и ръкавиците и се запъти с енергична крачка към музикалния салон. Докато вървеше, извади иглата от кадифената си шапка, подаде и двете на внимателния слуга. Усещаше познато желание.

– Ще се поупражнявам малко, Мария.

Мария беше наясно, че сигурно няма да види Ема чак до вечерта.

5

– Добър ден, Харис. Лейди Ема вкъщи ли си е? – Аласдеър прекрачи през ниските стъпала в хола. – Аха, вече я чувам. – Той кимна към музикалния салон и наведе глава встрани. – Изглежда е в добро настроение – забеляза той, хвърли камшика си на една маса и позволи на слугата да му помогне да си свали палтото.

– Да, сър – отвърна Харис. – Беше иконом в дома на семейство Грантли от раждането на Нед и разбра отлично мисълта на Аласдеър. Лейди Ема свиреше ария от *Вълшебната флейта*. Свиреше Моцарт винаги когато беше в много добро настроение.

Аласдеър се ухили и прекоси хола до вратата в дъното. Отвори я тихичко и се вмъкна в салона, затвори безшумно вратата зад себе си. После застана неподвижно и се заслуша с критично, но и одобряващо ухо. Един свещник хвърляше светлина върху нотите, но светлината му избледняваше пред зимното слънце, проникващо през високите френски прозорци, които гледаха към оградената със зид градина зад къщата.

Ема си беше направила една от новите класически фризури, сребърна лента обрамчваше челото ѝ, косата и се спускаше отстрани над ушите, а отзад беше вдигната високо. Тънката ѝ шия беше леко приведена напред и погледът на Аласдеър се прикова към извивката, преминаваща от главата под яката на същата рокля, която беше сложила за посещенията сутринта.

Той пристъпи напред, подвластен на подтик, на който не можеше да устои. Тя беше така потънала в музиката, че не чу стъпките му върху дебелия оксминстерски килим. Той наведе глава и я целуна леко по тила, сложи ръце на чудесната извивка на раменете ѝ.

Ръцете на Ема спряха, главата ѝ се наведе, сякаш много натежала, напред, въпреки че целувката беше само лек като дъх допир на устните му.

– Прости ми – каза Аласдеър, още преди тя да отвори уста. Дръпна ръце от раменете ѝ. – Ужасих те, разбирам, но просто не можех да устоя. – Гласът му звучеше уж лековато и подигравателно, сякаш случило то се току що беше просто нещо ежедневно.

Ема вдигна глава и се изправи. Усещаше тила си топъл и потръпващ. Изглежда го мълчаливо през рамо. Аласдеър ѝ подари разкаяна усмивка.

– Нали знаеш, никога не съм могъл да устоявам на тила ти.

– *Недей!* – каза тя сподавено. – За бога, не, Аласдеър!

Той вдигна умиротворяващо ръце.

– Нищо не се е случило – каза той. – Чуй ме, нещо ми мина през ума, докато ти свиреше. Нека седна. – Той й направи знак да се поотместе на пейката пред пианото, за да му стори място. – Правиш малко пресилена пауза между тези ноти... ето тук... и още веднъж тук. – Той изсвири с една ръка няколко ноти, а с другата отмерваше такта. – Нали разбираш? А после, когато Папагено влиза... ето тук... темпото се засилва, прави разговора още по-оживен.

Ема кимна.

– Питам се само защо Моцарт не се е сетил – засмя се тя. Аласдеър се засмя тихичко.

– Всяко изкуство е отворено за индивидуална интерпретация. Изпей го, да чуем как звучи. – Той прокара пръсти по клавишите, после засвири.

Ема се поколеба секунда, после запя. Имаше алтов глас, добре школуван, със съвършено звучене, но тя самата твърдеше, че му липсвала истинска сила. Но и тя, както и Аласдеър, беше перфекционист. И двамата преценяваха собствените си постижения не по-малко критично от другите хора. Но да пеят тази ария, беше истинска радост, тя преливаше от слънчева светлина и смях и Ема подкани с гласа си Аласдеър да я съпровожда. Когато той встъпи с приятния си тенор, Ема затвори очи и се потопи в чистото щастие да създава толкова прекрасни тонове с човек, който така съвършено й подхожда и е преизпълнен от същото щастие.

Тя издържа последната нота, гласът ѝ продължаваше да звучи и когато пръстите на Аласдеър вече почиваха върху клавишите и собственият му глас бе замлъкнал. Нотата отзвуча бавно, издържана със съвършенство, а последвалата тишина сякаш продължаваше да е изпълнена от сладостта на нейния глас, секунди след като нотата бе отзвучала.

Аласдеър свали ръце от клавишите.

– Гласът ти е станал много по-силен от последния път, когато те чух да пееш.

– Гласът ми сега е по-добре школуван – каза тя и стана от пейката, защото след като музиката отзвуча, осъзна, че бедротото на Аласдеър се притиска в нейното.

– Продължила си да работиш с Рудолфо?

– Да, две лета. Той дойде в имението, живя при нас и подлуди

всички слуги с дребнавостта си. Фанатик е на тема собственото си здраве. Но и невероятен учител по пеене. – Тя оправи няколко свещи върху плота на камината, подреди няколко нотни листа, очите ѝ сновяха безпокойно наоколо и не можеше да накара пръстите си да спрат да треперят.

Аласдеър се обърна на пейката и известно време я наблюдава.

– Та защо си искала да ме видиш?

Тревогата на Ема понамаля.

– Конете – заяви тя. – Имам желание да купя двуколка и два коня. А да, и един ездитен кон – добави тя. Леля Хестър реши, че всичките ми коне били част от имението. – Очите ѝ пръскаха златен огън, докато си го спомняше възмутена.

– Проклетата дърта коза! – възкликна Аласдеър. – Тя да не би да може да ги язди тия коне?

– Не, разбира се че не – каза подигравателно Ема. – С удоволствие бих я погледала как се опитва. Биха я хвърлили на земята още преди да е излязла от конюшната. Но така или иначе всички коне трябвало да останат в имението. – Тя стисна здраво устни и впери за няколко минути през прозореца невидждащ поглед в градината.

– Ти не можеш ли да ги изискаш?

– Ако мислиш, че са били безспорно мои коне... Подаръци от Нед или нещо такова... не. Спокойно погледнато, дъртата коза е права. Те наистина са част от имението. – Тя замълча, свила ръце в юмруци, но после побърза да продължи. – Затова имам намерение да си създам собствена конюшня. – Тя се обърна към него и попита, явно готова да се бори: – Надявам се, че нямаш нищо против?

– Не, защо? – отговори приятелски Аласдеър, без да обръща внимание на войнствените нотки в гласа ѝ, защото предположи, че този път не са отправени към него. Ако леля Хестър беше в този миг в стаята, щеше да посочи истинската им цел.

Ема се поизчерви, после продължи малко по-спокойно.

– Трябваш ми, за да ме придружиш до Талтърсалс и да купим конете. Зная, че не мога да отида там сама.

– Ти изобщо не бива да се появяваш при Талт – заяви Аласдеър и извади от джоба си лакирана кутийка за енфие. – Защото, скъпа Ема, при Талт не ходят жени.

Ема го зяпаше обезсърчена.

– Но нали ходихме веднъж с теб и Нед.

– Мили боже! – възкликна той сериозно. – И къде ли ни е бил

тогава умът. Не, абсолютно е невъзможно!

– Аласдеър, ти ми се подиграваш – обвини го тя. Беше й направо невъзможно да си представи, че Аласдеър дава пет пари за някакви безсмислени правила. Не беше възможно за три години толкова да се е променил.

– Не, честна дума, не – възрази енергично той, но Ема умееше да чете в него като в книга и не й убегнаха малките пламъчетата в очите му.

– Не говори глупости – заяви тя решително. – Много добре знаеш, че макар да е необичайно една дама да купува сама конете си, от гледна точка на условностите не е и невъзможно. Разбира се, ако имам подходящ придружител. А кой може да е по-подходящ от моят управител?

– Е, значи ставам все пак за нещо – каза той, отвори кутийката и взе с палец и показалец щипка енфие. Гледаше я изпод спуснатите клепачи, на устните му се появи иронична усмивка.

– След като ми се налага да се задоволя засега с тебе, мога наистина да извлека полза – парира бързо Ема. – Ще благоволиш ли да останеш за миг сериозен? Имаш ли възможност да ме придружиш веднага до Талтърсалс?

Той сякаш се замисли дълбоко над въпроса й. Ема го наблюдаваше с нарастващо недоверие, защото предположи, че той продължава да я дразни. Но той стана от пейката, пхна кутийката в джоба на палтото си и отвивисто й се поклони.

– Бих казал, че ще мога да отложа другите си планове за този следобед. На ваше разположение съм, госпожице. Веднага ли да тръгнем? Моята двуколка е пред вратата, а ти май си сложила вече и рокля за разходка.

Ема се поколеба.

– Наистина ли нямаш други планове?

– А това интересува ли те изобщо? – попита той със загадъчна усмивка.

На Ема й се дося да тропне с крак.

– Направо си отвратителен – заяви тя. – Опитвам се само да бъда любезна.

– Изцяло на твоё разположение съм, мила моя.

Ема прехапа език, за да не почне по навик да протестира. Щом Аласдеър е решил да я удостои с епитета „мила“, тя не може нищо да стори. Най-добре щеше да е просто да си направи оглушки. И без туй пред хора нямаше да я нарече така.

– По-добре да не издаваме пред Мария намеренията си – каза вместо това.

– Гроб съм. – Аласдеър мина напред, за да отвори на Ема вратата. – Чух, че идната седмица в Талтърсалс ще има наддаване за чифт великолепни жребци. От завода на Честертън, доколкото разбрах. Кой знае, може да ги вземеш още преди наддаването, за около триста фунта. Да ухажвам ли Мария, докато си вземеш каквото още ти трябва? – И той я последва от салона в хола.

– Аз само за минутка. – Ема изтича по стълбата нагоре да си вземе шапката и ръкавиците. Знаеше, че може да се довери на Аласдеър да купи конете и без нея, но по този въпрос беше следвала всякога собственото си решение и не желаше сега да променя хубавия си навик само за да се съобрази със смешната представа за това, какво една жена може и какво не може да прави, къде може и къде не може да ходи.

Тя се погледна в огледалото, нагласи малката кадифена шапчица с перо, което се спускаше върху раменете ѝ. Направи пред огледалото гримаса. Носът ѝ е твърде голям, устата прекалено широка. Веждите много гъсти, а краищата им все гледат да шръкнат нагоре. Въпреки че не беше склонна да недовиджа физическите си недостатъци, този път се призова към дисциплина, взе ръкавиците и тръгна към вратата. Този следобед наистина нямаше намерение да прави впечатление на когото и да било. Просто отиваха с Аласдеър да свършат една работа.

Докато слизаше надолу по стълбата, ръката ѝ погали несъзнателно тила ѝ.

Аласдеър чакаше в хола, удряше с ръкавици разтворената си длан. Щом я чу, веднага се обърна към нея.

– Мария си подремва след обяда – осведоми я той. – Харис ще ѝ каже, че сме излезли. – В очите му проблесна възхита, сякаш я виждаше за пръв път. – Шапката ти е прелестна – каза той. – Но... позволи ми... ето така, чудесно. – Оправи периферията откъм едната страна, която се беше вирнала нагоре, и се усмихна на Ема.

Беше някогашната му усмивка, усмивката, която беше открила преди толкова години, когато осемгодишното момиченце се влюби безвъзвратно в най-добрия приятел на брат си.

Ема имаше чувството, че земята под краката ѝ се олюлява. Толкова отдавна не бе усещала топлината на тази усмивка. Саркастичният смях, ироничните искрици в очите му бяха изчезнали и сега отново откриваше толкова познатата на времето усмивка, изпълнена с разбиране и покана.

Ръката му се плъзна над нейната, пръстите му се сключиха леко над

китката ѝ.

– Примирие, нали Ема? – каза той тихо. – Можем да се разбираме по-добре, отколкото го правехме досега.

За пръв път споменаваше ужасната им последна среща и тя усети облекчение, че най-сетне бе изречено.

– И двамата казахме неща, за които съжаляваме – каза Ема и гласът ѝ прозвуча тихо като неговия. – Ще се помъча да бъда любезна, Аласдеър.

Той поприсви устни.

– Любезна? Е, предполагам, че ще трябва да се задоволя с това.

– Решението ми е може би по-сериозно, отколкото си го представяш – каза тя, но гласът ѝ не звучеше заядливо.

Той ѝ хвърли кратък поглед, очите му не издаваха чувствата му, после той сложи ръка на лакътя ѝ и я поведе към вратата, която слугата им беше отворил.

Джеми, слугата на Аласдеър, носеше ливрея, беше някогашен жокей със сбръчкано лице. Той поздрави Ема с усмивка и се поклони.

– Ще потегляме ли, лейди Ема?

– Ако ми бъде позволено. – И тя погледна въпросително Аласдеър.

– Непременно – каза той, без дори да мигне. Помогна ѝ да се качи в колата и добави едва ли не с извинение: – Трябва да те предупредя, че десният кон реагира на бездомни кучета, пешеходци и изобщо всичко, което се среща по улиците. Тъкмо се опитвам да го отуча от тези лоши навици.

– В такъв случай предпочитам да не тръгвам с вас – заяви Ема. – Ще е голяма грешка, ако сега друг трябва да държи юздите.

– Същото си казах и аз – заяви най-сериозно Аласдеър. – Но не бих искал да поставям способностите ти под съмнение.

– Абсурд! – Ема не можа да се сдържи да не се засмее. – Много добре знаеш, че няма да го възприема така.

Той ѝ хвърли отстрани развеселен поглед и посегна към юздите.

– Напоследък съм малко неуверен в това отношение. Земята под краката ми има навика да се олюлява.

Ема не отговори. Тя се облегна, скръсти ръце в скута и се престори, че е решила да не допусне да я предизвикват. Аласдеър се ухили.

– Хайде, давай, Джеми.

Слугата се подчини, покатери се тромаво на мястото си и колата потегли.

– Как е ревматизмът ти, Джеми? – попита го Ема през рамо.

– Ами има добри и лоши дни, благодаря, лейди Ема – отговори й Джеми. По време на кариерата си на жокей си беше строшил толкова много кокали, че мършавото му тяло сега беше сякаш събрано от деформирани, зле зараснали кости и болни стави. Но каквото му липсваше като подвижност, го наваксваше с невероятното си умение да се справя с конете. Аласдеър го беше открил преди пет години да проси пред хиподрума в Нюмаркет и в миг на импулсивност му бе предложил работа. Джеми му се отблагодари с неизменна вярност и откровени и уместни съвети за поведението с конете. Съвети, които тогава още младият Аласдеър мъдро бе приемал, а следствието беше, че сега и той самият имаше репутацията на безпогрешен познавач, а съветите на неговия слуга се ценяха от всички младежи в града.

Импулсивността на Аласдеър си е от край време странна, помисли си Ема, докато приказваше с Джеми, но понякога има и чисто човешки подбуди, изненадващи всички, които не го познават достатъчно добре – онези, които познаваха саркастичния му смях, острия му език, неговото лекомислие и смятаха, че това е истинският Аласдеър, а не маска, каквато беше всъщност.

– Давам пени, за да отгатна мислите ти.

Ема си даде сметка, че е мълчала необичайно дълго с навъсено чело и загледана пред себе си.

– Просто сън посред бял ден. – Тя насочи вниманието си към двата кафяви коня. – Водещият винаги ли дърпа надясно?

– Ами той просто има нещо против откоса на канавките – обясни й Джеми. – Мисли, че се приближава твърде много. Голям е сърдитко.

Аласдеър подкара конете през Станхоуп гейт до Хайд парк. Наближаваше пет часът, когато всеки, който се имаше за важен, се разхождаше с кола, на кон или пеш и се отдаваше на приятното занимание да гледа и да бъде видян.

Беше очевидно, че двамата привличаха многобройни любопитни погледи.

– Защо избра този път? – попита учудено Ема. – Едва ли е най-краткият път до конюшните на Талтърсалс.

– Реших, че можем да свършим веднага още една работа – отговори Аласдеър. – Ако направим две обиколки и поздравим общите си познати, ако покажем на всички, че се държим приятелски един с друг, ще накараме някои зли езици да млъкнат. Тъй че усмихвай се, Ема и ме гледай така, сякаш няма човек, до когото би ти било по-приятно да седиш. – И той я погледна с малко крива усмивка.

Усмивката, с която Ема му отвърна, беше толкова изкуствена, колкото и широка.

– Така ли ме искаш?

– Ако това е най-доброто, което можеш да постигнеш.

– Мислех, че сме решили да престанем да се предизвикваме взаимно.

– Не допусках, че ще го възприемеш като предизвикателство, ако ти предложи да се усмихваш – отговори той с оттенък на наранена невинност в гласа.

– Няма да успееш да ме принудиш да бъда нелюбезна с теб, Аласдеър – каза Ема и се усмихна колкото можеше по-широко. – Няма да съм първата, която пак ще се държи зле.

Той само се ухили и Ема трябваше въпреки всичко да се размее и тя. Но смехът ѝ веднага секна. Една жена в спортна двуколка се приближаваше към тях и им махаше за поздрав.

– Струва ми се, че лейди Мелроуз се опита да привлече вниманието ти към себе си – забеляза сухо Ема.

Лицето на Аласдеър изведнъж се вкамени. Той се поклони в посока на приближаващата се кола и явно имаше намерение да си продължи по пътя, но дамата дръпна юздите. Когато двете коли се изравниха и Аласдеър спря своите коне.

– Аласдеър, от няколко дена не съм ви виждала – извика дамата. – Очаквах ви за играта на карти в понеделник – засмя се тя кокетно. – Сега ще заявите, че не сте бил в града. И няма да се извините нито с дума... няма да кажете дори, че съжалявате. Аз пък ще кажа само, че сте много лош.

– Моля да ме извините, Джулия, но се наложи внезапно да напусна града – обясни той с безизразен глас. – Познавате, мисля, лейди Бомон, нали?

– Само по име – отвърна лейди Мелроуз и втренчи поглед в Ема. Погледът на сивите ѝ очи беше всичко друго, но не и приятелски. После тя още веднъж шумно се размее и това прозвуча по-скоро като обида. – Какво досадно споразумение и за двама ви... при тези обстоятелства – добави тя, а после гласът ѝ стана съзаклятнически. – Да не говорим за това, колко ли е неприятно за вас, лейди Ема, да бъдете обременена с управител на имотите си. Сигурно се чувствате като наивно малко момиченце.

– Внимавайте за конете си, Джулия! – спря я рязко Аласдеър. Лейди Мелроуз беше отпуснала, без да иска, ръце и конете ѝ напиха да

тръгнат.

Тя дръпна със силна ръка юздите.

– Толкова зле дресирани кранти!

– На лошият майстор все другите му криви – измърмори Ема под нос и се усмихна приятелски.

Лейди Мелроуз пламна и присви устни. Обърна се подчертано към Аласдеър и го помоли с меденосладък, ласкаещ глас:

– Аласдеър, ще дойдете в най-скоро време да ме видите, нали? Започвате да ми липсват, дори ако не ви видя само няколко дена. Довечера... – присви тя капризно устни... – ще ви очаквам тази вечер. И да не ме разочаровате.

Аласдеър се поклони още веднъж, но в погледа му имаше нещо, което леко смути лейди Мелроуз. Видя стоманено-хладен поглед, какъвто досега не бе срещала. Беше толкова сигурна в Аласдеър, достатъчно сигурна, за да си достави удоволствието да го позакачи за неприятното положение, в което се беше озовал, достатъчно сигурна, за да се зарадва на възможността да жегне жената, която го беше пренебрегнала и която той сега несъмнено мразеше. През последните шест месеца той беше нейн любовник и лейди Мелроуз беше сигурна, че може да го върти на малкото си пръстче. Но стоманеният израз на очите му я разтревожи.

Тя отвърна на поздравата.

– Приятен ден, лейди Ема – сбогува се тя и направи усилие да прозвучи приятелски. – Сигурна съм, че отново ще се видим в града. И тъй, не забравяйте, че разчитам на вас, Аласдеър. – Тя хвана юздите, изплющя с камшика и подкара жребците си.

– Тези коне трябва да имат много яки муцуни – каза Ема и гневът ѝ на собственичка на коне надви над всяка друга реакция по повод най-новата победа на Аласдеър. – Как само ги дръпна! Горките животни.

– Има ръце на коняра – съгласи се Аласдеър и подкара своите коне. – Като ездачка стойката ѝ е ужасна. Ще я засенчиш още в мига, в който се появиш в парка на кон или в двуколка.

– Да я засенча ли? Изобщо не си представям защо трябва да правя нещо толкова вулгарно – заяви хладно Ема. – Какво ме засяга мен начинът, по който лейди Мелроуз язди или кара кола... или върши нещо друго – добави тя, но веднага съжали за ядната си забележка.

Аласдеър я погледна и на лицето му отново се бе изписал сарказъм.

– Още нещо? Какво искаш да кажеш с това, сладка моя? Нали нямаш предвид... – и той вдигна високо вежда.

– О, ако си въобразяваш, че можеш да ме изкараш от равновесие,

Аласдеър Чейс, ще трябва да положиш повече усилия! – заяви сухо Ема. – Ако мислиш, че мога да се почувствам уязвена от някаква любвеобилна дама, много се лъжеш, приятелю мой.

– Ей, я по-кратко. Май стигнахме твърде далеч – чу се как измърмори Джеми от мястото си. Беше седял при толкова дълго и при най-различни обстоятелства зад тези двамата, по време на тъй наречените добри стари дни, че беше свикнал с импулсивните им дрънканици. Но горчивината, с която двамата разговаряха сега, беше нещо ново.

Забележката му остана без отговор. Аласдеър въздъхна дълбоко, после изрече с глас, който издаваше потиснато с мъка нетърпение и яд:

– Не зная какво си очаквала, Ема. Или мислиш, че съм станал на двацет и осем, като съм водил монашески живот?

Ема с бореше с пристъп на гневно недоверие. Той все още не разбираше!

– Не съм очаквала да си съперничиш с херцог Кларънс и господин Джордън – заявя тя с треперещ глас. – Предан баща, любещ...

– Ема, за бога! – прекъсна я той. – Това е минало. Защо не можеш най-сетне да го загърбиш?

Ема се задъхваше.

– Как може да е минало? Как бих могла изобщо да забравя такава измама... такава разочарование? Да беше ми казал... поне нещо да ми беше казал, вместо да ме оставяш сама да го открия и то по толкова ужасен, унизителен начин? *Защо* не ми го каза?

Аласдеър подкара, без дума да каже, конете по Апели гейт. *Защо не ѝ беше казал?* Разбира се, че трябваше да го направи, но то преобърне ли се колата, пътища много. Поуката дойде твърде късно. Не разказа нищо на Ема, защото се боеше. Вместо да признае страха си, той си внуши, че това не я засяга. Излишно беше да го разбира. Нямахше нищо общо с нея и нямаше да има. Можеше да раздели живота си на отделни части и нямаше причина обстоятелствата на едната част да засегнат друга.

Божи милостиви, оказа се толкова незрял... неопитен, арогантен глупак. Но не само той беше направил грешка. Ема беше не по-малко виновна за ужасния провал. Тя просто не пожела да се вслуша в разумни аргументи.

– Да, беше грешка, признавам – каза той най-сетне. – Но като си мисля сега каква беше твоята реакция, грешката ми изглежда простима.

Ема седеше тихо, стиснала в скута треперещи ръце. Как можеше той просто да се отказва да проумее *защо* е реагирала по такъв начин?

Дори сега се отказваше да разбере. Как не може да проумее колко измамена се е почувствала? Колко дълбоко обидена? Та нали трябваше да са приятели, а не само любовници. Беше му посветила целия си живот, а той не бе я сметнал достойна дори за достатъчно доверие... не беше сметнал за необходимо да ѝ разкаже толкова важно нещо от своя живот.

– Тогава няма какво повече да си кажем. – Дори докато изговаряше тези думи, съзнаваше, че е продължила да се надява някой ден да се окажат в състояние да заговорят открито за миналото си. Вярвала е, че трите години раздяла са накарали Аласдеър да проумее защо е постъпила както бе постъпила. Надявала се е, че ще могат даже да си простят. Но беше градила върху тези надежди само въздушни кули. Аласдеър изобщо не съжеляваше за нищо. Вярваше и до днес, че е постъпил разумно и непростимо е нейното поведение.

Кавгата им не беше излекувала поне някои рани, напротив, беше задълбочила пропастта между тях. Някогашното им разбирателство беше изчезнало, но вместо пламенния гняв, който Ема бе изпитвала и който бе уталожвал донякъде болката ѝ, сега, възвърнеше ли се предишната болка, тя предизвикваше вече само мрачна депресия.

Седеше мълчаливо до него, доволна, че сред шумния хаос на Пикадили нямаха никаква възможност за разговор. Аласдеър беше погълнат от необходимостта да съдържа нервния си кон в обкръжение, способно да изнерви и най-добре дресираното животно. Кучета лаеха, търговци хвалеха стоката си, железни колела кънтяха по паважа. Срещу тях се зададе огромна старомодна каляска, возилото нямаше дори пружини и се клатеше застрашително на колелата си, конете бяха запотени и се напругаха сякаш отдавна са на път.

Кочияшът дръпна юздите и спря впряга, за да може Аласдеър да отmine с нервните си коне. Каруцарят на товарна платформа, следваща зад каляската, се оказа изненадан и тежките му коне забиха муцуни в задницата на каляската, преди каруцарят да успее да ги спре. Един от конете отметна високо глава и зацвили протестиращо, темпераментният водещ кон на Аласдеър обели очи и се задърпа силно встрани.

Джеми скочи от мястото си и изтича при коня. Аласдеър беше свил съсредоточено устни, ръцете му в елегантни ръкавици опъваха юздите, той съдържаше безмълвно и решително коня, който се озърташе диво наоколо си, докато не го върна на мястото му, за да може неговото ландо да mine благополучно покрай впряга на каляската и на платформата.

Въпреки гневното си отчаяние Ема можеше само да го поздрави, въпреки че не произнесе нищо на глас. Тя не би успяла да се измъкне

невредима от цялата тази бъркотия. Продължи да мълчи и единствената ѝ ясна мисъл беше абсолютната увереност, че ще си възвърне душевното равновесие едва когато Аласдеър излезе отново от живота ѝ. Имаше само един логичен път да го постигне.

Аласдеър вкара колата в двора на конюшните Талт, сочи на земята и подаде юздите на Джеми. Вдигна високо ръка да помогне на Ема да слезе в покрития с калдъръм двор. Тя пренебрегна подадената ръка и скочи сама от колата, после си оправи полата и се огледа любопитно.

В Талтърсалс беше ден за разплащане и дворът беше пълен с мъже, дошли да си платят дълговете от конните надбягвания и аукционите. Ема вирна леко брадичка, като разбра колко голямо внимание е привлякло нейното присъствие. Главите се обърнаха към нея, хората взеха да си шушукат, а някои мъже я оглеждаха през моноклите си.

– Ела – подкани я с равен глас Аласдеър. После сложи ръка на гърба ѝ. – Конете от завода Честертън са в следващия двор. – И той я заведе до една арка в края на двора.

Влязоха в огромна конюшня, обградена от три страни с преградки за животните. Щом ги зърна, един мъж с кожен панталон и зелена жилетка излезе от помещението за оседлаване. Хвърли към Ема невярващ поглед, после се обърна с нескрито облекчение към нейния спътник.

– Лорд Аласдеър, с какво мога да ви бъда полезен?

– Лейди Ема има намерение да купи два впрегатни и един ездитен кон – отговори Аласдеър. – Двата скопени жребци от завода на лорд Честертън още ли са за продан?

– Трябва да бъдат продадени утре на търг, сър – отвърна Джон Талтърсалс и се почеса по брадичката. – Съмнявам се дали негово превъзходителство би склонил да ги продаде преди търга за по-малко от триста и петдесет.

– Хм. Бихме желали първо да ги видим. – Аласдеър пхна ръка под лакътя на Ема. – Бих казал, че цената им е двеста седемдесет и пет. Но нека видим.

Ема разбра, че няма да участва в пазарлъка и това не я разсърди. Беше ѝ интересно, макар и малко дразнещо, да установи, че преди три години щеше да ѝ достави удоволствие да я зяпат и да я съдят заради присъствието ѝ тук, но днес се усещаше само не на мястото си.

Докараха жребците и ги подгониха из двора, за да могат да ги преценят и в движение.

– Те са добре дресиран чифт, лорд Аласдеър, отбеляза Джон Талтърсалс. – Освен това са прекрасни.

– Да, наистина – съгласи се с него Ема и във възторга си изобщо забрави, че трябва да се въздържа. – Какво ще кажеш, Аласдеър?

– Можете ли да ни предложите и нещо друго, Талтърсалс? – попита Аласдеър.

Търговецът беше явно разочарован.

– Нищо, което да може да се сравни с тези два тука, сър.

– Покажете ми все пак.

Ема не проявяваше интерес към други предложения на търговеца, предположи, че това важи и за Аласдеър. Ако просто търсеше начин да свали цената, тя не го одобряваше. Сякаш петдесет или дори сто фунта могат да имат за нея някакво значение. Но трябваше да си държи устата и да не му разваля играта, защото сега Аласдеър решаваше въпроса, впрочем и този за нейните финанси.

– Та това е лейди Ема, нали?

Тя се обърна на познатия глас.

– Мосьо Дьони, добър ден – усмихна се тя топло и му протегна ръка. – Познавате ли лорд Аласдеър Чейс? – Тя се обърна към Аласдеър и обясни: – Запознах се с господин Дьони тази сутрин у принцеса Естерхази.

– Лорд Аласдеър и аз сме съседи – каза Пол и кимна приятелски на Аласдеър. – Каква изненада да ви срещна тук, лейди Ема.

– Малко е необичайно наистина – съгласи се тя и се опита да изглежда леко отегчена. – Но трябва да ви кажа, че държа сама да купувам конете си.

– Много правилно – одобри енергично той. – Кой истински познавач... или по-точно коя истинска познавачка на коне... не би го желала? Толкова е глупаво да се мисли, че една жена би взела по-неправилно решение от мъж.

Ема му хвърли сияещ поглед.

– Просветени възгледи като вашите са наистина радостни. Не си ли съгласен, Аласдеър?

Аласдеър, който тъкмо си мислеше, че Пол Дьони не си е губил времето в желанието да бъде представен на Ема, отговори уклончиво, а после попита:

– И вие ли ще купувате, Дьони?

– Да, ездитен кон. – Досега вземах един под наем, но такива коне имат толкова корава муцуна, че реших – по-добре да си купя свой.

Джон Талтърсалс пхна два пръста в уста и силно изсвири. Мъж с платнена престилка дотича от помещението за оседлаване.

– Покажи на господина конете в преградки шеста и десета – заповяда му търговецът. – Ако благоволите да последвате Джек, сър, той ще ви покаже с какво разполагаме.

– О, ще дойда с вас – побърза да каже Ема. – С удоволствие бих видяла и ездитните коне. Аласдеър, според мен жребците са идеални. Зная, че нямаш нужда от мен, докато уреждаш сметката. – Тя хвана с радостен смях Пол под ръка и двамата последваха коняря.

Аласдеър гледеше подире им, няколко секунди остана безмълвен, шокиран от безсрамието ѝ. Третираше го като управител или съдебен чиновник, предоставяше му да завърши сделката, сякаш затова му се плаща, докато тя се отдалечи царствено с новия си приятел.

– Та какво ще кажете, лорд Аласдеър?

Аласдеър забеляза, че търговецът го гледа някак нерешително, имаше известно подозрение и за причината. Изразът на собственото му лице в този миг едва ли беше приятелско.

– Не давам повече от триста – отрязва той. Ако Ема не получи тези коне, ами така да е.

Джон Талтърсалс се чешеше по брадичката и изсипа куп приказки на тема, че трябва да обмисли предложението, а после заяви колебливо:

– Трудно е да се пазари човек с вас, сър.

Аласдеър не можа да подтисне лека усмивка.

– Хайде, Джон, много добре знаете, че лорд Честертън ви е поръчал да приемете триста фунта преди търга.

– Той ли ви го каза? – въздъхна Талтърсалс. – Тези джентълмени наистина не желаят да ме оставят аз да си оправям търговията.

– Лорд Честертън би предпочел да знае, че конете му са в добри ръце, вместо да ги пробута на някой гешефтар – утеша го Аласдеър. – Хайде да идем в кантората, там ще ви дам банковата полица.

– Лейди Ема ще купи ли и ездитен кон, сър?

След това напомняне, изразът на Аласдеър престана да е приятелски.

– Какво можете да предложите?

– Хубава кобилка и много симпатична. – Очите на търговеца светнаха от възхита. – Много е темпераментна... но предполагам, че дамата ще може да се справя с нея.

– Покажете ми я.

Аласдеър прегледа кобилката. Беше красива, бяла на червени петна с живи очи и великолепно сложена.

– Взимам я – отсеке той. Ако Ема не одобри избора му, грешката

ще е нейна. Сега реши, че може да използва времето си за нещо по-добро от това, да чака тя да насочи отново вниманието си към онова, заради което бяха тук. – Задръжте конете тук, докато намеря подходящ обор. Ще ви уведомя къде да ги отведете утре.

Десет минути по-късно той излезе от кантората на Талтърсалс, уреди всички сметки, и се запъти към конюшните, в които бяха изчезнали Ема и Пол Дьони. Тъкмо беше прекосил половината двор, когато двамата се появиха хванати под ръка. Ема с смееше, обърнала лице към спътника си. Двамата са почти еднакво високи и са хубава двойка, помисли си хапливо Аласдеър.

– Открихме чудесен жребец за господин Дьони – осведоми го Ема, когато Аласдеър се изравни с тях. – Но не видях нищо, което да допадне на мен.

– Вече ти купих една кобилка – заяви кратко Аласдеър. – Ще ти хареса.

Ема се въздържа от гневен отговор. Имаше наистина избухлив нрав, но знаеше и кога е по-добре да остави меча си в ножницата. Всяка забележка щеше да падне на хлъзгава почва. Знаеше, че може да се довери на преценката на Аласдеър. Освен това тя чисто и просто изчезна и го остави сам, та можеше да се каже, че бе изгубила правото да си каже думата по въпроса.

Той я гледаше с не особено мила подигравка и навярно отгатваше мислите й.

– Не искам да те принуждавам излишно, мила, но ако си готова да си вървим, ще кажа, че ми предстои да уредя и някои лични въпроси. – И той посочи двуколката.

Ема беше предвидила да се отбият и при Лонгейкър, за да купят двуколка. Но Аласдеър й беше посветил за този следобед всичкото време, което беше готов да пожертва. Ема разбираше, че той е в лошо настроение и нямаше нищо против да се освободи час по-скоро от присъствието му. Можеше да отиде и сама при Лонгейкър, без да привлече към себе си всеобщото внимание. Тя се обърна към Дьони, за да се сбогува с него.

На Пол Дьони не му убегна гневното напрежение между лорд Аласдеър и дамата. Затова побърза да извлече полза от него.

– Ако лейди Ема позволи аз да я придружа... – предложи той с усмивка.

Отговорът на Ема беше сияеща усмивка.

– Благодаря, господин Дьони. Много ще се радвам. – Тя се обърна

към Аласдеър и вирна предизвикателно брадичка, в светлокафявите ѝ очи проблеснаха златни пламъчета.

– Виждаш ли, Аласдеър, сега ще имаш време да осъществиш плановете си. Моля те да ме извиниш, че ти бях в тежест. Представа нямах, че ти предстои да уреждаш и други, неотложни неща.

Аласдеър се поклони. Нямаше никакво намерение да насърчава Еминото кокетство, като си съперничи с французина.

– Сигурен съм, че те оставям в добри ръце.

Ема се обърна отново към мосьо Дьони. Очите му, тъмни и святкащи, се бяха спрели на лицето ѝ и будеха тревожното чувство за интимност, което бе изпитала още при предишната им среща. Усещаше и овладяното напрежение на тялото му, някакво особено внимание, което ѝ напомни животното, видяло пред себе си застрашаваща го опасност. Разбра ужасена, че го намира привлекателен.

Вълна на възбуда премина през тялото ѝ. Усети как гореща руменина залива бузите ѝ и сведе бързо клепачи, защото се боеше от онова, което очите ѝ можеха да издадат. Беше намерила мъжа, когото търсеше. Потенциален съпруг, който даваше всички признаци и за това, че може да е и великолепен любовник.

Най-важното беше, че този мъж щеше да скъса веригите на нейната зависимост от Аласдеър.

Тя погледна още веднъж през рамо към Аласдеър и се опря на ръката на французина. Аласдеър изглеждаше явно шокиран, което ѝ достави огромно удоволствие. Беше разбрал намека ѝ.

Пол Дьони подхождаше чудесно за намеренията ѝ.

6

Аласдеър си тръгна ядосан от Талтърсалс. Сам си беше внушил, че в разгара на кавгата тя просто му беше хвърлила импулсивно предизвикателството си в лицето. Това можеше да разбере. И двамата бяха кибритлии, а през онзи ужасен следобед той я беше провокирал повече, отколкото беше разумно.

Но се оказа, че тя е говорела сериозно. И ето че днес той усети връзката между Ема и Дьони, и сърцето му се сви. Знаеше кога Ема реагира сексуално на някой мъж. Ема беше най-страстната, най-чувствената жена, която някога бе познавал. Тя се наслаждаваше на собствената си сексуалност, на страстните противоречия на природата си. Привнасяше страст във всичко, което вършеше с тялото си, независимо от това дали беше музика, езда или танц. Влагаше плам, влагаше живец във всичко, което предприемаше. Човек можеше да го долови в очите ѝ, в смеха ѝ, в начина, по който стоеше, седеше или вървеше.

Тя привлича мъжете като магнит, обещаващ наслада, мислеше си той сега жлъчно. Наблюдаваше това още от деня, в който тя за пръв път си направи фризура с високо вдигната коса. Като се почне от синовете на провинциалните земевладелци и благородници та чак до младоците, които я обкръжаваха при първия ѝ сезон на дебютантка, всички бяха покорени от нея. Дори след като оповестиха годеща си, тя не престана да се движи сред рояк упорити ухажори. Сега щеше да е същото. Като се прибавят и двестата хиляди фунта.

Аласдеър знаеше, че бликащата жизнерадост на Ема, честите ѝ леки флиртове са за нея нещо напълно естествено. Беше прекалено умна, находчива и независима, за да крие интелигентността си. На някои това не им харесваше, други бяха възхитени. От самото начало дори в начина, по който бърбеше, се долавяше скрит подтекст на предизвикателно съперничество. Тъкмо той бе отключил сексуалната им връзка. Беше тясно свързан с чувствената наслада, която стана за нея толкова важна, когато порасна.

Наистина ли беше толкова важна? Или *продължаваше да бъде?* При този въпрос той сякаш се вцепени. Дали скарването им не беше толкова бурно, защото бе послужило за отдушник на вълните желание, които продължаваха да се надигат между тях със същата сила и сега?

Боже милостиви! Аласдеър изруга тихо. За него беше точно така.

Сега го виждаше съвсем ясно, като мъж, който е разбрал. От нейна страна не беше само пристъп на недоволство. А той все още искаше да я има само за себе си. Още не се беше съвзел от страстта си... от любовта си... към тази невъзможна жена. Дали и Ема не е все още объркана? Това ли е причината за нейната агресивност? Но ако е така, какво трябва да направи, за да ѝ помогне да го проумее?

Невъзможно е тя да има намерение да вкара Пол Дьони в леглото си. Сигурно е празна закана... или обещание... или нещо подобно.

Словоохотлив емигрант, тръгнал да си търси богата жена! Беше приемлив, произходът му добър, е, нямаше бляскава външност, но притежаваше известна притегателна сила, а също и желязна воля. Ако Ема е решила в най-скоро време да си хване съпруг, Пол Дьони просто ѝ е паднал в скута като презряла праскова.

А що се отнася до любовника! Аласдър си даде сметка, че скърца със зъби. Реакция, която го вбеси не по-малко от факта, че ревящото зеленооко чудовище на ревността го държеше в ноктите си.

Щом Ема търси кавга, ще ѝ даде повод, реши той с мрачно задоволство. Ще сложи на пътя ѝ някои сериозни препятствия. Ема и Пол Дьони ще преживеят някои изненади.

Той прекоси Чизуик. Беше тъмно и улиците в това изостанало село не бяха осветени, като се изключи светлината от прозорците на къщите. Насочи конете по тесен път между варосани бели къщи, които създаваха впечатление за добруване и дръпна юздите пред портата на една къща в края на пътя, който опираше там в зелените ниви. Няколко сайванта и други постройките подсказваха, че е в малка ферма.

– Ще върна конете в „Червения лъв“ и ще ги настаня там – каза Джеми и думите му бяха колкото въпрос, толкова и предвидено решение. При посещенията си в Чизуик господарят му се бавеше обикновено доста часове.

– Да, и си поръчай нещо за хапване. – Аласдър скочи от колата. – Ще те намеря, когато реша да се прибирам.

Джеми вдигна ръка за поздрав, после пое юздите и камшика, поктери се на капрата и подкара колата по тесния път.

Аласдър отвори малката порта и тръгна по тясната пътечка към къщата. Пердетата на прозорците отпред бяха спуснати, но през тях се процеждаше светлина. Той вдигна ръка да удари с чукчето по вратата.

Но вратата се отвори още преди да успее да го стори. Високо, слабо към деветгодишно момче стоеше пред него и го наблюдаваше сериозно със зелените си очи.

– Добър вечер, сър – каза то учтиво. – Чух че портата изскърца. Трябва да се смаже.

– Тими, кой е? – извика глас от стаята.

– Лорд Аласдър. – Момчето отстъпи встрани, за да влезе посетителят в малкото антре.

– Как си, Тим? – Аласдър свали ръкавиците и се усмихна на момчето. – Как върви училището?

Тим сякаш се замисли над въпроса, а после реши да каже голата истина.

– Не обичам латинския и гръцкия. – Той тъкмо пое палтото на Аласдър и го сложи на един стол, когато в антрето влезе възнисичка хубавичка жена с бебе в ръце.

– Аласдър! – възкликна тя и прегърна със свободната си ръка врата му. – Защо не ни предупреди, че ще дойдеш? Щях да ти сготвя нещо по-специално.

– Не ми трябва нищо специално, Луси – заяви той и се наведе, за да я целуне по бузата. – Яденето на Сали е винаги много вкусно. – Той отстъпи крачка назад и я погледна усмихнат. – Добре изглеждаш.

– Ох, ставам все по-дебела. – Тя присви малкото си носле и весело се засмя. – Това е от спокойния живот.

Аласдър също се засмя и я последва в стаята. Беше му трудно да разпознае в тази спокойна матрона и домакиня някогашната оперна балерина, омаяла някога осемнайсетгодишния юноша. Беше го дарила с мигове на върховно щастие и младежки копнежи. Беше я обожавал с безумие, което го докара тогава до вратата на затвора за длъжници. Сега му беше много трудно да си го представи.

Синът му приближи за него стол до огъня, после си донесе табуретка и седна в краката му, явно готов за въпросите на баща си, неизменни при неговите посещения.

Дневната стая беше светла и безукорно чиста. Огънят пламтеше в камината, месинговата ѝ решетка блестеше, както и мраморната плоча над нея. Аласдър усети как се отпуска в тази уютна, близка за него атмосфера. Протегна крака и сложи блестящите си дълги ботуши на решетката.

– Та какви са ти проблемите с латинския и гръцкия, Тим?

– Не ме бива за тях – каза момчето. – А на вас вървяха ли ви?

– Бях доста добър по гръцки – Аласдър пое чаша бира от червено-безестото слугинче. – Благодаря, Сали. Това домашна бира ли е?

– Ми да, нали господинът много я харесва – каза Сали. – Ще

хапнете ли нещо?

– Къде е Майк? – попита Аласдеър и отпи глътка бира.

– Една крава тъкмо се отелва – отговори му Тим. – Исках да ида да помагам, но Майк каза, че не бивало. Не било работа за мен. – В гласа му ясно се долавяше мъка.

– Хайде, Тим, нали знаеш, че Майк иска само най-доброто за теб – побърза да се намеси Луси. – Ти трябва да си учиш уроците и да минеш в добро училище, за да станеш после джентълмен като баща си.

На лицето на Тим се изписа неприкрито отвращение.

– Не разбирам защо – каза той и погледна баща си. – Не искам да ставам джентълмен, искам да съм като Майк.

– Стига, Тими, не бива да говориш така! – Луси се приближи към него и в светлосините ѝ очи проблесна укор. – Каква неблагодарност! С всички предимства, които имаш.

Тим мълчеше, но присви устни. Аласдеър отпиваше мълчаливо от бирата. Питаше се как така изобщо не е забелязал кога синът му е престанал да бъде дете. Ролята на Аласдеър като баща беше досега много проста, грижеше се преди всичко да помага на Луси. За характера на детето, който вече почваше да се проявява, изобщо не се беше замислял.

– Яденето пристигна, Аласдеър – каза с облекчение Луси, когато Сали се върна. – Тим, приближи масата към огъня.

Тим донесе малка масичка, Сали я застла с карирана покривка, после сложи подноса с яденето и приборите с дръжки от еленови рога.

– Ще сложиш ли Елън до спи, Сали. – Луси целуна бебето и го подаде на Сали, после доля халбата на Аласдеър и сложи на чинията му пастет от дивеч, пържен лук и запечени карфиол и сланина. Тъкмо му режеше хляб, когато всички чуха да се отваря вратата към кухнята.

– Това е Майк. – Тим скочи и изтича към вратата. – Отели ли се, Майк? Всичко наред ли е? – извика той.

– Е, свърши се май с латинския и гръцкия – ухили се Аласдеър.

– На бива да обръщаш внимание на капризите му – каза Луси и сложи ръка си върху неговата. – Наистина не бива, Аласдеър.

– Добър вечер, лорд Аласдеър – набит як мъж влезе през кухненската врата. Той си избърса ръцете с пешкир, по ботушите му имаше полепнала кал.

– Добър вечер, Майк. Юница или биче?

– Мъничко биче – отговори сияещ Майк и пое халбата бира, която му подаваше неговата съпруга. – Биче, заплодено от Червения дявол. След година ще е чудесно разплодно животно. – Той седна да си изуе

ботушите и побърза да се извини. – Прощавай за калта, Луси.

Тим дотича със събувалка за ботуши, а когато се наведе да помогне, Майк разроши косата на момчето.

– Мъчим се да го задържим при учебниците, лорд Аласдеър, но ми се струва, че той предпочита да е навън, в полето.

– Точно така – потвърди решително Тим.

– Като напуснеш дома и се озовеш в по-далечното училище, иначе ще мислиш – каза Аласдеър и пхна късче пастет в устата си.

Тим погледна умолително майка си, но премълча. Видя, че иначе толкова милото ѝ лице е станало строго.

Разговорът се завъртя около работата във фермата, конете и надеждата за добра реколта, а когато след около час Аласдеър стана да си ходи, стана и Майк.

– Конете ви са в „Червения лъв“, както обикновено, нали? – попита той. – Ще ви придружа до там.

Аласдеър кимна в знак на съгласие. Разбираше, че на другия мъж нещо му тежи на сърцето. Аласдеър целуна Луси за сбогом, погали с много любов сина си по главата, но се въздържа от бащински напътствия да пхне нос в книгите и излезе с неговия побасчим.

– Хайде, казвай какво има, Майк – подкани го той, когато двамата свиха по шосето, а спътникът му продължаваше да мълчи.

– Ами, не ми лесно да го кажа. Зная, че момчето не е мой син – подхвана Майк и пхна ръце в джобовете на панталона. Широките му крачки се позабавиха. Той си пое дълбоко въздух. – Тъй де, но момчето много го бива и с конете, и с кравите. Предпочита да научи нещо за сеитбата и жътвата или как да наблюдава времето и да използва алманасите, а не да учи латински и гръцки.

Аласдеър не знаеше какво да отговори, затова мълчеше.

– Луси си е набила в главата – продължи Майк – да направи от момчето джентълмен. И с баща като... разбирам защо го иска. Но при неговия живот... с нас... просто не си представям как ще стане. Не искам да ви обиждам, лорд Аласдеър.

– Не се притеснявай – каза Аласдеър. – И все пак той е мой син.

– Да, но не и в моя дом.

Аласдеър пое рязко въздух. Ако го беше казал друг, щеше да го приеме като враждебно предизвикателство. Но Аласдеър познаваше Майк Ходжкинс и го ценеше. Знаеше също, че човекът говори истината, въпреки че му беше трудно да я преглътне. Аласдеър плащаше за училището на сина си, както и издръжката му. Подкрепата му за

домакинството на Ходжкинс беше значителна, но само парична, а не и що се отнася до чувствата на тези хора.

Майк сякаш прочете мислите му.

– Много сме ви благодарни за помощта, лорд Аласдеър, – каза той, – не мога да отрека, че в трудна година е била много важна за нас, но най-важно е момчето да е щастливо. Момчето, а също и Луси. Смятам, че и двамата ще са по-добре, ако сложим край на това положение. – И той въздъхна, сякаш беше свалил тежък товар от плещите си.

– Искате от мен да изчезна от живота на сина си? – попита Аласдеър. – Да не го видя никога вече?

– За бога, не, сър! – възкликна ужасен Майк. – Вие сте истинският баща на момчето и това му е известно. Той просто няма да знае какво да мисли, ако чисто и просто изчезнете. Искам да кажа само, че се чувства много объркан, защото ако приеме, че трябва да отговори на вашите изисквания, толкова различни от всичко, което познава... Дори момчетата, с които играе... дори... – Майк млъкна. Побутна кепето си към тила и прокара ръка през косата си. – Да, дори сестра му – завърши най-сетне.

Прозвуча като нещо второстепенно, но Аласдеър предположи, че това е основното в мислите на Майк. Разликата в бъдещето на неговото собствено дете и това на заварения му син.

– Не искам да кажа, че бих пречил на момчето да използва шансовете си – каза Майк, защото Аласдеър млъкеше.

– Да, зная. Зная също колко добър баща сте на Тим – каза топло Аласдеър. Бяха стигнали пред портата на „Червения лъв“ и той спря. – Само че в никакъв случай не искам той да си помисли, че съм го лишил от наследство.

– Това никога няма да помисли, сър. – Майк хвана с импулсивен жест с две ръце ръката на Аласдеър. – Смятам само, че ще е по-щастлив, ако няма чувството, че е по-различен от всички нас.

– Да докарам ли конете, сър? – чу се от тъмното гласът на Джеми. Беше чакал лорд Аласдеър и сега се появи откъм конюшната на странноприемницата. Той кимна на Майк, който отговори на поздрава му.

Аласдеър кимна в знак на съгласие и Джеми отново изчезна.

– Не искам един ден някой да твърди, че не съм изпълнил задълженията си.

Дълбоки бръчки прорязаха челото на Аласдеър. За пръв път успя да си представи какъв би бил животът на Тим в Игън или в Хароу. Няма да има приятели. Никъде няма да е на мястото си. Семейните

обстоятелства на съучениците му ще са безкрайно различни от собствените му.

Аласдеър проумя, че докато се бе задоволявал да дава за детето си дори повече от необходимото, плановите му за бъдещето на това дете се оказаха неизпълними. Освен ако...

– Искаш ли да взема момчето? – попита той сякаш самия себе си.

– Само ако искате да убиете майка му – отговори веднага и много енергично Майк. – Аз също няма да го допусна, лорд Аласдеър. Веднага ви го казвам.

– Не, разбира се, че не. Дай ми малко време да размисля. След около седмица пак ще намина. Тогава ще поприказвам с Тим.

Чаткането на подкови извести появата на Джеми с конете на Аласдеър.

– Чистокръвни са – каза Майк, като видя конете. – Наистина разбирате от коне, лорд Аласдеър.

– Може би синът ми е наследил поне това от мен – каза Аласдеър. Беше уж шегата, но той имаше чувството, че прозвуча по-скоро с горчивина, отколкото шеговито. Той протегна ръка на Майк, а силното му ръкостискане трябваше да отстрани всяко възможно недоразумение между тях. – Скоро ще дойда пак. И не мисли, че не съм ти благодарен за всичко, което направи за Тим.

Майк изглеждаше доволен. Стисна сърдечно ръката на Аласдеър.

– Ще се радваме да ви видим пак. Междувременно ще говоря още веднъж с Луси. Ще я подготвя, тъй да се каже.

Аласдеър пое от Джеми юздите и камшика, после се качи на каприята. Изглежда Майк беше уверен, че с това всички въпроси са решени. Аласдеър подкара бързо конете.

Джеми, свикнал да разговаря с господаря си когато двамата бяха сами, мълча по целия път до Лондон. Лорд Аласдеър беше явно потънал в мислите си.

Аласдеър размишляваше над иронията на съдбата. Преживяната току що уютна семейна сцена беше сложила край на връзката му с Ема. Но колко малко я застрашаваше всъщност.

Сега.

Почтеността го принуждаваше да признае поне пред себе си, че преди три години, преди Майк Ходжкинс да се появи, положението беше съвсем различно. Тогава Луси и детето живееха под негова закрила. Той се появяваше в Чизуик по няколко пъти седмично и докато сексуалната им връзка постепенно гаснеше, между тях все още се бе запазила

силна интимност. Той не искаше да покаже на Ема тази интимност. Тогава я възприемаше като нещо много лично, много особено. Затова естествено и като нещо много опасно за жената, която трябваше да стане негова съпруга. Но с присъщата си арогантност и навика да се занимава единствено със себе си тогава не го беше проумял.

Той щеше винаги да обича Луси и да е отговорен, докато е жив, за добруването на сина си. Онзи следобед Ема го бе упрекнала, че следва примера на херцог Кларънс. Въпреки че едва ли можеше да се твърди, че Аласдеър е предан баща на десет деца, родени от жена, с която е живял десет години като съпруг със съпруга, може би имаше все пак някакво сходство. Херцогът непрекъснато правеше на богати дами предложение за женитба, но досега нито една не се бе съгласила, та макар и заради титлата на херцогиня от кралския двор. Госпожа Джордън и десет Фицкларънсчета щяха да са постоянно присъствие при евентуален брак на херцога.

Но щеше ли Ема да се чувства и сега застрашена от миналото на Аласдеър с Луси, от едно кокалесто момче, което иска да стане селянин? Щеше ли уютната къщичка в Чизуик да я отблъсква?

Тя не е престорено набожна. По-скоро обратното. Но когато Хенри Осингтън ѝ прошепна тогава на ухо злобните си думи, тя реагира толкова бурно, сякаш годеникът ѝ е самият покварен и престъпен рицар Синята брада. Не даде на Аласдеър възможност да ѝ обясни каквото и да било, напусна тутакси Лондон, а вечерта преди сватбата им замина за Италия, като го остави кажи речи буквално да стърчи сам пред олтара. Наложил се Нед да му обяснява причината, а изоставеният годеник трябваше да измисли нещо за пред сватбарите и на едно общество, което се прескаше от любопитство.

Когато спря колата в уличката зад дома си, беше стиснал здраво устни. Дори да можеше да се твърди, че е наранил Ема, тя наистина си отмъсти. Унижението му беше пълно.

– Огледай се за конюшния за конете на Ема, Джеми.

– Ясно, сър. – Джеми не беше особено впечатлен от оскъдните думи на заповедта и се залови да разпрегне конете.

– Виж, има още нещо, което трябва да уредиш утре заран – каза Аласдеър и обясни на внимателно слушащия слуга какво се иска от него.

Аласдеър заобиколи къщата, за да стигне до входната врата. Хвърли поглед към прозорците на етаж над неговия апартамент. Бяха тъмни. Къде ли е Пол Дъони? Дали не ухажва Ема на някой вечерен прием?

Щеше да се наложи да си състави някакъв план, но тази вечер не беше в настроение за интелигентни мисли.

Аласдеър се събуди на другата заран в много по-добро настроение и тъкмо закусваше, когато въведоха Джеми.

– Лейди Ема и госпожа Уидърспун излязоха с ландото, сър. С очите си ги видях.

Прекалено рано за Ема – помисли си Аласдеър. Беше едва десет. Той стана.

– За тази сутрин няма да ми трябваш.

– Ще се погрижа за конюшнята за животните на лейди Ема – каза Джеми, поздравя и излезе.

Аласдеър извика камериера си и влезе в спалнята. Хвърли на леглото брокатения си халат. Десет минути по-късно вече крачеше припряно по Маунт стрийт. Улицата беше спокойна, една бавачка водеше на разходка три деца, едното караше пред себе си колело, което за малко не се блъсна в безукорния бежов панталон на Аласдеър. Той само махна с ръка на бавачката да спре да се извинява. Безгрижното дете, доста неприятно и сополиво, му се опули невъзпитано. Аласдеър го изгледа през монокъла, докато детето наведе очи.

Аласдеър си продължи по пътя. Докато изкачваше стълбището на къщата на Ема, зърна на отсрещната страна на улицата някакъв прегърбен, доста стар на вид мъж в тежко палто. Будеше подозрение, че наблюдава къщата, но когато погледът му срещна този на Аласдеър, веднага се загътри по пътя си и взе да кашля болезнено в носната си кърпа.

Харис отвори вратата с очакваната вест, че лейди Ема не си е у дома.

– Ще ѝ оставя бележка, Харис – каза Аласдеър и влезе в хола. – Ще я напиша в салона. Зная пътя, излишно е да ми го показвате. – Той кимна приятелски на слугата и се заизкачва бързо по стълбата.

Салонът изглеждаше някак изоставен, въпреки че в камината гореше слаб огън. Аласдеър застана в средата и се взря в лавиците с книги, вградени в две ниши до камината. Ема имаше голяма библиотека, а сега се бяха добавили и книгите на Нед.

Дали е скрила писмо от брат си в някоя от собствените си книги? Това можеше да се очаква от нея. Или го е сложила в книга, подарена от брат й? Многобройните й скривалища се отличаваха винаги с определена системност.

Познаваше толкова добре и брата, и сестрата, че му беше ясно кои томове трябва да има предвид и се залови да ги преглежда. Ако го свареше някой слуга, нямаше да намери нищо странно в това, че разглежда книгите. Мястото му в семейство Грантли беше толкова безспорно, че беше излишно да дава специално обяснение за каквото и да било.

Известно време никой не му попречи и беше прегледал вече близо две дузини книги, беше ги прелистил и изтръскал, преди Харис да му донесе кафе и мадейра.

– Помислих си, че ще искате може би да се поосвежите, сър. Още повече, че никой не знае кога лейди Ема ще се прибере.

– Благодаря, Харис. – Той още държеше книгата, която току-що бе прегледал, когато Харис му подаде чаша вино. Харис бе стигнал до заключението, че гостът е решил да дочака завръщането на лейди Ема. Не можеше да има друга причина да продължи пребиваването си в къщата.

Той отпи от виното и погледна през прозореца. Мъжът с палтото се беше върнал, стоеше на противоположната страна на улицата и сякаш наблюдаваше къщата.

– Да сте виждал този мъж и преди, Харис?

Харис погледна през прозореца.

– Не, сър, трябва ли да го изгоня?

– Да, освен ако си има там някаква работа.

Харис излезе, а Аласдеър загледа с любопитство как един слуга прекоси бързо улицата и заговори нещо на мъжа. Разговорът беше кратък, мъжът с палтото се обърна и се затътри надолу по улицата.

Аласдеър забарабани замислено с пръсти по устните си. Защо ще наблюдава някой къщата на Ема? Дали човекът не е съгледвач, изпратен от Чарлз Лестър? Или появата му е лошо предзнаменование? Тайнственият Друг, който също търси изчезналото съобщение например?

Но можеше да е и съвсем невинен минавач, проявяващ интерес към георгианската архитектура – къщата беше много типичен образец. Аласдеър се върна към лавиците.

Половин час по-късно беше прегледал безрезултатно всички книги, които имаха някаква връзка с Нед. Къде още можеше да търси освен в спалнята на Ема и в гардеробната ѝ? Но за да влезе в тези стаи трябваше да измисли друга стратегия. Засега оставаше само музикалният салон. Нед не свиреше на нищо, но беше подарявал на Ема много неща, свързани с музиката. Беше твърде вероятно да е скрила нещо между нотите или под пейката пред пианото, или в кутия за ноти.

Излезе от салона и слезе бързо по стълбата. Един слуга излезе през

вратата в края на хола, която водеше към стайте на прислугата. Той изтича към пътната врата, решил, че лорд Аласдеър иска да си върви.

Аласдеър му махна да спре и каза, че при предишното си посещение е забравил нещо в музикалния салон, после влезе в това помещение, което се намирало в задната част на къщата. Застана замислен до вратата, за да реши откъде да почне да търси. Ема не беше човек на реда, а тъй като не позволяваше никому да пипа вещите ѝ, свързани с музиката, из цялото помещение бяха пръснати ноти, книги и листчета с нейни бележки или композиции.

Той прегледа пръснатите по земята купища ноти и тези в кутиите, опипа пейката пред пианото, като се стараеше да остави всичко както го е намерил. Спомни си, че порцелановите свещници бяха подарък от Нед. Красив, изкусно изрисуван чуплив порцелан. Той извади свещите от гнездата и опипа дъната. Беше твърде възможно Ема да избере такова място за скривалище, но търсенето му се оказа напразно.

Върна свещите на местата им. Загледа се във високите остъклени врати, които водеха към оградената със зид градина. Долови там едва забележимо движение и би се заклел, че в градината има човек. Но не забеляза никого, виждаха се само голи дървета и тъжни храсти.

Аласдеър вдигна резето и отвори вратата. Стъпи на широката тераса, която се простираше по цялото протежение на музикалния салон. После застана съвсем неподвижно, огледа се и се послуша за най-слабия шум. Чу само как една катеричка скочи от брезичката, засадена до стената, и претича през пътя между къщата на Ема и съседната. Но тогава видя и нещо необичайно: отпечатъка от крак в цветната леха до стената, под брезичката.

Затича се през тревата и огледа отпечатъка. Беше на мъж. И само от единия крак. Аласдеър вдигна поглед към дървото. С един крак на земята и друг опрян на дебелия чвор на мястото на отрязан някога клон, на височина някъде на една четвърт от дървото и с ръка, хваната за клона над нея, някой пъргав мъж можеше да се озове с бързината на мълния на дървото, а после да прехвърли оградата.

Но кой душеше в градината? Имаше ли това връзка с мъжа пред къщата? Той не изглеждаше чак толкова пъргав, че да може да прехвърли ограда и да се покатери на дърво. Да, но мъжът вървеше превит и носеше палто. Кой можеше да каже какво крие под прекалено широката си дреха?

В задната стена имаше врата. Като я огледа, Аласдеър установи, че е заключена с резе и ключ, и няма признаци някой да ги е пипал.

Загрижен и умислен, той се върна в музикалния салон, след като затвори грижливо вратата след себе си и нагласи резето в горния ѝ край. Интересът към документа на Нед явно нарастваше. Налагаше се, следователно, да се бърза. Беше ясно, че документът трябваше да бъде откраднат преди Уелингтън да почне пролетния си поход в Португалия. Особено в случай че документът продължава да е от значение за Наполеон.

Той огледа още веднъж стаята и се запъти към вратата.

– Харис, предайте на лейди Ема, че съм идвал – каза той и прекоси антрето. – Мислех, че съм си забравил едната ръкавица в музикалния салон, но явно греша. Ще пратя на лейди Ема още една бележка, за да я уведомя къде съм настанил конете й... предайте й, моля ви, и това.

Харис беше очевидно много доволен от чутото и се поклони, докато Аласдеър напускате къщата.

Аласдеър изтича бързо по стълбището към улицата. Лицето му продължаваше да издава загриженост, когато се запъти към Одли стрийт. Тъкмо искаше да свие на ъгъла, когато зърна двуколка, слизаща по Маунт стрийт откъм Парк стрийт. Колата спря пред Емината врата.

Аласдеър се върна и взе да наблюдава къщата. Ема и Пол Дьони бяха погълнати от оживен разговор. Тя се смееше заразително, лицето ѝ, обрामчено от черна самурена кожа, сияеше на студения въздух. Спътникът ѝ беше сложи ръка върху нейната. Той също се смееше и сочеше към къщата.

Аласдеър присви сърдито устни. Тези двамата вече се разбираха чудесно след опасно кратко време. А къде са Мария и ландото? Сигурно я е зарязала някъде, за да я замени с по-приятна компания.

– О не, приятели, така не бива – измърмори той. И си продължи навъсен по пътя.

Нито Ема, нито Пол забелязаха, че някой ги наблюдава. Ема беше в чудесно настроение. Двете с Мария срещнаха Пол Дьони, докато той минаваше с двуколката си по Бонд стрийт. Ема веднага прие предложението му да покара неговите коне. Остави Мария сама в ландото, с което я помоли да отиде до частната библиотека „Колбърнс“ и вземе книги. После Ема убеди новия си спътник да я придружи до работилницата за коли в Лонгакър, откъдето искаше да купи двуколка за два коня.

– Не зная щях ли да имам смелост да купя колата без необходимата подкрепа – заяви тя и се разсмя предоволна. – Сигурно ще има пак високо вдигнати вежди. Но колата вози тъй меко.

– Вашият управител няма ли да има възражения? – попита Пол и

присви тесните си черни вежди.

– За бога, не разбира се! – възкликна Ема. – Аласдеър изобщо не държи на разните там благоприличия. Освен това – добави тя – изобщо не го засяга. Принадлежи му единствено правото да контролира разходите ми и никакво друго.

Пол долови подтекста на привидно равнодушните думи. Тъй или иначе Ема не беше в най-добро разбирателство със своя управител. Каквото и да се е случило между тях двамата, за него то беше добро дошло. Не желаше никаква намеса на нейни приятели и роднини в своя вече съставен план. С Мария Уидърспун той се разбираше чудесно. Пък тя и без това беше под чехъла на Ема. Но лорд Аласдеър беше мъж с властен характер. В качеството си на ревностен управител такъв човек сигурно щеше да се меси във всичко.

Той сложи ръката си върху нейната и се усмихна.

– Ще ми позволите ли да ви кажа, мадам, че сте очарователна.

Ема беше свикнала с комплименти и обикновено ги посрещаше с недоверие. Аласдеър никога не я ласкаеше. Не беше и необходимо. Но възхищението на Пол Дьони беше многообещаващ знак. Тя отвърна на усмивката му.

– Карате ме да се изчервявам, сър – прошепна.

– Изчервяват се толкова прелестно.

Ема изпита абсурдното желание да се разсмее. Беше почти сигурна, че изобщо не се е изчервила. Но потисна напирания висок смях.

– Покажете ми къде е вашата стая – каза Пол и погледна към къщата. – Откъм фасадата?

– Ей там горе – посочи тя прозорците над вратата. – Трите средни прозореца. Но защо искате да знаете?

Той я изгледа малко смутено и притеснено.

– Прощавайте за глупостта. Но когато минавам нощем по тази улица, ще мога да поглеждам нагоре и да си представям, че сте там.

Този път Ема наистина се разсмя. Не можа да се сдържи. Думите му ѝ се видяха невероятно смешни.

– Мосю Дьони, нека ви предупредя, че няма да ви е от полза да ми правите комплименти, особено толкова абсурдни. Реагирам много неприятно на смехотворни приказки.

– Това смехотворно ли беше? – попита обидено Пол.

– Безкрайно – увери го тя. – Но не ме гледайте толкова отчаяно. Откъде да знаете, че съм невероятно трезв човек и не съм свикнала с по-изтънчените начини на ухажване – заяви тя, но веднага прехапа устна. –

Простете, беше наистина много рязко от моя страна.

– Не, не беше – възрази той сериозно. – Ако ми позволите да ви ухажвам, ще ме направите най-щастливия мъж на този свят.

И то много богат мъж, помисли си Ема. Чудеше се защо намира припряността му толкова неуместна, въпреки че така добре отговаряше на собствените ѝ желания. Празникът на свети Валентин не беше безкрайно далеч. Да, естествено е той да се интересува от нейните пари. Можеше ли да е другояче? Но тя го намираше привлекателен. Можеше да стане добър съпруг както толкова други, може би даже по-добър от повечето. Впрочем нещо в него напомняше хищно животно. Отначало реши, че това ѝ харесва, но вече не беше толкова сигурна.

О, глупости. Беше сигурно, че всичко ще тръгне като по вода.

– А сега трябва да се прибирам – заяви тя. – Ще бъдете ли довечера на бала у лейди Дивайз? Ще ви видя ли там?

– Непременно. Дори диво животно не би ме спряло да отида. – Той слезе, помогна ѝ да слезе от колата. Пръстите му се склочиха над нейните и задържаха ръката по-дълго, отколкото беше необходимо. – Кажете ми какъв цвят ще бъде вашето домино? – попита той и добави с разкаяна усмивка: – Само много ви моля, не ми се подигравайте пак. Гордостта ми е нещо много чупливо.

– Не, честна дума, няма – увери го тя мило и той отново ѝ хареса с това открито и весело самопризнание. – Наистина не исках да ви обидя.

– Та какво ще е вашето домино? – попита той и вдигна високо вежди.

Ема поклати глава.

– Не, сър, ще трябва сам да ме откриете. – Тя вдигна ръка, махна му още веднъж и изтича по стълбата към входната врата, там се обърна и преди да влезе в къщата му се усмихна и отново му махна с ръка.

Пол се качи в колата си, сега изразът на лицето му беше сериозен, черните му очи блестяха студено и пресметливо. Погледна към къщата. Беше дело на дявола, че спалнята ѝ е откъм фасадата. Пряк достъп откъм улицата ще е невъзможен.

Освен ако тя не го покани в спалнята си. Ема Бомон не е наивно момиченце. Държеше се с него като сигурна във възможностите си жена, вече опитна в играта на флирта и съблазняването. А Пол беше уверен, че тъкмо този опит ще му я предаде право в ръцете.

7

– Мария, мислиш ли, че някой ще ме познае? – Ема завърза здраво на тила златната копринена маска и се погледна в огледалото. Доминото от сребърен тюл се спускаше грациозно над балната ѝ рокля от креп със цвета на слонова кост, украсена със ширити от сребърно кадифе. Сплетената на много плитки коса беше вдигната високо на главата, само няколко небрежни къдрици обрамчваха лицето ѝ. Чудесните капковидни диаманти в обещите допълваха обсипаните с диаманти огърлица и гривни.

– О, скъпа, сигурна съм, че ще те познаят – каза Мария. – Имаш невероятна фигура, а и косата ти... цветът е толкова рядък. Има ли причина да не искаш да те познаят?

Ема се замисли.

– Би било всъщност много забавно да остана инкогнито. Но ми се струва, че маскения бал всъщност не е измислен, за да скрива идентичността... Благодаря, Тилда – усмихна се тя на камериерката, която тъкмо слагаше на раменете ѝ украсено с хермелинова кожа наметало от тъмносиньо кадифе.

В истински бал с маски би имало нещо опасно и вълнуващо, ако хората наистина нямат възможност да се познаят, помисли си Ема. Би предоставило на участниците невероятни възможности. Интриги, флиртове, прелъстяване, всичко би могло да става, без човек да бъде видян. Чудесна възможност за най-невероятни номера.

– Ема, скъпа, виждам в очите ти лукави пламъчета – обади се неуверено Мария. Беше същият поглед както тогава в Рейнлаф, когато се беше преоблякла като уличен джебчия. Само при спомена по гърба на Мария преминаха тръпки. – Херцогиня Дивайз е много набожна жена, мила.

– Имах доста дръзка идея, но няма да я осъществя – увери Ема и се наведе да целуне Мария. – Мисля, че съм вече твърде стара и мъдра, за да си правя подобни шегички.

– Какви ги говориш, та ти си едва на двайсет и две – побърза да възрази Мария. – Но изглеждаш наистина вълшебно, сякаш излизаш от някоя приказка.

– Как не! – възрази Ема. – Прекалено съм едра, а устата ми е толкова широка. – Тя тръгна към вратата и добави през рамо: – Недей да ме

чакаш, Тилда. Ще си легна сама.

Когато каретата стигна до Конът скуер, Ема надникна през прозорчето, опряла брадичка на дланта си. Аласдър и Нед признаваха възможностите на баловете с маски. Лека въздишка се изтръгна от устните ѝ. Животът ѝ се струваше напоследък изпълнен с толкова меланхолия. Знаеше, че не е престанала да тъгува за брат си, но не беше само това. Напоследък изпитваше толкова често чувството, че всичко е безсмислено... и когато правеше планове... и когато се замисляше за бъдещето.

Да не беше това проклето завещание на Нед, щеше да си купи къща в провинцията и да се оттегли там, да остане насаме с музиката и конете си, да води живота на весела отшелничка – стара мома. Но тогава Аласдър ще контролира разходите ѝ, а тя не може да го понесе. Перспективата за бъдещето ѝ се виждаше понякога наистина непоносима. Повече от непоносима.

Пък и изобщо – питаше в нея тъничък искрен гласец – колко весела може да бъде една стара мома? По-добрият изход е все пак разумен брак с мил и почтен съпруг. Поне няма да прекара остатъка от дните си в празно легло и без плътски наслади. Освен това сигурно ще има деца, а те могат да станат смисъл на живота ѝ.

Каретата спря пред внушителна сграда. Навес пазеше пътеката от улицата до входната врата. Слуги дотичваха със запалени факли да отведат дамите вътре.

При звуците на музиката, които долитаха от огромната бална зала в задната част на къщата, депресията на Ема в миг изчезна. Тя обичаше да танцува. Беше се заклела, че този сезон няма да изтанцува нито един валс, защото Нед не обичаше този танц. И сега чуваше плътния му весел глас да казва, че в този танц няма живот и той изобщо не може да си представи защо един мъж ще пожелае да държи жената толкова силно притисната към себе си, само за да я мята насам-натам по паркета. Но другите танци – кадрила, котильона, танците буланже и лендлер – имаха благословията на Нед и Ема знаеше, че докато ги танцува, брат ѝ ще бди над нея.

Тя подаде наметалото си на един слуга и двете с Мария изкачиха стълбите, за да поздравят домакинята. Балната зала беше вече доста пълна. Двете застанаха на прага и Ема се озърна. Не можа да открие Аласдър в тълпата. Запита се все пак защо отсъствието на Аласдър е първото, което ѝ се хвърля в очи.

– Милейди, ще ме удостоите ли с честта да ми подарите този танц?

Тя се обърна при звука на познатия глас с лек акцент. Пол Дьони

носеше черно домино и маска, която покриваше по-голямата част от лицето му. Тя подчертаваше доста дългия му тънък нос и тънките устни, придаваше му нещо тайнствено. Ема усети как леки тръпки на уплаха плъзват по гърба ѝ. Гъвкавостта на хищно животно, която вече бе забелязала в него, бе станала сякаш още по-подчертана, сякаш той представляваше наистина опасност тъкмо сега, когато ѝ се покланяше, целият в черно – от тъмната коса до черните обувки.

Е, може да не беше страх, а по-скоро прилив на очакване. Ема не можеше да отрече, че господин Дьони излъчва нещо тревожно. Но беше готова да пораздвижи спокойните води на сегашното си съществуване.

– Значи ме открихте, господин Дьони. Предполагам, че не е било трудно. – Тя го гледаше усмихната и с откровена покана в очите.

– Усетих ви още преди да ви видя – измърмори той и се наведе над ръката ѝ. – А след като ви видях, позволете, да ви уверя, госпожо, че човек не може нито да ви сравни с друга, нито да ви забрави.

– Колко красиво се изразявате, господин Дьони – призна Ема. – Но вече ви предупредих, че що се отнася до комплиментите, аз съм направо безнадежден случай.

– Чувствам се предупреден – усмихна се той, без да пуска държи ръката ѝ. – Но трябва да ми повярвате, че не искам да ви лаская. Просто говоря истината.

– *Много мило* казано, сър – разсмя се високо Ема.

– О, госпожо, аз съм просто сразен – призна той, сложи ръка на сърцето и се загледа очарован в нея. – Няма ли нещо, което да мога да кажа, а вие да ми повярвате?

– В най-добрия случай, че смятате не по-малко от мен този разговор за абсурден – заяви тя. – Опитен сте в изкуството на флирта, сър, но нали вярвате, че мога да отлича играта от действителността. – Тя отмерваше с крак такта на музиката и поглеждаше с копнеж към залата, където двойките се подреждаха за следващия танц.

– А бихте ли се съгласила да се потопите заедно с мен в действителността, госпожо? – Сега гласът му звучеше сериозно, погледът му се беше спрял на лицето ѝ, сякаш можеше да проникне в мислите ѝ.

Този мъж ужасно бърза. Толкова много дългове ли е натрунал? Ема усети отново лека антипатия. Но си каза, че трябва да я преодолее. Не си правеше илюзии. Пол Дьони може и да я намираше привлекателна, но обичаше парите ѝ. Тя също го намираше привлекателен, но никога нямаше да го обича. Само че в случая не става дума за любов, а за разум. И то още преди празника на свети Валентин.

– Може би – каза тя тихо. – На засега нека играем играта.

– Както обичате – каза той с лъстива усмивка. – Ще се подчиня на вашите заповеди, милейди.

– В такъв случай да танцуваме – и тя посочи паркета.

Пол ѝ подаде ръка и я отведе в балната зала. Беше доловил, че тя се отдръпва от него, прочете го в очите ѝ. Трябваше да е предпазлив, но разполагаше с толкова малко време. Ако не успее да постигне целта си със съблазън, ще се види принуден да използва насилие, а това би било неприятно, опасно и просто незадоволително. Беше човек, който обича да си върши добре работата и умее да се появява и изчезва, без да оставя следи.

Мария ги гледаше как танцуват и се опитваше да разбере причината за своето притеснение. От първия миг изпита недоверие към този господин Дьони. Може би защото беше прекалено обтекаем, прекалено светски с изисканите си френски маниери и хубава, макар и някак мрачна външност. Беше и великолепен танцьор, а това щеше да го направи още по-привлекателен за Ема.

Но Ема е разумно момиче, колкото своенравно, толкова и независимо. Нямаше основание да се бои, че ще направи необмислен избор, след като всеки младеж от първите десет хиляди семейства в страната ѝ е в краката. Да, Мария беше убедена, че тя трябва да се омъжи. Но дано направи добър избор... разбира се, че ще го направи. Успокоена от размислите си, Мария се запъти да търси приятелите си в стаята за игра на карти.

От благоприличие Ема танцуваше с всички, които я молеха за това, но не само на нея направи впечатление, че господин Пол Дьони подпираше мълчаливо стената със скръстени на гърдите ръце, докато тя танцуваше с друг мъж. Черните му очи под маската следваха всяко нейно движение.

Ема знаеше, че такава преданост ще бъде забелязана от всички и в клубовете на улица Сент Джеймс много скоро щяха да се хващат на бас за изхода от нейния флирт. Това я размиваше, но предизвикваше и гнева ѝ. Изпитваше чувството, че е изложена на пазара с определена цена. Много се съмняваше, че това ще се хареса на Аласдър. Но нали тази вечер и без туй не е тук, тъй че защо да се ядосва без причина.

Вече приближаваше полунощ, когато Аласдър се появи. Спокойно и сдържано изкачи стълбата в пурпурночервеното си домино, десет минути след като домакинята реши, че нови гости няма да дойдат и изостави мястото си на входа, откъдето поздравяваше новодошлите.

Щом влезе в балната зала, той тутакси видя Ема. Тя танцуваше с Джордж Дарси, но когато танцът свърши, веднага се оказа в компанията на Пол Дьони. Аласдеър гледаше двамата с кисела физиономия. Те се смееха на нещо, казано от Дьони. Ръката на мъжа лежеше върху нейната, той се беше навел и ѝ шепнеше нещо на ухото. Тя отметна глава и показа дългата си бяла шия с движение, което той толкова добре познаваше, че му се сви сърцето. После двамата тръгнаха бавно към трапезарията.

Аласдеър бе задържан за няколко минути от домакинята, а след като изпълни дълга си, също се запъти към трапезарията. Чу Ема да се смее с дълбок, мелодичен и много весел глас. Спътникът ѝ се смееше самодоволно, убеден че я е развеселил. Дьони вдигна ръка за поздрав, когато Аласдеър мина покрай тяхната маса. Ема, вгльбена в разговор с една млада дама, сякаш изобщо не го забеляза.

Аласдеър отвърна с лек поклон на поздрава на мъжа, лицето не издаваше чувствата му, въпреки че очите му под полуспуснатите клепачи пламтяха. Взе от подноса на един слуга чаша шампанско и се присъедини към група приятели. Разговорът не беше от естество да подобри настроението му.

– Лейди Ема не си губи времето, вече си е намерила фаворит – отбеляза Дарси.

– Щастливец е дяволът – измърмори лорд Ивърард – Покорил я е с префинените си маниери, бас държа. Веднага ми направи впечатление този французин – добави той малко мрачно. Преди две години и аз не обърнах внимание на такъв един младок и загубих. Двайсет хиляди фунта. Доста закръгленичко състояние и хубаво младо момиче. Е, да, ама, да я вземат дяволите, тя реши да се омъжи за някакъв французин.

– Твоят проблем, Ивърард, е че си много бавен – обади се Аласдеър, като се опитваше да е остроумен. Не желаше приятелите му да забележат, че завоеването на Ема го шокира. – Докато ти претегляш плюсовете и минусите, някой вече е отмъкнал наградата.

– Е, малко предпазливост не е навредила на никой мъж – отвърна негово превъзходителство.

– Погледни истината в лицето, Ивърард, ти не си мъж за женене – извика му весело Дарси.

Лорд Ивърард сви рамене. Погледът му отново спря на Ема и нейния обожател.

– Дяволски хубава жена.

– Коя? Онази, която си изгубил, тя ли? – попита Аласдеър.

– Не, лейди Ема. Дяволски хубава жена. Дори без всичките й пари – добави той.

– Много вярно – съгласи се Аласдеър. Вдигна монокъла и заоглежда Ема, застанала в другия край на трапезарията. Ема тутакси сякаш го усети, обърна се и срещна погледа му. Светлокафявите й очи бяха скрити зад златната маска, устата й се стори на Аласдеър още по-пълна и широка от обикновено, малките й бели зъби блестяха, когато се смееше, но смехът не беше предназначен за него. Тя се обърна отново към кавалера си и няколко минути по-късно двамата излязоха заедно от трапезарията.

Аласдеър бе решил да прояви търпение. Искаше да се намеси в плана на Ема ловко и незабележимо. Но изведнъж му стана ясно, че няма да издържи нито секунда повече. Не можеше да понесе това чувствено излъчване, този неустоим чар да принадлежат на друг мъж. Не, не, веднага ще сложи край на всичко това.

Той стана, без дума да каже, от масата и се върна в балната зала, изпълнен с гневна решителност. Съзнанието, че няма право да се намесва, изобщо не го спря. Нед също нямаше да стои и да гледа как Ема се хвърля в обятията на някакъв чужденец, тръгнал да гони зестри с лъскавите си маниери, някакъв тип, когото никой не познаваше, който имаше само някакви неясни предполагаеми връзки с австрийското посолство.

Ема и кавалерът й излязоха от залата и заслизаха по стълбата. Една врата водеше от просторния хол към огромна остъклена зимна градина, която се простираше по цялото протежение на къщата.

Аласдеър стисна устни, когато се видя принуден да приеме, че тя е целта на онези двамата. Познаваше твърде добре тази зимна градина. Беше огромно помещение с покрив, опрян на колони, слабо осветено, изпълнено с портокалови дървета, храсти, виещи се растения и качета с дъхави екзотични цветя. Място, което много обичаха двойки, пожелали да останат сами.

Той се озърна за Мария и я видя, седнала на малък стол до стената, да си вее с ветрилото, вгълбена в разговор с домакинята.

Приблужи се към нея.

– Госпожо, мога ли да ви помоля за една услуга?

– За услуга? Мен? – погледна го изненадано Мария. – Каква услуга?

Той й предложи ръката си.

– Веднага ще ви обясня. Ако херцогинята ми позволи да ви отвлека за малко.

Херцогинята позволи, разбира се и дори му се усмихна насърчително, но в погледа ѝ светеше любопитство.

– Боже мили, питам се каква ли ще е тази услуга. – Мария се стегна, хвана го под ръка. – Колко вълнуващо!

Аласдеър я изведе от салона, после двамата слязоха по стълбата.

– Ема току-що влезе в зимната градина с господин Дьони – обясни той тихо. – Бих искал да влезете сега и вие, да я откриете и да я помолите да ви придружи за миг до будоара. Само за миг. Искам тя да се върне бързо в зимната градина при господин Дьони.

– Господи, божичко! Но защо? – Мария го гледаше смаяно със широко отворени очи.

– Имам си причини.

– Но какво... какво да ѝ кажа, как да ѝ обясня какво искам от нея?

– Можете да ѝ кажете, че ви трябва помощта ѝ, понеже роклята ви, изглежда, се е скъсала – предложи Аласдеър. – Все трябва да има нещо, за което да потърсите помощта ѝ.

– И таз добра! – Мария беше съвсем объркана. – Наистина не зная, но какво...

– Много ви моля да ми направите тази услуга, госпожо – прекъсна я Аласдеър. В гласа му се долавяха странни нотки, а очите му светеха, въпреки че гледаше сериозно.

– Добре, Аласдеър – съгласи се тя изведнъж меко и в очите ѝ проблесна разбиране.

– В никакъв случай не споменавайте, че аз съм ви помолил – посъветва я той.

– Не, не, разбира се, че няма. – Тя му хвърли още един учуден поглед и тръгна бързо.

Аласдеър я последва след минута. Изкусно изработена каменна маса с бронзова статуя на палава нимфа в средата стоеше в зеленикавия сумрак на зимната градина. Аласдеър взе нимфата в ръка и се скри зад едно дърво да изчака.

Ема и Мария се появиха само след минути.

– Горкичката, не би ли предпочела все пак да се прибереш къщи? – питаше загрижено Ема, сложила ръка на рамото на Мария.

– Не... не, скъпа. Бързо ще се оправя, трябва само мъничко да почина. Но ако помолит някоя камериерка да ми донесе малко амоняк и чаша вода... после можеш веднага да се върнеш на бала. Толкова съжалявам, че прекъснах усмотението ти с господин Дьони – добави тя с необичайна острота в гласа.

– Едва ли можеше да се нарече усамотяване, Мария – възрази Ема, когато двете излязоха от зимната градина. – Беше само малка, спокойна разходка. Въздухът там вътре е толкова приятен.

Мария може и да ѝ повярва, ако желае, помисли си навъсено Аласдеър. Той самият нямаше подобно намерение. Излезе предпазливо от скривалището си зад палмата и се запъти съвсем целенасочено по пътека между олеандровите храсти. Въздухът беше влажен, но свеж след задушната бална зала.

Господин Дьони стоеше с гръб към Аласдеър и гледаше през полукръглитите прозорци към градината встрани на къщата. Пристъпваше явно нетърпеливо от крак на крак. Аласдеър направи мълниеносно движение, гъвкавото му тяло преодоля сякаш със скок разстоянието помежду им. С точно премерена сила той удари с нимфата мъжа по главата и Пол падна по гръб, право в очакващите ръце на нападателя.

– Моля да ме извините, господин Дьони – измърмори Аласдеър. – Насилието е нещо грозно, но наистина нямах друг избор.

Аласдеър издърпа загубилия съзнание мъж зад група портокалови дървета в най-отдалечения ъгъл на зимната градина. Там го сложи да легне и побърза да свали, не без известно затруднение – Пол Дьони се оказа по-тежък и мускулист, отколкото изглеждаше – черното му домино. Когато свали черната маска, се загледа за миг в черния силует. Притисна пръст към сънната артерия. Сърцето биеше равномерно, макар и не много бързо. Мъжът щеше да остане навярно един час в безсъзнание. Беше въпрос на минути да свали собственото си домино и маска и да ги навлече на Пол Дьони.

После отстъпи крачка от неподвижното тяло и премести няколко сандъчета с портокалови дръвчета, тъй че да го скрие още по-добре, след това се върна и зае мястото на Пол до прозореца.

Стъпи в сянката на пищно вечнозелено дърво и зачака Ема.

Ема се поколеба дали да остави Мария на грижите на камериерката. Бузите на приятелката ѝ пламтяха, пулсът ѝ препускаше учестено. Но Мария настоя Ема да се върне, да продължи да се забавлява.

– Не, не, скъпа, господин Дьони те чака. Ще е ужасно неучтиво просто да го оставиш да виси там – заяви тя и си спомни наставленията, които ѝ даде Аласдеър. – Ще полежа тук на спокойствие, ще изпия успокоителното с малко вода, а камериерката ще запали ароматизирани таблетки, за да не ми прилошее отново. В добри ръце съм – заключи тя и се усмихна топло и смело на Ема.

– Би било просто безсърдечно да те зарежа тук и да мисля само как

да се забавлявам – протестира Ема.

– Глупости. А сега изчезвай, скъпа. Главоболието ми само ще се засили, ако трябва да се карам с теб – заяви Мария в пристъп на великолепно вдъхновение.

Ема прехапа устна.

– Добре, тогава ще се върна и ще кажа на Пол... на господин Дьони... поправи се тя бързо, – че не мога да остана. После ще извикам каретата и веднага се прибираме в къщи. Какво ще кажеш?

Мария реши, че ако Аласдеър има нещо против, ще се погрижи за това сам. Досега беше следвала точно неговите инструкции.

– Добре, мила – каза тя отмаляло и затвори очи.

Ема остана за миг пред огледалото, да провери как изглежда. Една слугиня влезе с четка за коса и разреса буклите, обрамчващи лицето ѝ. После закопча една от малките сребърни катарамы, които придържаха доминото, и каза с усмивка:

– Така е добре, милейди.

– Благодаря – усмихна ѝ се и Ема, хвърли още един колеблив поглед към легналата на канапето Мария и излезе.

Будоарът беше на партера, точно срещу вратата към зимната градина. Тя претича бързо по блестящия мраморен под и влезе в слабо осветената зимна градина.

Не беше сигурна какво е имал на ум Пол, когато предложи разходка сред самотните портокалови дървета, но допускаше, че се надява да издигне флирта им на по-високо равнище. Целувка можеше да се предвиди и Ема трябваше да признае, че отношението ѝ към подобна перспектива не беше еднозначно. Откакто скъса с Аласдеър никой мъж освен роднините не я беше целувал и само като си помислеше за това, сърцето ѝ почваше да бие учестено, а бузите ѝ пламваха. Но дълбоко в себе си изпитваше и някакво отвращение. Да, може би наистина желаше някой да я целуне, но беше ли този някой наистина Пол Дьони?

Смешно е да съм вътрешно толкова раздвоена, каза си тя. Нямахме мъж, когото би предпочела пред Пол. Беше си съставила план и сега щеше да се придържа към него. Лекият страх, който изпитваше, беше напълно естествен.

Зимната градина беше толкова тиха, сякаш влажният ѝ зелен сумрак бе омагьосан. Чакълът скърцаше под сребърните ѝ бални обувчици, докато бързаше по пътеката, шумът беше много силен, сякаш изоставената градина отвръща с ехо на стъпките ѝ.

– Пол? – прошепна тя и се запита дали е минала по верния път. Тук

всички пътеки изглеждаха еднакво. Не получи веднага отговор, затова сви в дясно. – Пол?

Приглушен шепот долетя откъм другия край. Тя изтича натам. Най-сетне откри облечения в тъмни дрехи мъж, застанал пред обраснал с асма прозорец.

– Вече реших, че съм се заблудила – изрече тя леко задъхана, въпреки че нямаше причини да е запъхтяна. – Колко съм глупава, но тук всички пътечки са съвсем еднакви.

Пол протегна ръка и я привлече мълчаливо към себе си. Тя му позволи да я задържи известно време така, без да го поглежда. Достатъчно ѝ беше да чувства тялото му. Сега дишаше още по-тежко и стоеше неподвижно, в напрегнато очакване, а навярно и уплашена. Не знаеше нищо за този мъж, а сега се оставяше в неговата власт. Усещаше скритата сила на ръката му, но в мълчанието му имаше нещо застрашително.

Той отстъпи изведнъж крачка назад и застана зад нея. Сложи ръце на раменете ѝ. Ема просто не можеше да помръдне. После усети дъха му на бузата си, лека целувка по ухото. Езикът му се вмъкна в ушната мида, заблiza нежно меката ѝ част.

От този миг Ема вече беше сигурна. Такава предизвикателна, гъделичкаща нежност я свързваше с един единствен мъж. Мъж, който знаеше каква наслада ѝ дарява по този начин. Знаеше го, но беше сякаш вцепенена... вцепенена в този миг, в тази омагьосана градина. Не, това не се случваше в реалния свят. В реалния свят не би си го пожелала. Не проумяваше как е могло да стане, но и не беше нужно. Каквото и да станеше, би станало в друго измерение, където всичко е парадоксално, а парадоксалното имаше смисъл.

Устните му се плъзнаха от ухото към тила ѝ. Езикът му оставяше влажна, примамваща дيريا от малкия възел в най-горната част на гръбнака до нежната вдлъбнатинка в края на главата.

Ема потрепери от възторг. В нея се надигна вълна на безбрежна наслада, гореща възбуда обзе цялото ѝ тяло. Но тя не помръдна. Струваше ѝ се невъзможно да помръдне.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, загалиха гърдите ѝ. Пръстите му развързаха бързо сребърните ленти, с които беше завързано доминото. То се плъзна по раменете ѝ. Сега ръцете му посегнаха към гърдите ѝ, пръстите му се прокраднаха в деколтето на балната рокля, за да изследват дълбокия процеп между двете гърди. После дланите му ги обхванаха, вдигнаха ги високо, задържаха ги здраво и един пръст загали нежно розовите пъпки, докато и двете шръкнаха корави, напрегнати и

изпълнени с желание.

Ема прехапа устна. При всяко докосване на зърната ѝ, бедрата ѝ сякаш потръпваха. Усети как се изпотява. Кръвта ѝ взе да пулсира все по-бързо във вените и сякаш хиляди иглички на страстта се забиваха в кожата ѝ.

Най-сетне усети как той запретва отзад роклята ѝ, как тя се плъзга бавно по бедрата ѝ все по-нагоре, бавно и внимателно, докато не усети топлия влажен въздух да гали краката и слабините ѝ. Той придържаше с една ръка тънкия плат високо на гърба ѝ, а с другата галеше дупето, меките извивки чак до бедрата.

В минали времена винаги беше заявявал с небрежен смях, че тя има идеалния женски задник. И тя не по-малко често му се беше присмивала, беше ѝ весело, но и толкова радостно. Сега Ема продължаваше да стои неподвижно въпреки галещите му нежни докосвания. От нея не се искаше нищо, тя трябваше само да се отдаде изцяло на тези чудесни плътски наслади, на това омагьосано, ухаещо място.

Миг по-късно тя вече усещаше засилващата се напористост на неговите докосвания. Ръцете му се плъзнаха между бедрата и ги раздалечиха. Пръстите му стигнаха по-високо, до влажната гореща цепка, в която сега сякаш се бе съсредоточило цялото ѝ съществуване. Бедрата ѝ се разтвориха доброволно и тя леко изстена. Едва чуто, но сред необичайната тишина прозвуча като гръм.

Ръцете му се преместиха на бедрата ѝ, обгърнаха корема, притиснаха я надолу. Това ѝ подсказваше ясно, че трябва да се наведе. Приблизително на височината на бедрата ѝ имаше широка каменна пейка и тя опря длани на нея, предостави му дупето си и червена мъгла на безумно удоволствие я обгърна цялата.

Той хвана здраво бедрата ѝ, а после проникна с едно единствено движение дълбоко в нея. Тя се прилепи към него, задничето ѝ се притискаше към корема му, тя опря чело на обраслия с лоза прозорец.

Той проникваше отново и отново и тя усещаше дъха му на тила си, чувстваше го как пулсира дълбоко в нея. После тя се отдаде на вихъра на екстаза, сякаш се стопи и потъна в чувството на безбрежно щастие.

Отдалеч долитаха музика, гласове, стъпки, но тези шумове не означаваша нищо за нея. Едва забеляза мига, в който той излезе от нея. Едва осъзнаваше, че полите ѝ се плъзнаха по краката ѝ, че той отново я покори. Тя си почиваше, усещаше на челото си хладното стъкло на прозореца и камъка под ръцете си.

Знаеше, че е сама. Аласдеър си беше тръгнал. Тя бавно се изправи.

Разсъдъкът ѝ постепенно се проясняваше. Сега музиката ѝ се струваше по-силна и проникваше в затворения свят на страстта. Гласове, стъпки, лакеи, които извикваха каляските.

Ема се справи. Маската лежеше в краката ѝ. Само след миг вече я беше нахлузила и завързала. Приглади още веднъж полите си и вече нищо не личеше. Само тя долавяше последиците от любовта – аромата, леко ускорения пулс, сладката роса след взаимно изживения върховен миг.

Тя излезе от зимната градина и заповяда да извикат каляската ѝ. Държеше се както би го сторила и при нормални обстоятелства. После влезе в будоара.

Мария продължаваше да лежи на канапето, очаквайки със страх завръщането на Ема, която се забави повече, отколкото се предполагаше. Беше решила, че Аласдеър навярно иска да говори насаме с господин Дьони. Струваше ѝ се нормално да предположи, че това е подразнило Ема. Но на Аласдеър явно не му харесваше, както впрочем и на Мария, как този емигрант си присвоява Ема.

Неспособна да съдържи повече любопитството си, веднага попита:

– Надявам се, че господин Дьони не е обиден от решението ти да се прибереш по-рано?

– Не – отговори Ема, – ни най-малко.

Мария беше разочарована. Мъж, който току ще е бил предупреден, сигурно би реагирал по някакъв начин. Но долавяше, че на Ема ѝ се е случило нещо. Изглеждаше някак странно разсеяна и малко напрегната.

– Всичко наред ли е, скъпа?

– Естествено, Мария – усмихна ѝ се Ема. – Трябва да призная, че и аз съм капнала. Каретата след малко ще е тук. Можеш ли да станеш?

– Вече съм много по-добре. – Мария стана храбро от канапето и поsegна към шала и ветрилото. – Но ще се радвам все пак да се озова в леглото. Тези балове са толкова уморителни. Радвам се, разбира се, да те придружавам като твоя компаньонка, мила, но понякога си мисля, че бих предпочела да си остана на спокойствие у дома – добави най-искрено тя.

Ема сподави усмивката си. Подаде на Мария ръка и двете излязоха навън, на улицата.

Пол Дьони се свести в тъмната, изоставена зимна градина, когато шумът на бала отдавна беше стихнал и гостите се бяха разотиили.

Седна и опипа внимателно тила си. Не можа да разбере дали е имало кръв, но напипваше голяма, болезнена цицина.

Кой? И защо?

Не намираше отговор и на двата въпроса. А после забеляза, че доминото и маската му лежат на пода до него. Бяха му ги взели... но защо? Кой би могъл да се възползва по някакъв начин от тях?

Беше толкова изтощен, че не намери отговор. Усещаше само как в него се надига дълбок, всепоглъщащ гняв срещу нападателя, но и срещу самия себе си, защото беше допуснал подобно нещо да се случи. Беше бесен при мисълта, че не е предвидил възможната опасност. Негова работа беше да внимава, дори при най-невероятни ситуации.

Ема сигурно се е върнала и установила, че го няма. Навярно се е запитала за причината. Трябваше да си измисли убедително извинение.

Той се надигна на колене и потисна стон, защото болката в главата беше много силна. Притисна доминото и маската към гърдите си и внимателно се надигна. Стана, олюля се и се озърна.

Къщата още беше осветена, само зимната градина беше тъмна. Слугите навярно вече почистват след бала, предположи той. Ще се смеят, ако видят сега как забравен гост се появява изневиделица откъм зимната градина, раздърпан и пребледнял. Пол упражняваше вече толкова отдавна избраната професия, защото никога не бе привличал към себе си неужно внимание, дори това на презряната домашна прислуга.

Размисли, че сигурно има изход от зимната към лятната градина. Поразтъпка се насам-натам с несигурна походка и бе възнаграден, защото откри най-сетне една вратичка в задния край на зимната градина. Отвори я и се озова отведнъж на свежия студ на ранната утрин. Студеният въздух го съживи и мислите му се проясниха. Желязна врата откъм предната страна на градината водеше към улицата. Беше заключена, но улицата беше пуста и той успя да се прекачи незабелязан.

Запъти се по изоставените улици към Хафмуун стрийт. Дори пазачите вече си бяха легнали, а и кочияши вече не предлагаха услугите си.

Но пътят не беше кратък и мина цял час, преди той да се добере до дома си.

Груба ръка, сложена на рамото му събуди Луис. Седна сънен в леглото.

– Хей, Паоло, какво търсиш тук по това никое време? – Той огледа неочаквания си гост. – Изглеждаш ми на болен. Какво се е случило?

Паоло му разказа.

– Мислиш ли, че някой ни е по петите? – попита объркан Луис.

– Не мога да си представя такова нещо – заяви немногословно Паоло. – Но дори да е така, защо онзи тип не ме остави веднага на място? Защо само ме удари, колкото да изгубя съзнание? Какво е могъл да постигне по този начин?

– Дали не е било предупреждение? – предположи Луис.

– Кой любител би се издал по този начин – изсумтя пренебрежително Паоло.

– Може тези англичани да са до един аматьори.

– Или може би само този специален агент – Паоло продължи да размишлява на глас. – Но не знам откъде са могли да научат. Не съм допуснал никаква грешка. *Никаква.*

– Може някой друг да е допуснал грешка – изрече неуверено Луис, защото разбираше, че предположението му е еретично.

– Мислиш за Коменданта? – Паоло поклати глава и целият се сви от ужасна болка в главата.

– Дали пък в редиците ни няма някой шпионин?

– Не е изключено – Паоло стоеше до прозореца и гледаше утринното небе над градските покриви. Каруца с хранителни стоки изгромоли по улицата пред къщата и отмина към пазара в една близка пряка. Градът се пробуждаше бавно за живот.

– Мисля, че е време да нанесем удара – каза той най-сетне, повече на себе си отколкото на Луис. – Ако маскировката ми наистина е отишла по дяволите, не бива да губим повече време. Трябва да накарам жената да говори. – Устните му се присвиха в разкривена гримаса. – Ще бъде много грозно и недодялано, но не виждам друга алтернатива.

– Можем да опитаме най-напред да претърсим стаите й – предложи Луис.

– Те са откъм фасадата на къщата. Няма как да влезем, без да ни забележат откъм улицата.

– Вярно, но към градината зад къщата водят остъклени врати. Градината е много изолирана и в нея лесно можем да се прехвърлим през зида. Вече съм се прекачвал.

– Трябва да оставим впечатлението, че е било взлом – размишляваше Паоло. – Веднъж влезли в къщата, ще намерим и нейната стая.

– Ако не открием нищо, ти ще се заемеш с жената. Ще носим въже и парцал, да й запушим устата. Ще я докараме тук и тогава ще можеш да изтръгнеш от нея каквото си пожелаеш, а тук никой няма да я чуе. –

Той сви рамене, сякаш искаше с това да каже колко просто ще е всичко.

Паоло сбърчи чело. Докосна разсеяно цизината на главата си. Грозно разкривената уста издаваше мислите му. Не, той няма да се остави да го победят. Противникът вече демонстрира почерка си. Направи голяма грешка. Той се обърна към Луис и кимна в знак на съгласие.

8

Ема затвори вратата на спалнята си и въздъхна с облекчение. Слава богу, Тилда вече си беше легнала. Огънят в камината още тлееше, на подноса имаше мляко и ореховки до малък спиртник, на който можеше да претопли млякото.

Имаше нещо толкова прекрасно нормално в това топло мляко. То излъчваше цялата сигурност на детските години.

Ема захвърли дрехите си върху канапето под прозореца, после наля вода в легена. Още беше гореща, което значеше, че Тилда си легнала едва преди малко. Изми се грижливо и усети лека болка – толкова отдавна никой не я беше любил, че тялото ѝ явно се беше стегнало, станало беше почти като девствено.

Дали Аласдеър го е забелязал?

Ема нахлузи нощницата презглава и запали спиртничето. Сложи млякото на него и се загледа замечтано как то почна да ври. Наля го в чашата, сложи на чинията една ореховка и се покатери в леглото. Когато се отпусна на възглавниците, изпита чудесно чувство на истинско блаженство. Облегна се назад, чашата с мляко стоеше на корема ѝ и тя едва сега си разреши да се замисли над онова, което се бе случило.

Но никакви размисли на този свят не можеха да придадат смисъл на станалото. Аласдеър я беше издебнал. Беше заел мястото на Пол, беше облякъл доминото на Пол. Не беше произнесъл нито дума, дори не я погледна право в лицето. Въпреки това едва ли можеше да си въобрази, че тя не го е познала. Та нали изобщо не е могъл да повярва, че може да я излъже с тялото си. Или е решил, че тя ще изпълни обещанието да си намери любовник и затова ѝ се е предложил?

Дали пък не е било своеобразно отмъщение? Начин да ѝ докаже, че тя не може да стори нищо, ако той не е съгласен.

Не, Ема беше сигурна, че Аласдеър не мислил за отмъщение. Беше я любил, не беше я обладал с желание за мъст или с лоши намерения. А тя? Тя просто му го позволи. И се наслади. Беше постъпила правилно. Абсолютно правилно.

Потопи ореховката в млякото и сложи меката хапка в уста. Наслади се на млечния вкус на сладки бадеми. Сякаш всяко усещане бе станало по-силно. Топлината и мекотата на леглото, докосването на чаршафите до кожата, сладкият вкус в устата.

Какво ли бе станало с Пол Дьони? Дали Аласдеър го е помолил да му даде доминото и маската си? Глупости! Защо трябваше да го прави? Тя беше неговата награда. В тази мисъл нямаше суетност. Той искаше парите ѝ и ако компанията ѝ му харесва, ако тя наистина го привлича, беше само нещо като компенсация. Ема изобщо не си правеше илюзии. Но той не би отстъпил все пак на друг мъж позициите си на неин обожател. Не и Пол Дьони. Беше твърде силен, решителен и самоуверен, за да направи.

Но тогава какво е направил Аласдеър с Пол Дьони?

Въпросът беше интересен, но все пак далеч не толкова важен като онова, което се случи между нея и Аласдеър. Ще си признае ли той този изблик на страст? Може ли чисто и просто да го отрече? И ако го стори, как трябва да реагира тя?

За кой ли път вече се питаше какво, по дяволите, го беше тласнало към такава постъпка? Ако е искал да ѝ покаже, че ги свързва нещо неразривно, тогава... тогава беше успял.

Нямаше смисъл да го отрича. Но това не означаваше, че непременно много ѝ харесва. Не ѝ се налага покорно да го приеме. Променило ли се е изобщо нещо?

Всичко.

Ема се отметна назад, загледа се в тавана, в трепкащите сенки, които хвърляше свещта на нощната масичка. Беше си дала дума до празника на свети Валентин да си намери любовник. Аласдеър се бе погрижил тя да изпълни клетвата си.

Да, но по този начин беше разрушил напълно нейните планове. Вместо да се освободи от Аласдеър, оказа се, че той я е вързал за себе си с гордиев възел.

Тя сложи празната чаша на нощната масичка и се наведе да духне свещта. После дълго лежа будна, заслушана в пращането и припукването на огъня, загледана очарована в златните му отблясъци.

Трябваше да поизчака да види какво ще направи Аласдеър от тук нататък. И да се съобрази с това.

Този мъж можеше да я подлуди от гняв, толкова дяволски непредсказуем е и толкова властен! Така беше нагласил цялата ситуация, че тя се оказа безнадеждно оплетена и трябваше да играе по свирката му. А проклетата му свирка свиреше музика, на която тя не можеше да устои.

Очите ѝ се затвориха и тя заспа.

Аласдеър препусна на другата сутрин до Маунт стрийт и беше там точно на часа, определен за посещения. Приповдигнатостта, последвала любовната му игра с Ема, още не го беше напуснала. Почти не очакваше да я види отново. Да види как е. Тя е знаела, разбира се, че е той. С игричката си на непознат любовник не беше се опитал да я измами, това трябваше да е само нов, чудесен опит и за двамата. Познаваше толкова добре Ема, знаеше, че рискът да бъде разкрита, екзотичната ситуация, ореолът на тайнственост, мълчанието, всичко само ще разпали още повече страстта ѝ, ще ѝ подари възбудата, за която копнее. Той самият нямаше намерение да слага край на тази игра.

Той слезе от коня и подаде юздите на Джеми, който яздеше хубавата кобилка, която Аласдеър купи за Ема. Изкачи без да бърза стълбището до пътната врата и поздрави приятелски иконома, който му я отвори.

– Добро утро, Харис. Дамите в къщи ли са?

– Лейди Ема и госпожа Уидърспун са в салона, сър. Тази заран са си у дома, за да посрещат посетители. – Той пое шапката и камшика на Аласдеър.

– Някой вече да е дошъл? – попита Аласдеър, докато си свалеше ръкавиците.

– Херцог Кларънс, госпожите Джордън, лейди Далримпъл, лорд Ивърард и господин Дарси, сър – изреди Харис със задоволство имената на хора от каймака на обществото.

Аласдеър кимна. Беше доволен да сvari Ема сред гости. Щеше да е по-малко изкушен да се преструва. След първата среща ще го прави по-лесно.

– Ще съобщя сам за идването си, Харис.

Ема стоеше в отдалечения край на салона и разговаряше с херцог Кларънс. Беше с гръб към Аласдеър, но щом той влезе в салона, усети как косъмчетата на тила ѝ настръхват, а също и кожата на ръцете – като от електрически ток. Тя вдигна глава, погледна в огледалото над камината и очите ѝ срещнаха тези на Аласдеър. Веднага се извърна, сякаш той не е видял, че го е забелязала как тръгва към Мария, за да я поздрави.

Значи е решил да продължи игричките си, каза си мрачно Ема. Сякаш нищо не било. Само че и нея я бива в тази игра. Престори се, че цялото ѝ внимание е привлечено от херцога, който така се обърка, че загуби за миг нишката на разговора, втренчи се объркан в нея и задиша учестено под скърцащия си корсет.

– Нюмаркет, херцоже – подсети го учтиво Ема.

– А да... наистина. Конят ми, Нийдълпойнт. Вие разбирате от коне, милейди, и би ви доставило удоволствие да го погледате. Той летеше... летеше сякаш с криле. Като... като... – На леко почервенялото му чело се връза дълбока бръчка. – Като онзи гръцки кон... не мога да си спомня как се казваше.

– Пегас – отново му помогна Ема.

– Да, точно така! – потвърди той. – Никога не бих повярвал, че сте стара мома, милейди – изтърси той, на всичкото отгоре очарован от собственото си остроумие и успя дори да направи нещо като лек поклон. Корсетът му изпраща още по-силно.

– Ема да е стара мома, сър! – възкликна Аласдеър, пристъпил към двамата. – Уверявам ви, че тя всъщност никога не е обичала особено книгите си. – Той се поклони на херцога с кралска кръв и подари на Ема приятелска усмивка. – Не съм ли прав, Ема?

– Може би – отговори Ема и му се усмихна хладно.

– Да, да, естествено, вие сигурно сте най-добре осведомен, Чейс, голям късметлия сте, познавате лейди Ема още от ученичката... – ухили се херцогът. – А сега, както чувам, сте неин управител. Повтарям, голям сте късметлия!

– Ролята ми на управител ми дава известни привилегии, сър – отвърна искрено Аласдеър. Той хвърли бърз поглед на Ема, в зелените му очи проблеснаха хитри искрици, на устните му се появи лека усмивка. – Прав съм, нали милейди?

– Понеже не зная какви всъщност би трябвало да са привилегиите на един управител, не мога да отговоря на въпроса ви – парира Ема и се обърна отново към херцога. – Моля да ме извините, но виждам, че госпожа Досън тъкмо влиза, трябва да я посрещна.

– Да, да, естествено... изпълнете задълженията си на домакия... разбира се – насърчи я искрено херцогът. – Погрижете се за гостите си... не се тревожете за мен. Излишно е да спазвате формалностите.

Ема се поклони, засмя се и се оттегли. Имаше чувството, че херцогът скоро ще ѝ направи предложение за женитба, както го правеше всеки път, когато богатата наследничка се появяше в обществото. Помисли си, че не е било честно от нейна страна, когато сравни Аласдеър и връзката му с балерината със случая на Кларънс и госпожа Джордън. Но той наистина така силно я беше предизвикал. Нищо чудно, че беше изприказвала какво ли не, само и само да го уязви.

Лицето на лейди Мелроуз изплува пред нея. Беше ли се озовал на поканата ѝ да го посети вечерта след съвместното им посещение при

Талтърсалс? О, беше направо лудост да се измъчва така. Онова, което се случи между тях миналата вечер, беше сън... ненормален сън. Тя ще го забрави и ще продължи да постъпва както е решила. Аласдеър Чейс не беше любовникът, когото си пожелаваше за празника на свети Валентин.

Прозвуча сякаш като парола, когато Харис съобщи за Пол Дьони. Ема се вцепени. Ами сега? Предишната вечер между Пол и Аласдеър се беше случило нещо. Тя погледна бързо към Аласдеър, който разговаряше с херцога и поне се правеше, че изобщо не е забелязал идването на Пол.

Тя тръгна бързо към вратата да поздрави новодошлия и в това време ѝ хрумна нещо. Вчерашната вечер изобщо не е съществувала. Никой от присъстващите не си го пожелаваше, следователно и Пол не беше задължен да обяснява участието си в една ситуация, нагласена от този проклетник Аласдеър.

Тя му заговори тихо, още преди той да има възможност да каже нещо.

– О, господин Дьони, можете ли да ме извините за лошите ми маниери? Моля да ми простите, че снощи не се върнах в зимната градина, но клетата Мария толкова страдаше, че не можех да я оставя сама. – Тя му се усмихна мило. – Хайде, кажете, че сте ми простил.

Пол се наведе над ръката ѝ.

– Госпожо, та вие просто не сте способна да направите нещо погрешно – измърмори той. – Естествено, че е трябвало да се погрижите за компаньонката си. При това положение моите желания просто не са имали никакво значение.

– Надявам се да не сте ме чакал прекалено дълго. – Тя зачака любопитна отговора му. Беше ли разбрал какво е станало? Вярваше ли, че не се е върнала, след като той самият е бил принуден да изчезне?

Пол ѝ вярваше. Но не можеше да повярва в щастieto си. Вече не беше необходимо да търси извинение за внезапното си изчезване. – Цяла вечност, госпожо – заяви шеговито той. – Всеки миг, когато не ви виждам, е за мен цяла вечност.

– Отново тези абсурдни приказки – упрекна го Ема. – О, както виждам, херцогът се кани да си тръгне. Трябва да се сбогувам с него.

– Господин Дьони, от няколко дена не съм ви виждал – посрещна го с усмивка Аласдеър. – От срещата ни при Талтърсалс. Надявам се, че сте намерил кон, който ви е харесал.

Докато изпращаше херцога до вратата, Ема се напрягаше да чуе

какво си говорят тези двамата. Държаха се съвсем нормално. Бъбреха си сякаш се познаваха от цяла вечност и просто известно време не на се виждали. Между тях явно нямаше вражда. Но не беше възможно снощи да не са се срещнали. И нима е възможно срещата да е била приятна? Беше толкова объркана, че я заболя главата. Двамата бяха изглеждат великолепни актьори, които играят безпогрешно ролите си. Но *защо*? Дали пък двамата не са нещо като партньори? Беше ли тя част от това партньорство?

О, би предпочела високо да изкрещи, толкова унижена се почувства.

Вместо това се заприказва с лейди Далримпъл и изслуша точен отчет за последните ѝ болести и наистина революционното лечение на новия ѝ доктор.

– Само си помисли, Ема – намеси се възхитена и Мария, – само допреди два дена лейди Далримпъл е била на легло и не е могла дори да надигне глава. А виж сега колко е добре вече. И всичко това само благодарение на кръв от овца и оцет. Не е ли изумително?

– Наистина изумително – потвърди тихо Ема.

– Надявам се, че и вие сте по-добре, Мария – прозвуча ненадейно гласът на Аласдеър, който се беше приближил зад гърба на Ема.

– О, да, благодаря, Аласдеър. Само това главоболие, нали знаете. Но и то мина бързо. – Мария изглеждаше, кой знае защо, леко смутена.

Аласдеър кимна, размени няколко думи с лейди Далримпъл, а после се обърна към Ема.

– Чух, че си купила впряг за надбягвания, Ема.

Тя го погледна смаяно.

– Ти пък откъде знаеш?

– Получих сметката – обясни той скромно. – Мисля, че ще направиш с тези коне огромно впечатление.

– Такова беше и намерението ми – отвърна тя кратко.

Аласдеър възприе нейния тон.

– Конете ти бяха доставени тази заран. Джемми ги настани в конюшня на една пряка на Парк стрийт. Предполагам, че ще искаш да видиш кобилката, нали при Талтърсалс дори не я зърна.

– Тя тука ли е? – Ема вече беше забравила за хладната си фасада.

– На улицата е, с Джемми. – Очите му се засмяха, като я видя толкова оживена. Допреди три години всичко я възхищаваше по този начин, а реакциите ѝ бяха толкова откровени. Беше му приятно да види, че предпазливостта, която уж бе заместила тези черти на характера ѝ, изчезваше от време на време. – Искаш ли да слезеш и да се запознаеш с нея?

– О, да, веднага! – Ема беше почти до вратата, още преди да го беше изрекла докрай.

Аласдеър я последва, а загадъчната усмивка още проблясваше в погледа му. Тя забърза по стълбата пред него, хванала с ръка полите на муселинената си рокля, направо прескочи последните няколко стъпала и изтича през хола. Един лакей, който наблюдаваше объркан това неелегантно бързане, скочи, за да успее да ѝ отвори вратата.

Ема прелетя през стълбите до улицата.

– Добро утро, Джеми. О, колко е хубава! – Тя хвана с две ръце главата на кобилата и я загали по кадифения нос, после я обиколи от всички страни. – Красиви форми – измърмори тя като познавач.

– Ами да, лейди Ема. Погледнете само тези ниски рамене – Джеми го каза с такава гордост, сякаш кобилата беше негова. – Бас държа, че ще е много бърза.

– Ммм – Ема сложи ръка върху задницата на кобилката, за да ѝ даде знак, че е застанала зад нея, после прокара ръка по хълбоците на животното. – Прекрасна е, Аласдеър.

– Да не би да очакваше да ти купя някоя кранта? – протестира той със смях.

Тя го погледна. Той се усмихваше и тази усмивка беше наистина топла, но дори ако си позволи най-голямата самоизмама и при най-най-добро желание изразът на лицето му не подсказваше абсолютно нищо. Затова и Ема му отвърна с бегла усмивка.

Откъм ъгъла на Одли стрийт изведнъж изсвири студен североизточен вятър и кобилата наведе глава.

– С тази тънка муселинена рокля ще вземеш да си докараш някоя смъртоносна болест – каза Аласдеър. – Прибери се. Ако искаш да я поюздиш, преоблечи се и ще препуснем до Ричмънд.

Той сложи ръка на тила ѝ. Ръката му беше топла и силна, и предизвика лавина от спомени. Беше любимият му начин да я докосва и тя го знаеше от най-ранните години на познанството им. Още когато беше малко момиченце, той често я хващаше по този начин за шията. Понякога я водеше така по пътя, понякога слагаше ръка на тила ѝ, просто защото тя стоеше до него и ръката му сякаш намираше пътя си с желание да я притежава, което тогава беше напълно естествено.

Ема усети как изведнъж устата ѝ пресъхва. Стомахът ѝ сякаш се сви, хълбоците ѝ се напрегнаха, а мускулите на бедрата сякаш несъзнателно се стегнаха. Тя устоя един миг на натиска, но той сложи другата си ръка на гърба ѝ.

– Прибери се, Ема! Тук е ужасно студено, а тази рокля, въпреки че е ушита по последна мода, те пази от студа, не повече от нощница.

Той я побутна към къщата, сложил ръце на тила и на гърба ѝ. Докосването му не беше особено сексуално, но Ема изпита въпреки това чувство на доверие, а едва доловимото му желание да я притежава я възбуди.

Подобна реакция я накара да побеснее от яд заради собствените си чувства. Нямахте признаци и Аласдеър да е изпитал същото. Изглеждаше само нетърпелив да я накара да избяга от студа и се прибере.

Тя отгърси ръцете му от себе си и отстъпи на крачка от него, после изтича по стълбата, за да се махне от него.

Аласдеър я последва малко по-бавно. В хола попита сякаш между другото:

– Значи искаш още сега да я изпробваш?

Ема спря. Можеше да каже, че ще язди кобилата в пет часът в Хайд парк, по време когато всичко живо се разхожда. Но можеше и да стори, което желаше, тоест да отиде до Ричмънд, където може да даде на кобилката пълна свобода, за да разбере на какво всъщност е способна. Но до Ричмънд не можеше да отиде сама.

– Ще ми трябва коняр – каза тя, вместо да отговори пряко на въпроса му. – Може би някой приятел на Джеми?

– Вече имаш коняр – осведоми я Аласдеър. – Един от многобройните познати на Джеми. С доста съмнителен произход, но Джеми се застъпи за него, пък и аз днес го поразпитах. Стори ми се идеален за службата. Не е много наясно с етикета, но съм сигурен, че по този въпрос няма да имаш възражения. Що се отнася до начина му да се оправя с конете, наистина е безукорен. А Джеми ме увери, че е много чевръст в юмручните схватки, ако се наложи, знае да си служи и с pistolет. Тъй че в негово присъствие ще можеш да се чувстваш доста сигурна.

– О! – можа само да възкликне Ема, смаяна от подробностите, които изреди Аласдеър, въпреки предположението, че трябва да очаква тъкмо нещо такова. – А къде ще живее?

– В конюшната. Ще можеш да изпращаш при него някой лакей със заповедите си, ако пожелаеш да потеглиш с колата или да пояздиш. – Аласдеър вдигна въпросително вежда и зачака нови въпроси, на които щеше да отговори изчерпателно и с готовност.

– Както виждам, вече си уредил всичко – заключи Ема.

– Само защото исках да те видя доволна – отговори учтиво той. – Ще трябва да ми казваш, ако не си съгласна с някое от моите решения.

Ема не можа да се сдържи да не се размее.

– Та това е невъзможно и ти добре го знаеш, сър.

– Надявам се да е така – каза той, но после присви изведнъж очи. – Много бих желал да вярвам, че зная какви са нуждите ти, а също и какво те прави щастлива.

Кратко мълчание сякаш увисна над двамата. Мълчание, в което неизречените думи имаха огромна тежест. Ема се бореше с желанието да си каже всичко, да го предизвика да признае истината. Пребори се и спечели. Каквато игра да играеше Аласдеър, беше готова да я играе и тя. Няма да отстъпи първа. Ако това е едно от състезанията му, ще приеме предизвикателството и ще му покаже, че е равностоен противник.

– Та как се нарича новото момче? – попита любезно тя.

– Сам – беше отговорът. – И той е бивш жокей, но предполагам, че е донатъкмявал доходите си на жокей и с малко джебчийство. Джеми ме увери, че вече няма да го прави.

– А на Джеми може да му се има доверие – заключи Ема. – Очаквам този следобед да ми докарат двуколката.

– Сам вече я е получил.

Ема не издържаше вече на този абсурден учтив разговор. Разсмя се доволна.

– Аласдеър, ако не беше толкова усърден, можех да те застрелям задето вземаш всичко в свои ръце. Напълно съм в състояние и сама да уреждам всички тези неща.

– Да, но ми доставя удоволствие да правя всичко за теб – обясни той сдържано.

– Следователно грижиш се не само за една жена със средни умствени възможности, която не може да бъде оставена сама да урежда финансовите си проблеми? – попита тя доста остро.

– Почти беше на път да заслужиш да ти отговоря с „да“, да, аз тъкмо това правя – отвърна той. – Та значи сега ще се преоблечеш и ще дойдеш да поядим заедно, нали? Или предпочиташ да си стоиш тук и до края на сутринта да си приказваш с мен излишни приказки?

– До Ричмънд ли? – попита тя.

– Казах го вече. Ще ти трябват ли повече от двамадесет минути, за да се преоблечеш?

– Моля те, извини ме пред Мария. – И Ема хукна нагоре по стълбата.

Аласдеър остана за миг с ръка на перилата и единия крак на първото стъпало, сякаш се канеше да я последва. По дяволите, докога щеше

да издържи така? С толкова мъка свали ръце от нея. Разбра, че се е надявал тя да прояви признаци на неутолима страст. Да му даде някакъв знак, който само той би разбрал. Беше дебнал за онзи особен блясък в очите ѝ, за великолепната нежност на кожата ѝ, за мекотата, която проявяваше винаги след като се бяха любили.

Но това ужасно, толкова неподатливо създание беше не по-малко хладно и съдържано от него. С тази разлика, че *неговата* студенина беше преструвка. Но така ли беше и за Ема?

Той поклати с нетърпелив жест глава и тъкмо се канеше да се качи по стълбата, когато на горната ѝ площадка се появи Пол Дьони. Аласдеър го изчака да слезе.

– Както гледам, проправяте си път в обществото, господин Дьони – поздравя го той с любезна усмивка.

– Да, благодаря. Принцеса Естерхази беше наистина много мила и готова да помогне – отговори Пол. – Даде ми и билети за Алмак. Имам намерение да отида довечера на този специален бал.

Учтивата усмивка си остана на устните на Аласдеър, въпреки че погледът му беше остър и пренебрежителен. Съседът му нямаше вид на съвсем здрав. Имаше тъмни сенки под очите, кожата му беше сякаш посивяла. Аласдеър се питаше дали господин Дьони е извикал пазачите, когато е дошъл на себе си в зимната градина. Ако беше така, значи историята за нападението, на което е станал жертва сред портокаловите дървета на бала с маски, все още не е станала известна. Но да извика за помощ и да потърси възмездие би било всъщност съвсем естествена реакция. Би било всъщност доста странно, ако не го е сторил.

– Надявах се да разбера дали лейди Ема има намерение да отиде на бала и да я помоля да запази един валс и за мен – каза Пол. – Но тя изчезна още преди на имам възможност да поговоря с нея. – Той си наложи една слаба усмивка, но и тя не прикри лошото му настроение.

– Дори да бяхте говорили с нея, това нямаше да ви помогне – заяви Аласдеър като човек, който знае какво казва. – Дори да има желание да танцува валс, в което се съмнявам, правилата на Алмак не биха допуснали тя да танцува с вас, преди да ѝ бъдете представен като неин достоен партньор.

– О, не знаех. – Пол сви отчаяно рамене. – Толкова много правила... толкова неизречени условности. Лондонското общество е нещо много трудно за новодошлия.

Аласдеър се засмя в знак на съгласие и отново се нареди да поеме по стълбата нагоре, но трябваше да спре още преди да е направил

първата крачка.

– Лорд Аласдеър?

Той тутакси се обърна.

– Господин Дьони?

– Малко ми е неудобно – Пол докосна уста с върха на пръстите си.
– Надявам се все пак, че няма да имате възражения, ако се опитам да бъда по-настойчив в ухажването на лейди Ема.

Само през трупа ми.

Аласдеър не го произнесе, разбира се, на глас. Вместо това заяви преспокойно:

– Бих предложил най-напред да се уверите дали Ема няма нещо против, господин Дьони. По закон от две години насам тя е вече напълно независима жена. На практика всъщност много по-отдавна, още от смъртта на баща ѝ. Нейният брат не беше много строг настойник. Ще разберете, ако вече не сте го сторил, че Ема има винаги свое собствено мнение. – Той кимна за сбогом и продължи нагоре по стълбата.

Пол излезе на улицата свъсил чело. Беше му минало през ума, че не е изключено Аласдеър Чейс да има нещо против той да ухажва дамата. Двамата бяха свързани от общо минало, били са сгодени, а сега той беше управител на имотите ѝ, освен това напрежението между тях беше съвсем очевидно. Но наред с това имаше и моменти, когато двамата явно добре се разбираха. Ако сега отношенията им са като на добри приятели... или като на хора, които някога са се обичали.

Беше установил вече, че дамата не е неопитно момиченце. Дали пък тя и лорд Аласдеър не са споделили предварително брачното легло?

Ако отхвърленият любовник продължава да въздиша по своята дама, сигурно можеше да има и нещо против нови ухажори. Нищо чудно той да стига и дотам да удря евентуални бъдещи любовници по главите, за да им попречи да се усомнят с дамата.

Въпреки всичко Пол не можеше да си представи, че спокойният, елегантен лорд Аласдеър може да направи нещо толкова грубо. Не беше проявил и сянка на смущение в присъствието на жертвата си. Окоето му не бе мигнало, докато изслушваше въпроса на Пол. Не, невъзможно беше. На въпроса за нападението можеше да се задоволи, разбира се, и с толкова прост отговор като мъжка ревност, но Пол усещаше дълбоко в себе си, че не е така, че някой го преследва.

Ема се върна в салона след двамадесет минути. Появата ѝ предизвика нескрито възхищение в очите на мъжете, младите дами я гледаха със завист, а майките им присвиха устни.

– Лейди Ема, това е най-модната рокля за езда, която някога съм виждал – заяви Джордж Дарси с нескрито възхищение.

– Наистина, милейди, ще накарате всички млади дами да пребледнеят от завист – присъедини се и лорд Ивърард. – Това истински еполе-ти ли са?

– Да, да, много е шик, нали? – засмя се весело Ема. – Но най ми харесва тази военна шапка. Влюбих се в нея още щом я зърнах и веднага разбрах, че трябва да я имам.

– Не всяка жена може да носи такова нещо – каза сериозно Джордж. Както и неговият приятел, лорд Аласдеър, и той беше познавач в областта на дамската мода.

– Не всяка жена би искала да носи подобно нещо – чу се как измърмори лейди Далримпъл, докато ставаше, за да се сбогува.

Подигравка проблесна в очите на Мария.

– Много сте права, лейди Далримпъл и се надяваме да е точно така – каза тя. – Трябва да притежаваш усета на Ема, за да можеш да носиш такова нещо.

Ема забеляза развеселения поглед на Аласдеър и се ухили. На Мария можеше да се разчита – макар и много кротка, беше и винаги готова да се застъпи за пиленцето си. Аласдеър отвърна на погледа на Ема със съзаклятническо намигане, което събуди спомена за безброй случаи от миналото. Това конспиративно смигване беше й помагало в многото трудности, съпътствали детството ѝ, а по-късно така споделяше с него злорадството му при определена ситуация или по отношение на определена личност, според него особено смешна.

Докато лейди Далримпъл се сбогуваше с нея, тя ѝ подари една очарователна усмивка. Малко по-късно си тръгнаха и другите гости.

– Ще поюздя с Аласдеър до Ричмънд, Мария. Нали нямаш нищо против да те оставя сама?

– Не, не, разбира се, скъпа. Ако дойдат още гости, мога и сама да ги приема – заяви с готовност Мария и добави с известно задоволство: – Въпреки че всъщност не идват да видят мен. Нямам самочувствието да го повярвам – засмя се тя.

– Глупости говориш, Мария! – протестира Ема. – Много добре знаеш, че лейди Далримпъл и нейните приятелки не идват тук заради мен. Те в повечето случаи не са съгласни с онова, което върша.

– Тия дърти свраки! – изсумтя Мария.

Ема я прегърна.

– Ти си истинска приятелка. Всякога знаеш какво да кажеш, за да

ме успокоиш... дори ако не е самата истина.

– За бога, Ема, аз никога не лъжа – възкликна шокирана Мария. – Готова съм да се закълна, че никога не съм казвала съзнателно друго освен истината.

– Вашето пристрастие към Ема, госпожо, ви кара да виждате истина там, където други може би не желаят да я съзрат – обясни Аласдеър със смях, в който имаше едва доловим сарказъм.

– Да, аз наистина не намирам в Ема никакви недостатъци – възрази му решително Мария. – Но в това няма и нищо чудно, нали?

– Хм, Аласдеър много би се усъмнил в това – възрази Ема и му хвърли отровен поглед. – Аласдеър още толкова отдавна разкри всички недостатъци на моя характер. Пък и никога не се е колебал при всяка възможност да ми натяква за тях. Неговото разбиране за приятелство не познава дори приятелско снизхождение. Не съм ли права, сър?

– Не искам да лъжа приятелите си – поклони й се подигравателно Аласдеър. – Истината, дори да е болезнена, може само да помогне, ако е изразена по подходящ начин. А сега дали да не тръгваме, милейди? – И той й отвори вратата.

Ема се съгласи с него, колкото й да не й беше приятно. Тя целуна Мария за довиждане и мина гордо покрай Аласдеър.

– Налага ли се непрекъснато да ме ядосваш? – хвърли му тя през рамо.

– Нямах такова намерение – каза той най-сериозно. Но в същия миг в погледа му заискри смях. – Спи за секунда, ако обичаш, да мога да те погледам – помоли той.

Ема спря на стъпалото и го погледна предизвикателно.

– Е, сър? – попита тя. – Може би ще възразиш нещо срещу роклята ми за езда?

Аласдеър не отговори веднага. Кройката на Емината рокля за езда от тънък вълнен смарагдовозелен плат подчертаваше бедрата и бюста й. Наподобяваше хусарска униформа, с еполети на раменете, златни ширити по тесните ръкави и около петлиците на жакета. Високата шапка беше украсена с перо. Дарси беше прав, каза си с тиха радост Аласдеър. Само жена с такова тяло и непогрешим усет за стил може да носи толкова смела рокля, без да може да бъде обвинена в предизвикателство.

– Е, сър? – повтори Ема. – Няма ли да те е срам да те видят с мен?

– Мога да открия в теб един единствен недостатък – заяви най-сериозно Аласдеър.

Очите на Ема светнаха.

– И какъв, моля?

– Обърни се! – заповяда той.

Ема се подчини, въпреки че не разбираше защо всъщност трябва да се обърне. Аласдеър се ухили доволен.

– Ако намерението ти, мила моя, е било да събуждаш страстта на всеки мъж, когото срещнеш, наистина си успяла. Ако ли намерението ти не е било такова, значи си сбъркала. Човек трябва да е сигурен, че прави желаното впечатление.

Ема се обърна към него, не знаеше дали е получила комплимент или не е. После видя усмивката му.

– Ти си ужасен! – заяви тя и изтича пред него по стъпалата надолу.

Аласдеър я последва, като се наслаждаваше на гледката.

9

Бялата кобилка с червени петна беше нервна, неспокойна и се опитваше да хвърли ездачката си.

– Подлага ме на изпитание – заяви доволна Ема и се наслади на предизвикателството. Необходимо ѝ беше да се съсредоточи максимално, за да мине спокойно през шумното движение по Пикадили.

– Тя има ли си име? – попита Ема след известно време, когато вече беше сигурна, че е овладяла кобилата.

– Аз поне не зная – отговори Аласдър. Той яздеше врания си кон до кобилката, готов да се намеси, ако Ема изпита нужда от помощта му. Знаеше, че намесата му би я разгневила, но знаеше също, че неговите ръце са по-силни от нейните, а червената кобилка не е типичен кон за жена. Беше твърде темпераментна. Почти колкото ездачката, помисли си той и леко се усмихна. Добре ще си подхождат тези двете.

– В такъв случай ще я нарека Лястовица – реши Ема и дръпна по-силно юздите, когато някакъв излязъл извън контрола впрегнат в двуколка жребец прояви интерес към червеникавата кобилка.

Джентълменът, който управляваше двуколката, дръпна юздите и яко изруга, когато жребецът му стана неспокоен, а после се вдигна с цвилене на задните си крака.

Аласдър протегна инстинктивно ръка да хване мундшука на кобилата, но Ема му хвърли толкова гневен и див поглед, че той се дръпна с жест на извинение. Ема успокои кобилката, като я потупа по шията и ѝ каза нещо много мило. След което кобилката мина в тръс покрай цвилещия жребец с израз, който при човек би могъл да се нарече високомерен.

Собственикът на двуколката, джентълмен с яркочълт жакет и вратовръзка вързана толкова високо, че едва можеше да движи глава, се зазяпа в Ема, докато тя препусна покрай него и си позволи дори да вдигне монокъла, за да я разгледа още по-добре.

– Вулгарен тип! – нахока го набързо Ема.

Джентълменът се изчерви и свали монокъла.

– Конят ви... моля – каза измъчено Аласдър, докато отдръпваше Феникс от жребеца, който продължаваше диво да рита.

Джентълменът дръпна коня си назад и той се изправи още веднъж на задни крака. Аласдър накара Феникс да си продължи по пътя, без

изобщо да се озърта.

– Въпреки темперамента си твоята Лястовица е добре обучена – казва той, когато отново се изравни с Ема.

– Държанието ѝ е великолепно – съгласи се възторжено Ема. – А муцуната ѝ е толкова мека.

– Радвам се, че моят избор ти допадна – отговори сериозно Аласдеър.

Ема само тихичко се засмя. Свежият януарски ден беше толкова хубав, удоволствието да язди толкова съвършен кон така всепоглъщащо, че не изпитваше от ездата друго освен безпределна радост.

Когато стигнаха в парка Ричмънд, Аласдеър веднага насочи Феникс към една от по-тесните, обрасли с трева пътеки за ездачи, която се виеше сред дърветата успоредно с по-широките пътища, по които коли и ездачи прекосяваха парка.

Ема го следваше и те продължиха в спокоен тръс, докато стигнаха една поляна, от която широк път водеше към няколко дървета в далечината.

– Е, хайде – насърчи я Аласдеър. – Изпробвай я.

Ема огледа пътя. Червената кобила вдигна глава и задуши въздуха. Беше неспокойна.

– Давай, Ема.

Тя го погледна хитро, после отпусна юздите на кобилата. И се понесе с нея по широкия път.

Аласдеър изчакваше и я наблюдаваше критично. После поклати възхитено глава.

– За бога, тя наистина знае да язди! – изсумтя той. После шибна Феникс да почне преследването и враният кон препусна в галоп подир червената кобила.

Ема чуваше Феникс зад себе си. Тя се наведе над шията на Лястовица и ѝ зашепна окуражаващи думи. Кобилката ускори бяг. Ема се засмя и се озърна да види Аласдеър. Феникс я настигаше, сега неговият бяг беше в синхрон с този на кобилата.

Аласдеър се засмя, белите му зъби проблясваха, в очите му сияеше възхищение. Галопираха един до друг, докато Ема не усети, че кобилата се уморява. Тя дръпна юздите и я накара да премине в тръс.

Аласдеър също успокои Феникс и двамата продължиха вече в тръс пак редом, под голите клони на дъбовете и брезите, като се наслаждаваха на спокойствието и отдалечеността от лондонската суетня. Там човек не можеше да пристъпи извън дома си, без някой да го види.

Въпреки че бяха минали вече три години, откакто яздиха за последен път заедно в Ричмънд, Ема веднага позна пътя, който Аласдеър беше избрал. Беше на времето един от любимите им маршрути, защото по него рядко минаваше някой. Когато Нед идваше с тях, тримата прекарваха понякога цял ден под тези дървета, без да срещнат жива душа.

Когато осъзна колко са сами и че усамотението им не бе нарушено дори от далечни гласове, усети дълбоко в себе си известно напрежение. Беше очакване, разбра тя, някакво топло чувство, което я поглъщаше цялата. Тя позволи на Лястовица да продължи в тръс, защото се надяваше лекият ветрец да охлади бузите ѝ, да ѝ помогне да подтисне нежелания хаос на възбудата обзела тялото ѝ.

Но движенията на коня не ѝ помогнаха. Въздействието им беше по-скоро обратното.

– Хей, накъде си се забързала? – попита Аласдеър до нея.

– Мисля, че ще завали – изтърси Ева първото, което ѝ мина през ума като оправдание за бързането. Закова поглед в пътя пред нея.

Аласдеър погледна към небето.

– Май имаш право – каза той и посочи плътните сиви облаци. – Наистина изглежда доста заплашително там, горе. По-добре да си потърсим подслон, преди небето да се разтвори. – Той обърна коня и препусна между дърветата.

Ема го последва, благодарна, че нещо я разсея. На Лястовица дърветата май не ѝ харесваха. Тя се движеше сред тях с израз на отвращение и Ема трябваше да използва цялото си изкуство да убеждава и здраво да държи юздите, за да я накара да мине през тясното пространство между две редици тополи.

Излизаха от гората, когато заваляха първите капки дъжд. Пред тях имаше малко, обрасло с трева хълмче, увенчано от имитация на гръцки храм.

Аласдеър го посочи с камшика.

– Ще се подслоним там, докато премине най-силният дъжд.

– Ако изобщо премине – каза Ема и усети да я обзема ужас. – Не взех поне едно наметало.

– Като се скрием от вятъра, вече няма да е толкова студено – каза той и препусна с Феникс нагоре по хълма.

Студът беше поохладил въодушевляването ѝ, установи Ема с някак навъсено чувство на облекчение и тя бързо го последва.

Аласдеър стигна с коня зад храма, под закрилата на няколко дървета. Той се спеша, после се обърна към Ема.

– Слез тук от коня и изтичай в беседката. Аз ще се погрижа за конете. – Той вдигна ръце, обгърна кръста ѝ, вдигна я от седлото.

Ема усети как кожата ѝ настръхва от допира му и за секунда погледите им се озоваха в плен един на друг. Нямаше никакво съмнение, че в блясъка на зелените очи на Аласдеър се чете желание и сега Ема изпита облекчение при мисълта, че не само тя усеща толкова тревожната възбуда.

– Влез вътре – каза Аласдеър и гласът му прозвуча странно дрезгаво.

– Първо ще се погрижа за Лястовица.

– Не, няма да го направиш. – Той я обърна към себе си, сложи ръце на раменете ѝ. – Побързай да се скриеш от вятъра. – Той се опитваше гласът му да звучи весело, но дрезгавината не беше изчезнала. Той я побутна леко да върви, а после я чукна с камшика по дупето. – Хайде, ти-чай, Ема.

При други обстоятелства Ема щеше яростно да протестира срещу подобно бащинско наставление, но сега разбираше какво се опитва да скрие Аласдеър... твърде добре разбираше. Остави го без дума повече и изтича в храма.

Аласдеър си пое шумно въздух. Невъзможно беше да продължи тази игра. Беше ужасно възбуден, ако беше сложил ръце на кръста ѝ.

Той се обърна към коня и искрено се надяваше, че като се залови за юздите, като почне да разхлабва седлата и да връзва конете, ще се успокои. Стараеше се да насочи мислите си към онова, което върши, но го вършеше автоматично. Готов да последва Ема в храма, вече се чувстваше по-добре.

Той отвърза цилиндричната кожена кутия, закрепена за седлото, метна я през рамо и изтича на сушина под храма, преди поройно да завали.

Ема беше застанала между две колони и гледаше как дъждът обхваща всичко наоколо. Когато Аласдеър влезе в беседката, тя се обърна и като зърна кутията, вдигна високо вежди.

– Какво е това?

– Провизии – каза той и сложи кутията на каменна пейка, далеч от дъжда. – Помислих, че може да ни се наложи малко да се подкрепим, донесъл съм вино, сирене, студено пилешко. Хляб. – И той подреди всичко това на пейката.

Много изгладняла, Ема с удоволствие се поприближи. Малкото пиришество беше стопило напрежението между тях.

– Донесъл си даже и чаши – забеляза тя учудена.

– И салфетки, милейди. – Той извади бяла ленена салфетка. – Хайде, заповядай, седни. – Посочи пейката до трапезата, а когато тя седна, сложи салфетката на скута и с изисканата сръчност на келнер в „Пантеон“.

Ема не можа да се съдържи да не се размее. Дъждът барабанеше по покрива и плющеше между колоните чак в храма, но те бяха достатъчно навътре, за да останат сухи, въпреки че иначе беше студено и безрадостно. Всъщност щеше да е безрадостно, помисли си тя, но с чаша вино в едната ръка и пилешка кълка в другата се чувстваше твърде и твърде добре.

Аласдеър беше седнал на другия край на пейката, трапезата беше сложил между тях и сега тъкмо си вземаше хляб и сирене.

– Е, какво мислиш за нашия френски емигрант, господин Дьони? – попита той сякаш между другото.

– Какво да мисля за него? – попита тя и си избърса пръстите в салфетката. Всеки нерв, всеки мускул на тялото ѝ беше напрегнат. Този внезапен въпрос не беше ли прелюдия към истината?

– Знам ли, но както гледам, компанията му май ти харесва. – Аласдеър отпи от виното и я наблюдаваше над ръба на чашата.

– Това престъпление ли е?

– Не, но той преследва богати наследнички.

– Това ми е ясно – заяви тя сухо. – Не бива да се боиш, Аласдеър, нямам прекалено високо мнение за собствената си притегателна сила.

– А, ще ти се да слушаш комплименти, така ли? – попита той тихо и веселият му поглед спря на лицето ѝ. В този поглед се таеше още нещо, нещо много по-тревожно.

Тя се изчерви.

– Не, разбира се, че не. Зная със сигурност, че що се отнася до *теб* няма на какво да се надявам.

– Не съм сигурен – отрече спокойно той. – Мисля, че съм в състояние да ти направя няколко комплимента. – Той протегна ръка и хвана с два пръста брадичката ѝ. Погледът му беше приковал нейния и на устните му се бе появила лека усмивка. – Например, че имаш прекрасни очи, а устните ти имат чудесната способност да се извиват толкова хубаво нагоре. А във вдлъбнатините под скулите ти сякаш винаги лежи сянка, поради което често приличаш на...

– О, престани – прекъсна го Ема и отдръпна лице. – Не бъди толкова гаден!

– Но, сладка моя, това наистина не е начин да се приемат комплименти – заяви той с престорена сериозност. – Би трябвало да се усмихнеш, да се изчервиш и може би дори да сведеш смутено поглед, а това, че ме ругаеш, сякаш съм те обидил, наистина не е правилно.

Ема се опита да скрие усмивката си, но ъгълчетата на устните не я послушаха.

– Така е вече по-добре – насърчи я той. – Можеш спокойно да ми се подиграеш. Няма да се обидя.

– Наистина си ужасен – заяви рязко Ема и посегна към чашата си. – Дъждът още ли не е спрял? Конете сигурно се чувстват ужасно.

Аласдеър не обърна внимание на забележката ѝ. Посегна и взе чашата от ръката ѝ. Лицето му вече не беше весело. Той се наведе напред и взе лицето ѝ в двете си ръце. Погледът му беше много сериозен и много проникновен, когато се взря в очите ѝ.

Настъпи мълчание, което трая сякаш цяла вечност. Ема можеше да чуе ударите на сърцето си, можеше да усети топлия му дъх на лицето си. Имаше чувството, че тялото ѝ е заключено в някакъв кристал, който може всеки миг да се разчупи.

Аласдеър прекъсна най-сетне мълчанието.

– Е, Ема? – каза той и връхчетата на пръстите му загалиха нежно лицето ѝ.

Какво я попита? Всъщност знаеше вече. Не отговори, само продължи да го гледа в очите и чакаше да види какво ще направи по-нататък.

Усмивката му стана още по-смутена.

– Какво трябва да кажа, Ема?

Играта е свършила, разбра тя с известно облекчение, но и потръпна леко от страх. Реагира колебливо.

– Какво си му сторил на Пол Дъони?

– О! – Смехът му стана още по-неуверен. – Наистина ли трябва да ти кажа?

– Да.

– Е, щом наистина искаш да знаеш, фраснах го с една нимфа от месинг по главата.

– Какво си направил? – попита шокирана Ема. – Какъв ужас, да сториш такова нещо на клетия човек.

– Ами, беше ми се изпречил на пътя – обясни Аласдеър, сякаш се оправдаваше. – А няха време за други, по-изтънчени мерки. – Връхчетата на пръстите му се плъзнаха към устните ѝ, прокара ги нежно по тях, докато те почнаха да потрепват от докосването му.

– Той знае ли, че ти си го повалил?

– Божичко, надявам се, че не. В противен случай щеше да ме извика на дуел. – Гласът на Аласдеър звучеше така, сякаш наистина подобна перспектива го ужасява. – С pistolети или с къси саби на разсъмване – за мен това никога не е звучало като многообещаваща перспектива.

Аласдеър беше безпогрешен стрелец и великолепен фехтувач, тъй че Ема не обърна внимание на думите му.

– Било е варварщина да направиш подобно нещо – заяви тя.

– Твърде е възможно – съгласи се Аласдеър. – Но аз просто не понасям този тип. Пък и се боя, сладка моя, че не бях готов... не бях готов... да гледам отстрани как взимаш Пол Дьони за свой любовник. Не съм готов и да гледам безучастно как сключваш брак с човек, който се интересува само от зестрата ти. Тъй че... – Той сви рамене. – Какво друго можех да направя?

– Нямах право – заяви, потискайки гнева си Ема, – нямах право да се разпореждаш с моя живот както на тебе ти харесва, Аласдеър.

– Греша – отговори той с лукав израз в очите. – Имам намерение да определям живота ти само както на тебе ти харесва. – Устните му бяха толкова близко до нейните, че Ема скочи с ядни думи от пейката.

Тя се отдалечи от него, сякаш имаше желание да го изпъди. Облегна гръб на една колона и сега изглеждаше като хванато натясно животно, поне така си помисли, свъсил чело, Аласдеър.

Той не помръдваше, но внимателно я наблюдаваше. Когато стана от пейката, направи го толкова бързо, че Ема вече нямаше време да реагира, преди той да се озове пред нея. Тя се облегна на колоната и вече не можеше да помръдне, когато той опря ръце на колоната от двете страни на главата ѝ.

– Не бягай от мен, Ема – помоли той тихо. – Нали след изминалата нощ и двамата знаем, че между нас нищо не се е променило.

– Господи, как не разбираш! – възкликна тя. – Нали тъкмо това е проблемът. Загубени сме, Аласдеър. Толкова зле си подхождаме и въпреки това само заедно вършим чудесно толкова много неща. Всичко... музика... пеене... любов... кавги... *всичко*.

– Как е възможно да сме лоши един за друг? – измърмори той. – По един... или друг начин... – Устните му се плъзнаха към ухото ѝ, зъбите му се впиха леко в меката му част, езикът му остави влажна дيريا на бузата ѝ, после се вмъкна в гълчето на устата ѝ, а подмамващият му шепот достигна ухото ѝ.

Той прегърна тялото ѝ, притегли го силно към себе си, ръцете му

притиснаха дупето ѝ и твърдата закръгленост под роклята ѝ. Той я вдигна толкова високо, че тя трябваше да застане на пръсти. Възбудата му се притисна корава към долната част на корема ѝ, а тя усети такава слабост в бедрата, че краката ѝ се разтрепераха.

Вече бяха забравени всяка предпазливост, всяко недоверие, съществуваше само това диво, неугасимо желание. В този миг на Ема щеше да ѝ е дори безразлично дали Аласдеър не е самият дявол. Ставаше онова, което желаше. Което винаги бе желала. Ръцете ѝ се плзнаха към коравата издатина на панталона му, обгърнаха я и тя я усещаше как се движи под пръстите ѝ и става още по-твърда. Тя въздъхна от щастие и се прилепи още по-плътено към него.

– Господи, колко ми липсваше – прошепна Аласдеър. Той сложи ръка на мястото, където гърдите ѝ се очертаваха под тясно прилепналия жакет. Притисна коравите хълмчета и Ема изстена още веднъж, но този път приканващо.

– Исусе, Богородичке и Йосифе! Не можем да го вършим тук – отдръпна се от нея Аласдеър. – За бога, виж само къде сме. – Той се изсмя късо, за да я накара да осъзнае невъзможната ситуация. – Ветровит гръцки храм под поройния дъжд!

– Да, но какво можем да сторим? Къде можем да отидем? – попита Ема и кръстоса ръце пред гърдите си. Зъбите ѝ тракаха от разочарованието и от студа.

– Зная къде можем да отидем – заяви решително Аласдеър. – Остани тук, аз ще доведа конете.

– Ще се намокриш.

– При сегашното ми състояние това може само да ми помогне – отговори той с иронична усмивка. – Събери нещата за пикника. След пет минути се връщам.

Ема нахвърли едно през друго останалото от пикника в кожената кутия. Ръцете и трепереха и не би могла да каже дали от пренебрегнатата страст или от студа. Кожата ѝ беше студена, но кръвта течеше като разтопена лава през тялото ѝ. Не беше в състояние да разсъждава трезво, разумът ѝ сякаш се беше озовал някъде в дълбините на тялото, в единствената му част, която осъзнаваше с пределна яснота.

Аласдеър докара конете. Бяха мокри, навъсени и с тъжно клюмнали глави.

– Направо ще се удавим – каза Аласдеър, докато подлагаше ръка под крака на Ема, за да ѝ помогне да яхне кобилата. – Но ни трябват само петнайсет минути.

– Но къде отиваме? – Тя пое юздите и усети как студеният дъжд се стича във врата ѝ.

– В Ричмънд. – Аласдеър закрепил кожената кутия за седлото и яхнал коня. – Последвай ме. – И той препуснал в дъжда, принуждавайки Феникс да поеме в галоп. Лястовица охотно го последва и двамата препуснаха презглава в дъжда с бързина, подходяща по-скоро при лов през равнина.

Излязоха от парка и вместо да поемат по пътя за Лондон, Аласдеър насочи коня си към село Ричмънд, разположено пред портите на парка. Спря пред покрита със слама странноприемница в средата на селото. Подаде на Ема юздите на коня си, помоли я да го почака за миг, скочи на земята и се затича към странноприемницата.

Ами сега какво? помисли си Ема и потрепери. На табелата на странноприемницата беше изрисувана зелена гъска. Отвън изглеждаше добре поддържана, макар и много малка.

Едно момче дотича откъм задната част на къщата, навличайки пътьом жилетка.

– Трябва да прибера конете, милейди – каза то. – А вие да влезете вътре.

Ема скочи с облекчение от кобилата и предаде юздите на момчето, после изтича към къщата. Вратата се отвори още преди тя да я беше стигнала и Аласдеър я дръпна навътре.

– Хайде влез, клето мое сладурче. Тук сме сред свои хора и има топъл огън. Елиза ще се погрижи да запалят камината в спалнята.

Мислите на Ема се объркаха. Тя се остави той да я въведе в уютната стая, малко помещение с дървена ламперия до самата кръчма. Чу гласове зад вратата, която водеше към кръчмата, усети дима, увиснал като син облак под тавана.

– Къде сме? Какво е това място? – Тя се наведе да стопли над огъня премръзналите си ръце.

– Намираме се в „Зелената гъска“, не видя ли табелата? – Аласдеър хвана ръцете на Ема, свали мокрите ѝ ръкавици. – Елиза ще ти послужи с пеньоар, докато дрехите ти изсъхнат.

– Коя е Елиза?

– Ханджийката. – Аласдеър изглеждаше леко объркан. – Защо всички тези въпроси, Ема?

Тя сви рамене.

– Мисля, че просто съм изненадана, че познаваш мястото толкова добре. То е доста отдалечено от обичайния път, нали?

Аласдеър стисна устни. Беше му ясно накъде водят въпросите ѝ. Но нямаше да допусне нещо да им попречи отново да се съберат. Ако искаше да възстанови онова, което някога ги беше свързвало, все трябваше отнякъде да започнат. Той не отговори, а вместо това я обърна към масата, на която имаше купа за пунш и необходимите съставки.

– Елиза ще ни качи горе всичко необходимо за пунш от бренди и аз ще го приготвя... А, Елиза, готово ли е всичко?

– Ами да, лорд Аласдеър. Горе е топло и уютно. – Жената с побеляла коса, която влезе в стаята, кимна на Ема, но се въздържа подробно да я разглежда. – На леглото има наметало за младата дама. Ако остави дрехите си пред вратата, ще дам да ги изсушат и изгладят. Това важи и за вашите дрехи, лорд Аласдеър.

– Благодаря, Елиза. А ние ще качим купата за пунш. – Ела, Ема – каза Аласдеър и тръгна към вратата.

Колко ли жени е довеждал вече в това любовно гнезденце? Дали глезеше тук само леки жени, своите облечени в муселин дами или и такива като лейди Мелпроуз? Не беше ли тя само една в дългата редица от жени, които се бяха качвали с Аласдеър по тази стълба? Ема стоеше, неспособна да помръдне.

– Хайде Ема – повтори Аласдеър и я хвана за ръката. – Довери ми се – прошепна той тихо.

Но тя вече никога не би могла. Доверието е нещо толкова крехко, счупи ли се веднъж, почти невъзможно е отново да се слепи. Никога вече нямаше да може да доверява сърцето си на Аласдеър. Можеше да се наслаждава на страстта, без в това да участват сърцето и душата ѝ. Снощи, а също и в гръцкия храм, желанието я бе покорило. Даваше си сметка за това. Тъй че защо трябва да се замисля сега? Беше тук по повеля на страстта. И тъкмо нея щеше да задоволи.

Пое ръката му и изкачи стълбата заедно с него.

Стаята горе беше малка, но чиста и светла, с восъчни свещи, полиран месинг и буйно пламтящ огън в камината. Дъждът барабанеше по прозорците и правеше стаята още по-уютна.

Ема погледна към леглото. Беше покрито с одеяло, съшитото от парчета, а пердетата на балдахина бяха от памучна материя с весела шарка. Колко ли жени вече бяха делили това легло с Аласдеър? *Не!* Тя просто нямаше да мисли повече за това.

– Ела до огъня – притегли я Аласдеър към топлината. Той ѝ свали шапката с мокрото, капецо перо и я сложи на един стол. После разпусна косата ѝ. Тя се разпиля по раменете ѝ и той я пое с две ръце. – Скъпа, не

позволявай лоши мисли да развалят всичко това – помоли я тихо той. – Зная какво ти минава през ума. Просто го забрави. – Той я целуна по устата. – Толкова копнея за теб. Толкова ми липсваше.

И Ема забрави лошите си мисли, защото сладостта на целувката му ги прогони.

Той почна да разкопчава жакета ѝ, пръстите му се затрудниха с обшитите с ширити петлици, защото се бяха свили от влагата.

– Ама че проклета дреха! – изсумтя той, когато разбра, че трябва да разкопчее най-напред всички мънички копченца на ръкавите, за може да ѝ свали жакета.

Разтреперана от нетърпение, Ема предложи:

– Не е ли по-добре ти да съблечеш себе си, а пък аз – мен.

Аласдеър поклати отрицателно глава.

– Не, искам аз да те съблека докрай. Трябва да се уча на търпение, ще ми се отрази добре. – Той се залови за ръкавите и най-сетне успя да съблече с доволно сумтене жакета. Развърза колосаната яка около шията ѝ, захвърли я небрежно встрани, после разкопча и блузата. – Винаги ли си носила толкова много дрехи? Вече не мога да си спомня дали и преди издържаше толкова дълго?

– Нито пък аз – измърмори Ема. – Може би тогава не сме припирали толкова... или може да си бил тогава по-сръчен – добави тя игриво.

– Господи, умееш да предизвикваш не по-малко отколкото да привличаш – заяви Аласдеър и смъкна блузата от раменете ѝ. Той си пое дълбоко въздух, когато гърдите ѝ се предложиха на погледа му. Под копринено нежната бяла кожа се очертаваха малки сини вени, розовите зърна сред тъмни кръгове шръкнаха срещу него.

Той погали много нежно с връхчетата на пръстите си двете хълмчета.

– Съвсем бях забравил колко прекрасни са гърдите ти – прошепна той, пое ги в ръце, задържа ги здраво, усети тежестта им и кадифената им мекота. Наведе глава и зацелува връхчетата им, докато тя изстена от удоволствие, отметна глава и му поднесе бялата си лебедова шия.

Аласдеър целуна онова място на шията ѝ, където силно пулсираше вена, после прокара език по-нагоре, чак под брадичката ѝ. Той захапа леко нежната кожа на брадичката, докато тя не се разсмя и напрежението не се поуталожиха.

Беше му стар навик, спомни си Ема. С ласките си я докарваше близо до върховния миг, а после извършваше нещо абсурдно или смешно, та тя да не може да не се разсмее, така възбудата леко се уталожваше...

само за да избухне после с още по-голяма сила.

Той отстъпи със смях на крачка от нея и я загледа.

– Накъде сега? – прошепна той и я прегърна през кръста, после я погали по ребрата и отново предизвика и двамата с това забавяне.

Аласдеър посегна бавно към цепката на гърба на роклята ѝ. Тя се отвори и дрехата падна на пода.

– По дяволите! – изруга той. – Изобщо забравих за проклетите панталони за езда.

– И ботушите – напомни му Ема. Тя носеше кожен панталон, изопнат с връзки под подметките на ботушите.

Аласдеър не го знаеше. Сега отстъпи крачка назад и впери гладен поглед във фигурата ѝ в тясно прилепналия панталон.

– Може пък да не бързам чак толкова – заяви той. – Би ли сложила ръце на хълбоците и би ли се обърнала – помоли той.

Ема изпълни желанието му. Чувствената му молба накара стомаха ида се свие от удоволствие и тя усети как бедрата ѝ овлажняват.

Аласдеър сложи ръце на бедрата ѝ, прокара ги по извивките, после загали бавно и с удоволствие дупето ѝ. Ема знаеше, че то се очертава толкова ясно под панталона и се чувстваше вече изцяло в негова власт, сякаш беше гола.

– Какво ковчеже със скъпоценности – измърмори Аласдеър. Но мисля, че сега вече искам да те видя цялата. – Той разкопча копчето на кръста ѝ и със същите внимателни движения смъкна панталона чак до коленете ѝ.

Той коленичи зад нея и хвана здраво краката ѝ. После запечата целувка върху всяко полукълбо, преди да прокара ръце по бедрата ѝ. Целуна задната страна на коленете ѝ и Ема взе да трепери в очакване на следващото докосване на устните му, в очакване да я съблече докрай. Но знаеше – усещането, че е полугола само засилва желанието ѝ. Беше необходимо само още едно докосване на умело избрано място, за да потъне в дълбоки води и бе наясно, че и Аласдеър го знае.

Той я обърна с ръце на бедрата ѝ към себе си, но остана все така коленичил пред нея. Целуваше гладкия ѝ корем, ближеше с език бедрата ѝ, а после пръстите му се заиграха с къдравата тъмна коса между тях, задърпаха на шега влажните къдрици.

Ема прегърна главата му, пръстите ѝ се впиха в лъскавите тъмни къдрици на косата му. Търсещите му пръсти се бяха плъзнали сега между бедрата ѝ и тя беше като опъната тетива, вече докосваше високата вълна на щастieto, която заплашваше да я погълне. Той разтвори

пулсиращите гънки на нейната женственост и вълната я погълна. Пръстите му проникнаха дълбоко в нея, а палецът му галеше пъпчицата, станала корава от допира му. Вълната се издигна високо, после отново ги спусна надълбоко и Ема извика, наведе се напред и скри лице в косата му, за да потисне дивите кръсъци на своята наслада.

Аласдеър я държа здраво, докато всичко отмина, после стана. Лицето му беше напрегнато от усилието да се въздържа, а Ема можеше само да подозира колко трудно му беше да се контролира.

Тя го целуна благодарно, а той я повали с лек смях на леглото.

– Хайде да свършваме. – Той смъкна панталона ѝ над ботушите, изу и тях и ги хвърли небрежно през рамо. Със същата припряност смъкна и последната ѝ дреха и сега тя лежеше най-сетне гола пред него.

– Сега искам аз да те съблека – прошепна Ема, все още във властта на изживения върховен миг.

– Няма време – поклати глава Аласдеър, ръцете му бяха заети да смъкват собствените му дрехи. – Не мога да чакам, сладка моя.

Ема се засмя тихо и разтвори подканващо бедра.

– Готова съм за теб.

– Винаги си била – каза той страстно, смъкна с едно движение панталона и бельото, заскача на единия, после на другия крак, за да събуе чорапите.

Той беше великолепен. Погледът на Ема се плъзна по стройното му мускулесто тяло. Членът му се надигаше, могъщ, от тъмните къдрави косми, а нейното тяло се сви в очакване. Когато той легна до нея, тя протегна ръка, за да го обгърне. Искаше да му се отплати поне малко за щастието, което ѝ беше дарил.

– Не! – прошепна дрезгаво той и се дръпна от нея. – Ако ме докоснеш, Ема, аз съм загубен. – Той се надвеси над нея, опря се на лакти и я погледна в лицето. – Много се боя, сладка моя, че ще изостанеш от мен. – С лека усмивка на съжаление, издаваща нетърпението му, той я целуна по челото.

– Много се съмнявам – измърмори тя и сложи ръце на бедрата му, докато той влизаше в нея. – Побързай.

Аласдеър се засмя щастливо. Той сложи ръка под дупето ѝ, повдигна я и в същото време проникна дълбоко в нея. Затвори за миг очи, докато поемаше кадифената ѝ топлина.

– Не мърдай – прошепна той. – Съвсем леко движение и ще престана да се владее.

Ема лежеше съвсем кротко и го усещаше дълбоко в себе си,

туптящият му член я изпълваше цялата, стана част от нея. Тя го погледна в лицето, видя колко се старее да позабави приближаващия се ураган. Мускулите на ръцете му се изопнаха, вените на шията му се напрегнаха. Той отвори очи, погледите им се срещнаха, неговите очи бяха и тъмни, и пламтящи като смарагди.

Ема го прегърна. Ръцете ѝ се плъзнаха по бедрата му, после пръстите ѝ се впиха в мускулите на задника му и го привлякоха надолу. В същия миг тя повдигна бедра, за да приеме тласъка му.

Нейното тяло достигна тутакси върховния миг, а Аласдеър отметна глава и нададе гърлен вик. Той се откъсна от нея и горещото му семе потече по бедрата и корема ѝ, когато той се срути над нея.

Дълбокото ѝ, забързано дишане беше известно време единственото, което можеше да се чуе. После Аласдеър се отърколи бавно от нея. Сложи властно едната си ръка върху влажните къдрици на нейното венерино хълмче. Обърна се настрана, опря се на свободния лакът и се загледа в лицето ѝ. После се засмя.

– За едно си напълно права, мила ми Ема. На нас ни е много, много добре заедно. – Той се наведе над нея, целуна я по челото, по косата, заблиза солената роса на напрежението от челото ѝ. – Не можем ли да се опитаме да оправим нещата, скъпа моя?

Ема мълчеше, но вдигна ръка и го погали по лицето.

– Това „може би“ ли значи? – Аласдеър се опитваше да не издаде разочарованието си, но тя го долови в гласа му.

– Не е и „не“ – каза Ема.

10

– Ема, миличка, толкова се тревожеш. Къде беше? – Вече облечена за вечерта, в копринена рокля с лавандулов цвят и украсена с рюшове шапчица с крилца, Мария изтича от салона веднага щом чу Ема да влиза. Беше вече тъмно и дъждът още не беше спрял. Аласдър беше наел в Ричмънд карета, за да отведе Ема у дома ѝ, а той беше яздил, повел Лястовица за юздата.

– Дъждът ни свари – обясни Ема. – Трябваше да потърсим подслон в Ричмънд.

– Я си виж роклята! – Мария вдигна отчаяно ръце. – Цялата е изпомачкана.

Усилията на Елиза не се оказаха достатъчно успешни – помисли си смутено Ема. Роклята ѝ за езда наистина изглеждаше зле.

– Бях мокра до кости. Но Тилда ще я оправи – каза тя. – Поръча ли да ми оставят топло ядене? Трябва ми само половин час, за да се преоблека. – Тя тръгна към стълбата, по някаква причина ѝ беше трудно да погледне Мария в очите.

– Дали да не си останем тази вечер вкъщи? – предложи неуверено Мария. – След такова мъчение трябва да внимаваш да не хванеш някоя настинка.

– Откога е мъчение да те навали дъжд? – отхвърли Ема пренебрежително предложението и продължи да се качва бързо по стълбата. – Впрочем мисля, че една баня сигурно ще ме стопли – извика тя през рамо. – След половин час съм готова.

Мария поклати глава, но Ема наистина можеше да е като вихър, ако пожелае. За по-сигурно заповяда все пак на Харис да отложи вечерята с един час. Щеше да им остане достатъчно време да стигнат до Алмак, дълго преди да е ударил часът на духовете, единадесет, когато всички врати ще са заключени за закъснелите.

Самият Уелски принц не би се решил да наруши толкова строго правило. Да не говорим за това, че Уелският принц навярно при никакви обстоятелства не би се появил при Алмак – каза си Мария и се върна в салона. Танци, а не игра на карти беше развлечението, което се предлагаше при Алмак, а що се отнася до напитките, и те не бяха предвидени за хора, свикнали с нещо по-силно.

Тилда се ужаси и сега се вайкаше за състоянието на роклята за езда,

докато лакеите изкачваха тичешком стълбите с кани гореща вода за Емината баня.

Ема се съблече с въздишка на облекчение и влезе в медната вана. Горещата вода галеше кожата ѝ и уталожваше леката болка след дългия любовен следобед.

Тя се усмихваше замечтано, докато си сапунисваше ръцете с дъхавия сапун. Колко много ѝ беше липсвало това чудесно чувство на великолепна пълнота, чувството, че всяка частица от тялото ѝ е била докосната от страстта. Усещаше се отпусната, открита и сияеща. Нямахме никакво намерение да накърнява това чувство с размишления докде ще доведе всичко това.

– Роклята от зелен креп, Тилда – каза тя. – С бялата фуста. – Тя стана от ваната и взе пешкира, който Тилда ѝ подаде. Долавяше дъха на сапун върху кожата си, струваше ѝ се, че все още усеща тялото на Аласдeър до своето. Отдавна беше разбрала, че кожата и мускулите ѝ имаха сякаш своя собствена памет.

– Мисля да ви сложа и шала на турски шарки, лейди Ема – предложи Тилда, докато втриваше крем в кьдриците, които обрамчваха лицето на нейната господарка, за да светнат като злато. – Зеленото и златното ще отиват много добре на роклята ви.

Ема кимна в знак на съгласие. Пъхна крака в зелените кожени обувки и закопча на шията си огърлица от три реда великолепни перли. Беше подарък от Нед за двайсет и първия ѝ рожден ден. Подходящите обеци с капковидни перли, които сложи на ушите си, бяха подарък от Аласдeър.

Някой почука на вратата на спалнята и Тилда отиде да я отвори.

– О, какво прелестно букетче, мадам – каза тя и пое на вратата цветята от лакея. – Бели рози. Ще стоят чудесно на роклята ви. Трябва да ги прикрепим към ръкавицата, долу на китката.

Тя донесе букетчето на Ема. Три съвършени бели рози бяха вързани със сребърна панделка. С много вкус и много нежно. Но и какво друго може да се очаква от Аласдeър? – помисли си Ема с усмивка и посегна към малката визитна картичка.

Ma belle, носете ги заради мен и ме направете по този начин най-щастливия мъж на този свят.

Ваш предан слуга, Пол.

– О! – възкликна Ема и присви несъзнателно нос. Букетчето беше

нежно, но посланието нагло. Та тя положителност не му е дала чак такива аванси. Всъщност, честно казано, трябваше да признае, че начинът, по който бе флиртувала с него, може доста да го бе насърчил. Нали и намерението ѝ наистина беше да го насърчи. Но сега ще се наложи пак да се отдръпне. Много неприятно, защото ще си спечели славата на кокетка, освен ако не намери подобаващ начин да оправи положението.

– Не, Тилда, няма да го нося – каза тя, когато камериерката вече искаше да забодне букетчето за дългата ѝ копринена ръкавица.

– Но, лейди Ема! – протестира Тилда.

– Много са хубави, но ще сложа златните гривни, които са били на майка ми – заяви Ема и отвори ковчето със скъпоценностите.

Тилда ѝ хвърли любопитен поглед, но сложи букетчето на скрина и извади пъстрия шал. Преметна го през лакътя на Ема и отстъпи крачка назад, за да я огледа.

– В крак с модата, лейди Ема – заяви тя доволна и оправи ширита с пискюл, който диплеше роклята под гърдите.

Усмивката на Ема беше малко разсеяна. Предчувствието ѝ за хубава вечер поизбледня при мисълта, че ще трябва да поразсее илюзиите на Пол Дьони, особено ако Аласдър я наблюдава в този миг. Аласдър ѝ каза, че ще бъде тази вечер при Алмак. Ще ѝ бъде трудно в компанията и на двамата мъже, без да си мисли за нимфата от месинг.

Беше много възможно новината за нападението над емигранта да е станала междувременно известна в целия град. Пол сигурно е споменал за нападението на херцог Дивайз, тъй като се бе случило в неговия дом. Но веднага си спомни също, че когато тази заран му разказа собствената си версия с твърдението, че не се е връщала в зимната градина, той заяви, че я е чакал „цяла вечност“. Защо не ѝ каза нищо за нападението? Не беше ли съвсем естествено да го стори?

Може би от гордост? Не е могъл да признае, че е преживял толкова срамно поражение? Това и се стори единственият, а много вероятно и верният отговор. Пол Дьони аз нищо на света не би допуснал в обществото са се шушука за него. Би станал прицел за зли шегички... всеки би станал. Обществото обича да се подиграва на всяко скандално унижение.

Тя слезе замислена долу. Мария прърхаше наоколо ѝ, страхуваше се да не е пострадала много, след като се е оказала изложена на природните стихии.

– Сигурна ли си, скъпа, че няма да е добре да глътнеш едно от прахчетата на доктор Бенет... за да не ти се възпалят сливиците?

Толкова мразя възпаленията на сливиците, миличка. Нищо по-отвратително от силно възпаление на гърлото.

– Едрата шарка и тифът също не са ми особено по вкуса – пошегува се Ема.

– Е, да, естествено... но знаеш какво искам да кажа.

– Ти си същинска квачка – заяви Ема с мила усмивка. – Хайде да идем да хапнем. Умирам от глад. – Пикникът в гръцкия храм беше сякаш далечно минало, а пуншът, който направи Аласдеър, преди да напуснат „Зелената гъска“, също не й напълни стомаха, въпреки че накара, по пътя за вкъщи, бузите й леко и приятно да се зачервят.

Грижовните страхове на Мария изчезнаха. Чудесният апетит на Ема говореше за добро здраве.

Тъкмо се канеха да седнат на масата, когато Ема чу глас откъм антрето. Тя замръзна на място с ръка на облегалката.

– Та това е Аласдеър! – възкликна учудено Мария. – Питам се само дали идва за вечеря?

– Ако бъда поканен – заяви весело Аласдеър откъм вратата. – Отведох преди малко Лястовица в конюшната й. Сам е сигурен, че като й забърка фураж от трици, ще я отърве от последиците от дъжда. Реших, че ще се радваш да го чуеш, Ема.

Усмиваше се със самодоволната усмивка на мъж, убеден, че е извършил добро дело и погледът му се плъзна по масата.

– Ако това са патета от Ейлсбъри, положително ще остана за вечеря. А после ще ви придружа до Кинг стрийт.

Носеше обичайното за Алмак облекло. Ема открай време знаеше, че черният сатенен панталон до коленете, бялата жилетка и раираните чорапи, както и полуфрактът са сякаш създадени за стройната му фигура. Сега мнението й се потвърди. Прилича на елегантна, гъвкава пантера, помисли си тя. Изискан, но и излъчващ някаква овладяна сила.

– Ще ви сложа прибор, сър. – Харис щракна с пръсти и лакеят побърза да донесе още един прибор.

Аласдеър пристъпи зад стола на Ема и го държа, докато тя седна. Ръцете му докоснаха раменете й, докато й наместваше стола. Той усети леката тръпка, която мина през тялото й и задържа за секунда ръката си на тила й, преди да заобиколи масата и да седне на мястото си.

Вдигна вежди, когато зърна бутилката вино в средата на масата.

– Бяло вино, Ема? На вечеря?

– Да донеса ли от бургундското, сър? – попита Харис.

– Имате ли още от реколта деветдесет и девета? Доставка, която

подариха на лорд Едуард за пълнолетието му? – попита Аласдеър.

Ема свъси чело. Това е *нейният* дом и Харис трябваше нея да попита. Но старите спомени са трайни и икономът се е върнал очевидно към някогашния си навик да гледа на Аласдеър като на член от семейството и със същия ранг като Нед.

Аласдеър я погледна над масата и разбра изрази й.

– О! – възкликна той и се ухили привидно разкаян. – Отидох твърде далече, нали?

– Един джентълмен разбира много повече от вино, отколкото една дама – успокои го Мария. – Ема няма нищо против, ако изявите някакво желание относно виното.

– Мария, какви ги говориш! – протестира Ема. – Имаш толкова остарели представи. Разбирам от вино не по-малко от Аласдеър.

– И трябва да е така – съгласи се Аласдеър. – Понеже Нед и аз сме те научили на всичко, което знаеш. Въпреки че си забравила едно или две важни неща – добави той и поклати недоволно глава.

Още преди Ема да успее да възрази, Мария пак се намеси.

– Ами да, откровено казано, Ема, ти не си като другите млади дами – заяви тя. – Аз наистина смятам, че е по-добре тези неща да се оставят в опитните ръце на мъжете. Аласдеър, сложете си от патенцата. Вярвам, че и пържените гъби ще ви харесат.

Аласдеър си взе от патешкото. Харис се появи с две прашни бутилки бургундско и се залови със сериозно лице да пълни чашите.

– О, за мен съвсем мъничко, благодаря – спря го Мария. – За мен бургундското е много тежко.

– Налейте на госпожа Уидърспун чаша бяло, Харис – заповяда Ема и погледна сърдито Аласдеър. – Госпожа Уидърспун я заболява глава от бургундско.

– Е, това обяснява грешката ви – заяви с облекчение Аласдеър. – Вече се опасявах, Ема, че си загубила добрия си вкус. Бялото вино е добро за пред ядене, но не и по време на ядене. – И той й се усмихна добродушно.

Това вече я вбеси. Човек просто не можеше да изкара Аласдеър от равновесие и той се държеше, сякаш тук си е у дома, беше толкова спокоен, че просто нямаше как да му се ядосаш без да станеш смешен. Ема си сложи от говеждото суфле и усети как сърцето й се свива при мисълта, че сега Нед трябваше да седи с тях на масата и тогава всичко щеше да е както в доброто старо време. Можеше да чуе гласа му, веселите му шепи, жлъчните забележки на Аласдеър. Чуваше го как се смее и гласа

му – дълбок в сравнение с по-високия и по-мелодичен глас на Аласдеър.

Тя вдигна очи и срещна проникновения му поглед. Той знаеше за какво мисли тя. Очите му бяха изпълнени със състрадание, в тях се четеше и болка заради собствената му загуба... общата им загуба. Нед щеше да е толкова щастлив от онова, което се случи между тях. Щеше да се самопоздрави за правилната си стратегия. Но дали щеше да разбере, че тя и сега не е по-близо до решението да се омъжи за Аласдеър отколкото тогава, преди три години, когато го изостави пред олтара?

Мария, която очевидно не забелязваше надвисналите над масата тъмни облаци, разказваше последните клюки, бърбенето ѝ заместваше мълчанието на сътрапезниците. След малко Аласдеър направи някаква случайна забележка и двамата подхванаха разговор, оставяйки Ема на мислите ѝ, докато се посъвземе и бъде отново в състояние да участва в разговора.

Тя нямаше нищо против да прекара вечерта сред множество хора. Ще може да си събере мислите за онова, което я занимава, докато кима с глава на безсмисления брътвеж, който при подобни обществени прояви минава за разговор. С Аласдеър щяха да танцуват няколко танца, но повече не беше възможно, ако не искаха да привлекат вниманието на всички, нарушавайки едно от неписаните правила на клуба. Що се отнася до Пол Дьони, дори да е шокиран, че тя не носи цветята му, няма да има възможност да го изрази с думи.

– Защо си толкова разсеяна? – попита тихо Аласдеър в салона след вечерята, докато ѝ слагаше пелерината.

Тя му подари лека усмивка и отговори пак така тихо:

– Не мислиш ли, че имам причина?

– В такъв случай се надявам да е приятна разсеяност – отговори той и понавъси чело. Не му се вярваше Ема да се е замислила, обзета от някакъв унес.

Тя сви леко рамене, после тръгна пред него към улицата, където каретата вече я чакаше. Дъждът беше спрял, луната ту надничаше, ту се скриваше зад препускащите облаци.

Пол Дьони се бе появил необичайно рано в салоните на Алмак. Домакинята го поздрави любезно и го представи на няколко дами, насядали търпеливо край стените в очакване на партньори. Но той обръщаше непрекъснато поглед към вратата. Очакваше идването на Ема Бомон. В джоба му имаше шишенце с опиум, достатъчен, за да приспи дълбоко

човек два пъти по-едър и тежък от Ема. Възнамеряваше да използва приспивателното в края на вечерта.

Напитките бяха, меко казано, оскъдни: имаше чай, бадемово мляко и лимонада. Той предположи, че след нощ, прекарана в танци, дамата ще ожаднее. Ще е съвсем естествено към края на вечерта той да ѝ донесе нещо за пиене, а беше достатъчно леко движение на ръката, за да си поопиума в чашата ѝ.

Тя ще замине с каретата за дома си. Камериерката ще я сложи в леглото. После тя ще спи, дори ако през нощта в стаята ѝ става нещо нередно – ще проспие дори възможно отвличане, ако такова стане необходимо. Последното беше наистина гадно. Дори ако преживее разпита, нямаше да допуснат тя да остане жива. Пол нямаше възражения срещу убийство или атентат, както предпочиташе да го нарича, но по начало предпочиташе по-прости решения.

Беше повел не особено въодушевен разговор с някаква срамежлива и много млада дама, когато Ема влезе в залата. Веднага видя, че тя не носи розите му и в него се надигна вълна на хладен гняв. Беше умишлена обида. Нямаше друг начин да го изтълкува. Беше избрал бели рози, защото биха отивали на всеки цвят рокля, та не би имала причина да не ги сложи. Букечето беше жест на обожател. Той я ухажваше и тя досега не бе проявявала неудоволствие, тъкмо обратното.

Гневът му нарасна, когато видя, че я придружава лорд Аласдеър. Все пак нищо не издаваше бурята в душата му, когато се извини на младата дама и си проправи път през междувременно препълнителата се зала. Усмиваше се меланхолично, когато се поклони на двете дами.

– Милейди, аз съм отчаян – прошепна той и вдигна ръката на Ема към устните си. – Толкова се надяхах да одобрите малкия ми подарък.

– Много е хубав, сър. – Ема се усмихна и дръпна ръката си, защото той явно нямаше намерение да я пусне. – Толкова нежен, че не можах да понеса мисълта розите да увехнат и умрат тука в тази жега. Намерих им място върху моя скрин.

Тя се обърна към Мария и обясни:

– Мария, господин Дьони ми прати чудно хубаво букетче бели рози. Непременно трябва да ги видиш, като се приберем.

Аласдеър не забеляза, че силно е свъсил чело. Когато се усети, веднага се помъчи да си придаде нормален израз.

– Измествате ни, Дьони – изрече натъртено. – Толкова елегантни жестове.

Пол се усмихна студено. Очите му гледаха строго. Сарказмът на

Аласдеър беше явен.

– Лейди Ема, ще ми направите ли честта? – и той посочи дансинга, където двойките тъкмо се подреждаха за котилъона. – Или трябва преди това да ви бъда представен като партньор? – Той се засмя тихо. – Тези неписани правила така ме объркват!

Ема сложи ръка върху неговата.

– Само за валса, сър. Но тази вечер няма да танцувам валс. – Тя му се усмихна, но очите ѝ бяха сериозни. Трябваше час по-скоро да изясни отношенията им. Погледът на Аласдеър съвсем не беше любезен. Дано само тук да няма нимфи от месинг.

Пол я отведе на дансинга. Аласдеър ги следваше с мрачен поглед.

– Лорд Аласдеър, позволете да ви представя една изключително очарователна партньорка. – Лейди Джърси го бе нападнала, преди той да успее да избяга. – Племенницата на Бедфорд. Новодошла е в града, но прави впечатление на много приятна.

– На много глупава, искате да кажете – заяви Аласдеър и улучи. – Докарват ме до отчаяние, Сали.

Сали Джърси го погледна с усмивка в очите. Аласдеър беше сред нейните любимци.

– Ако не обичате мляко и вода, сър, ще ви предложа да си потърсите другаде нещо. – И тя погледна явно нарочно в посоката, където Ема танцуваше с Пол.

– Повярвайте, че се опитвам, Сали – заяви Аласдеър, неспособен да премълчи. После въздъхна. – И, моля ви, нито дума! Ще ми избяга като сърна пред кучета, само да се чуе някъде из града някой да шушука нещо за нас.

– О, познавате ме, Аласдеър. Ще мълча като гроб. – Сали му се усмихна окуражаващо. Аласдеър се успокои и само вдигна вежди. Сали Джърси беше всеобщо известна като „Мълчанието“, защото не умееше да си държи езика зад зъбите.

– На коя от дебютантките искате да ме принесете в жертва? – попита той и вдигна монокъла да се поогледа.

– На момичето с розовата тюлена рокля.

Аласдеър потрепери от ужас.

– Точно от това се страхувах. Как може червенокосо момиче да носи розово?

– То явно няма щастието да бъде съветвано от някого като вас – отговори малко остро Сали. – Хайде, не бъдете толкова непреклонен. Само защото Ема се занимава с онзи очарователен французин. – Тя хвана

Аласдеър под ръка и го поведе към мястото, където бяха седнали розовата лейди и нейната майчица.

Фигурите на котилйона бяха достатъчно трудни, за да позволят оживен или интимен разговор, тъй че Ема се задоволи да размени с партньора си няколко незначителни думи, когато танцът го позволяваше, но когато музиката замлъкна, каза:

– Дали бихте ми донесли чаша лимонада, сър? Предпочитам да пропусна следващия танц.

– Позволете да ви настаня на някой стол. – Пол бързо я отведе до един отдалечен край на залата, близо до голяма палма. – Само след минута се връщам, мадам.

Ема седна на ниския позлатен стол и отвори ветрилото. Разговорът щеше да стане неприятен, но нямаше как, тя не възнамеряваше да се измъква.

Пол се върна след няколко минути и ѝ донесе чаша лимонада. Подаде ѝ я и си привлече стол. Беше променил плана си. Ема трябваше още сега да изпие приспивателното. Щеше да ѝ призлее и да се наложи да я отведат вкъщи. Така суматохата щеше да е по-голяма, щеше да стане по-гадно, отколкото би искал, но не беше готов да изпусне възможността, особено след онова, което изпита, онова, което се случи.

Ема държеше чашата в скута си.

– Господин Дьони, боя се, че съм създала у вас погрешно впечатление. – Тя въртеше чашата между пръстите си. – Аз... аз не си търся съпруг – каза тя направо. – Смъртта на брат ми е още толкова прясна в паметта ми, тъй че аз... аз... – Тя отпи от лимонадата. – Мислех, че съм се свързала, но разбрах, че не е така.

– Вашето доверие ми прави чест, милейди – заяви той сериозно. – Но ще ми позволите ли да бъда ваш приятел?

– Аз имам много приятели, сър – усмихна му се тя. Всичко мина много по-лесно, отколкото мислеше. Той се държеше безукорно, подобре отколкото бе заслужила. – Ще бъде чест за мен и вие да станете един от тях. – Тя вдигна отново чашата към устните си.

Пол я гледаше усмихнат как пие.

– Господин Дьони – принцеса Естерхази се приближи към тях – едно видение в рокля от яркожълта коприна, осеяна с тюркоазени панделки. – О, лейди Ема. – И тя удостои Ема с ледена усмивка. – Ще трябва да ми позволите да отвлека господин Дьони за минутка. Тук има някой, комуто бих желала да го представя. Племенница на лелята на моя съпруг. Трябва да я познавате, господин Дьони, защото ви е далечна

роднина. – И тя повлече Пол след себе си, преди той да успее да протестира.

Ема отпи още веднъж от лимонадата. Видя, че херцог Кларънс си проправя през тълпата път към нея с много решителен израз на лицето. Под очите му имаше сини кръгове, носът му беше зачервен. Сигурно добре си беше хапнал и пийнал. Ема остави чашата и се запита дали не може да избегне срещата. Стана от стола с намерението да избяга в будоара, но херцогът вече я беше заговорил на висок глас.

– А, лейди Ема. Не бягайте от мен. Трябва на всяка цена да говоря с вас. – Той застана до нея и лицето му просия. После се наведе сковано и корсетът му изскърца. – Седнете, но, моля ви, седнете, скъпа лейди. – Той посочи подканящо стола, на който Ема седеше допреди малко. – Аз ще седна до вас.

Той се отпусна на стола до Ема.

– Боя се, че не съм много добър танцьор. – Той кимна и се залови да отмерва такта, потупвайки дебелиите си, облечени в коприна бедра. – Но обичам музиката. Това, трябва да знаете, е семейна черта. Моят брат, Уелският принц обича всички видове музика. Той е истински меценат. Не мога да кажа какъв брой композитори и прочее е взел под крилото си.

Ема измърмори нещо подходящо и посегна отново към чашата с лимонада.

– Казват, че и вие сте истинска музикантка, лейди Ема – заяви херцогът. – Сигурно бихте желала да имате собствен музикален салон и учител, и прочее, напълно съм сигурен. Както и най-съвършените инструменти. – И той отново кимна. – Та не се бойте, че не бих ви ги доставил... не, не, наистина не се бойте.

Ема не разбираше какво ѝ приказва. Херцогът говореше така, сякаш бяха годеници и на път за олтара. Не вярваше да ѝ е направил официално предложение, освен ако по това време е била в безсъзнание. Тя остави чашата и му заяви категорично:

– Имам чудесен музикален салон в дома си на Маунт стрийт, сър. Той ми е напълно достатъчен и нямам нужда от друг.

– Ах... ах... – Херцогът изглеждаше малко объркан. – Надявах се, че можем да се споразумеем, вие и аз, скъпа ми лейди.

Ема отвори ветрилото си.

– Простете, но не разбирам за какво говорите. – Тя стана от стола. – Моля да ме извините, но трябва да се оттегля за малко.

Тя се поклони и хукна, изоставяйки лицето от кралско потекло. Той

се почеса по главата и се запита дали може би не се е изразил достатъчно ясно. Беше ѝ предложил все пак брак, а не връзка.

Ема изтича до будоара, решена да остане там, докато стане възможно да си тръгне за къщи. Стаята беше празна, като се изключат камериерките, и тя се скри зад един параван, благодарна, че може да остане известно време на тишина и спокойствие.

Но те не продължиха дълго.

Зад паравана се чува гласове. Ема веднага позна гласа на лейди Мелроуз. Гласът ѝ беше висок и малко остър, сякаш нещо я беше ядосало.

– Аласдеър ми каза, че тя имала намерение да се разхожда с двуколка за надбягвания – заяви тя. – Каза, че била не по-малко вулгарна от лейди Лети. Така де, прави скандал, засенчващ всички досегашни скандали, после се връща в обществото и се фука с богатството си в очакване всички мъже да ѝ паднат в краката.

– И Кларънс вече я ухазва – обади се лейди Белингам. – но това трябваше да се очаква.

– Е, ако копнее за кралска титла, не може да си пожелае нищо по-добро – изсъска злобно лейди Мелроуз. – Освен ако не е решила да превземе Уелския принц.

Зад паравана Ема кипеше от гняв.

– Както гледам, и лорд Аласдеър напоследък непрекъснато се върти край нея – прозвуча още един женски глас, който Ема не разпозна. – А можеше да си помисли човек, че вече добре се опари. – Тя сниши малко глас и добави: – Надявам се, мила Джулия, че ти вече не се страхуваш от нея като от съперничка, нали така?

– Човек трябва да е чул мнението на Аласдеър за Ема Бомон, за да му повярва – заяви жлъчно Джулия Мелроуз.

– Оказа се просто принуден да поеме неприятното задължение на неин управител – прозвуча още веднъж престореният ѝ смях, но вече от известно разстояние, сякаш си тръгваше. – Повярвайте ми, приятелки, с нетърпение очаква тя да си намери съпруг и да го освободи.

Кратко мълчание последва думите ѝ, а после лейди Белингам каза:

– Струва ми се, че нашата скъпа Джулия е очаквала лорд Аласдеър междувременно отдавна да е изпълнил очакванията ѝ.

– О, той никога няма да се ожени за Джулия – отвърна другата жена. – И защо ще го прави, след като тя едва изчаква да му даде онова, което той иска, и без да получи в замяна венчален пръстен? – Двете жени се изсмяха високо, както се прави само в един празен будоар. Смехът

и гласовете им станаха по-тихи и те явно последваха лейди Мелроуз.

Ема пристъпи иззад паравана, беше преbledняла като платно от болка и гняв. Значи Аласдеър си приказва за нея с лейди Мелроуз. Разказал е на любовницата си за двуколката. Твърдял е пред нея, че няма търпение на сложи край на задълженията си към нея. И какво ли още й е разправял? Сравнявал ли я е с любовницата си? *С всичките си други любовници?*

Виеше й се свят, тя седна на ниското столче пред огледалото. Лицето й беше много бледо. В главата й всичко се въртеше.

– Лошо ли ви е, госпожо? – попита уплашено една от камериерките.

– Бихте ли ми донесли, моля ви, чаша вода? – Изглежда в будоара беше много горещо и странно чувство за тежест сякаш се надигаше в тила й.

Ема пое чашата, която камериерката й донесе, притисна я към челото си. Почувства се малко по-добре, физически, но не и в мислите си. Как е могъл Аласдеър да говори с любовницата си за нея? Беше толкова обидно. Прие факта, че в живота му е имало и други жени, никога вече нямаше да има доверие в него, но беше постигнала известно равновесие – духовно и чувствено – при което можеше да използва всичко добро в техните отношения, без да поема риска да бъде наранена. Поне така вярваше.

Но само при мисълта, че е приказвал за нея с друга жена, гневът й отново пламна. Тя изпи водата, после внимателно стана и оправи роклята си. Радостта й от този ден изчезна, онова чудесно чувство за пълнота се стопи. Усещаше се изцедена, лишена от каквито и да било чувства освен гняв и унижение.

Тя излезе от будоара и тутакси я обгърна тежката миризма на парфюми и сгорещени тела. Дори музиката й се стори неестествено шумна. Опря ръка на стената, за да не падне.

– Ема, какво има? Бледа си като платно – Аласдеър изплува от мъглата, която сякаш я бе обгърнала.

Тя разтърка очи и се опита да отпъди мъглата, но не успя.

– Чувствам се болна – каза тя и чу колко умоляващо прозвуча гласа й, почти като на дете. Не искаше Аласдеър да е близо до нея, но изведнъж се оказа безсилна да му го каже.

Той извика Мария, заповяда да докарат каретата, сложи наметалото на раменете, после й помогна да се качи в каляската, всичко това само за минути. Тя се облегна на възглавниците, затвори очи, непрекъснато ту заспиваше, ту пак се събуждаше.

– Сигурна съм, че тя тази вечер изобщо не биваше да излиза – заяви Мария на Аласдър, когато той помогна и на нея да се качи в каретата. – След като днес се върна измокрена до кости. Надявам се само да не е възпаление на сливиците.

– Ема не е била през целия си живот болна нито един ден – каза Аласдър, но и той не можеше да подтисне чувството на тревога, чувството, че и той е донякъде отговорен за това, че този следобед Ема наистина се намокри до кости. Беше смешно наистина, та той нямаше власт над времето. Въпреки това се чувстваше виновен.

– Съобщете ми още утре сутринта как е – помоли той Мария и надникна още веднъж в каретата. – И не се колебайте да извикате доктор Бейли.

– Не, не, няма. Ако стане нужда, още през нощта ще пратя да го викнат. – Мария се наведе и сложи ръка на челото на Ема. – Мисля, че няма температура. Мисля, че спи.

Аласдър затвори вратичката на каретата и отстъпи крачка назад, после махна на кочияша да потегля. Навъси чело, когато каретата се заотдалечава. *Тя спи*. Защо, по дяволите, ще вземе да заспи на един бал? Освен ако е симптом за някаква болест. Помисли за тиф и усети как го обзема ужас.

Нямаше никакво желание да се връща при Алмак, затова тръгна бавно към Сейнт Джеймс стрийт с надеждата, че няколко игри на макао при Уейтиърс ще го поразсеят. Засега не можеше да направи нищо за Ема и беше абсолютно излишно да полудява от страх.

Пол Дьони се върна в балната зала, когато Ема и придружаващите я вече бяха слезли по стълбата към улицата. На устните му играеше зловеща усмивка. Сега тя ще спи поне дванайсет часа. А той ще изчака до ранните утринни часове, преди да успеят заедно с Луис да се вмъкнат в дома ѝ. По това време и слугите щяха да спят, а улиците да са пусти.

До утре по обяд ще разполага с информацията, която търси – по един или друг начин.

Когато удари единайсет, той излезе от Алмак и побърза към Хафмуун стрийт. Улиците бяха влажни и блестяха на лунната светлина, а където калдъръмът свършваше, почваше гъста кал.

Луис вече го чакаше.

– Доста се забави, Паоло. Взел съм вѐже и парцал, да ѝ запушим устата. Ако не успеем да разбием ключалката на външната врата, ще трябва да счупим стъклото. Взел съм и сироп, и хартия. – Той посочи малкото куфарче на масата.

– Добре. Дадох на дамата голяма доза опиум. Достатъчна да повали кон. Съмнявам се дали ще се събуди преди утре по обяд. – Пол почна да се съблича.

– Тя изпи ли достатъчно?

Пол се засмя пренебрежително, докато обуваше тъмен панталон.

– Спеше още преди да напусне онази абсурдна къща. Що за безсмислено забавление. Нищо за пиене, никакви карти и куп сковани матрони, които налагат смехотворни правила. Казвам ти, Луис, ще се радвам, когато ще мога да напусна тази проклетата страна. Нейните жители са или луди, или абсолютни нехранимайковци.

Той пхна ръце в тъмна връхна дреха и я закопча до шията, за да не се вижда бялата му риза. После сложи тънки черни ръкавици и ги опъна над дългите си пръсти.

Имаше нещо неизказано зловещо в начина, по който движеше пръсти. Луис усети как му минават тръпки по гърба. Беше станал свидетел как Паоло удуши един мъж с ръце в тези ръкавици. Беше наблюдавал тогава лицето му. Съвсем безизразно, без сянка на някакво чувство, натискаше все по-силно, докато жертвата му не предаде богу дух.

Умен човек никога не би имал нещо общо с Паоло. И за двете жени щеше да е добре, ако те двамата открият бързо документа, който търсят.

Излязоха от къщата и тръгнаха бързо по тъмните улици, като се сливаха със сенките. Пол носеше шпага. В колана на панталона, под връхната дреха беше затъкнал пистолети. В джоба си беше пъхнал желязна примка за душене.

Мъж от нощната стража, понесъл на висок прът фенер, излезе от една тъмна пряка, ботушите му бяха целите в кал. Той зърна двамата мъже и хвана по-здраво пръта. Богобоязливи граждани, които не замислят нищо лошо, не се разхождат в тъмна нощ по улиците. Виж, каляските са друго нещо, съвсем различно от хора тръгнали пеш.

– Господа, накъде сте се запътили по това никое време? – попита ги грубо той.

Пол беше в лошо настроение. Този ден го бяха унизили на два пъти. Първо с нападението предишната вечер, после го стори още веднъж Ема Бомон. Но дори ако това, че тя го отблъсна, не промени плановете му, гордостта му се оказа все пак дълбоко наранена.

Стражът направи крачка към тях. Беше грешка. Краят на кожената примка изсвистя във въздуха и обгърна шията на мъжа. В същия миг Пол вече беше зад него, хванал свободния край на ремъка, и го задърпа.

Само за секунди всичко беше приключило. Мъжът се строполи на земята, фенерът му се строши, а изтеклата газ се запали.

– Хайде да изчезваме, Луис – Пол сочеше пренебрежително тъмната пресечка, от която беше дошъл нощният пазач. Той стъпка пламъците, после ритна съскащия фенер в калната канавка.

Луис извлече мъртвото тяло до пресечката, облегна го на една стена и то се сля с калта под него. Щяха да го открият в някой от близките дни и щеше да е само едно убийство в повече сред многото неразкрити престъпления в крайните улички на града. Щеше да предизвика само свиване на рамене по адрес на некадърната градска стража.

– Ей, Паоло, това необходимо ли беше? – измърмори Луис, когато се върна.

Паоло сви кожената примка и я пъхна пак в джоба.

– Ядоса ме. Просто реших да го направя – заяви той и сви рамене. После продължи да върви и Луис побърза да го настигне.

Не, умен човек, не би се захванал с Паоло. Наистина.

Не срещнаха друга пречка и свиха в Маунт стрийт тъкмо когато облаците скриха много навреме месечината.

– Боговете са благосклонни към малката ни авантюра – отбеляза Пол. Усещаше облекчение, сякаш тежък товар му се беше смъкнал от гърба.

– Отгук – Луис го заведе в уличката между къщата на Ема и съседната. Голите клони на брезата се бяха надвесили над оградата. Луис остави куфарчето на земята, покатери се с учудваща ловкост на стената и изчезна сред клоните на дървото.

– Някъде да свети? – извика тихичко Пол.

– Не, къщата е тъмна като гроб – отговори Луис, после си помисли, че сравнението му е неподходящо в светлината на онова, което бяха замислили. – Хвърли ми куфара.

Пол го хвърли високо, Луис го хвана, после го пусна от другата страна на зида. След това скочи от дървото върху меката пръст.

Пол беше прескочил стената, още преди Луис да успее да се изправи. Загледан в тъмната къща, той се остави тя да му въздейства.

– Стаята на жената е отпред. Но тя сигурно има и будоар или гарде-робна. Ще търсим най-напред там.

Той изтича приведен през ливадата до стъклената врата на музикалния салон, после отстъпи встрани, за да може Луис да си върши работата. Ставаше ли дума да се влезе в някоя къща с взлом, Луис беше експерт.

– Сложили са резе – обясни Луис и неволно се ухили. – Трябва да счупя най-горното стъкло и оттам да дръпна резето.

– Ами хайде, побързай. – Пол погледна нетърпеливо към горните прозорци. Наближаваше три часът сутринта. По това време никой нямаше да е буден.

Луис намаза сироп на хартията и я залепи за стъклото. Вдигна лоба и удари с него покритото с хартия стъкло. То се счупи почти безшумно, а натрошените парчета останаха залепени със сироп. Луис дръпна внимателно хартията и я пусна на земята. После посегна през отвора и дръпна резето. Трябваше му само минута, за да се справи със слабата ключалка и вратата на музикалния салон се отвори.

Сега Пол пое ръководството. Той се промъкна през салона до отворената врата към коридора, а от там в антрето. В един аплик гореше свещ и пръскаше достатъчно светлина, за да се види извитата стълба.

Той кимна на Луис, застанал точно зад него и продължи. Промъкваше се покрай стената и напредваше безшумно. В къщата цареше тишина. Той изкачи бързо стълбата, като внимаваше някое стъпало да не изскърца, после се изкачи на пръсти, все покрай парапета чак догоре. Луис внимаваше много да стъпва на същите места като него.

Вече горе на площадката Пол спря, за да се ориентира, като се ослушваше за най-слабия шум. Коридорът се разклоняваше надясно и

наляво. Трети коридор водеше към стайте в задната част на къщата. Но те не го интересуваха.

Горе, до самата стълба, имаше голяма двукрила врата. Той си представи прозорците, които Ема му показа от улицата и бързо съобрази, че тя спи зад тази врата.

Веднъж да се озове зад нея и ще има предостатъчно време да претърси основно стаята. Тя ще спи дълбоко, а слугите ще се събудят най-рано в пет и половина сутринта.

Отиде до вратата и сложи ръка на позлатената дръжка. Луис го следваше отблизо, можеше да чуе дишането му. Успя да натисне дръжката безшумно и вратата се отвори.

Стаята беше осветена от слаб огън. Пол се вмъкна вътре, притисна се към стената, Луис го последва и затвори безшумно вратата. И двамата стояха неподвижно, докато течението, предизвикано от влизането им, не се уталожи. Сега до тях долиташе и равномерното дишане откъм леглото, дървото поскърцваше, когато жената се движеше насън.

Пердетата на балдахина бяха дръпнати встрани, но това нямаше значение, реши Пол. Нямаше опасност тя да отвори очи.

На стената вдясно откри врата. Сигурно водеше към будоара или към гардеробната. Мина на пръсти по дебелия килим и хвърли още един бърз поглед към леглото. Ема лежеше по гръб, с ръце вдигнати над главата, одеялото беше смачкано.

Пол усети първите признаци на възбуда. Въпреки цялото си актьорско майсторство досега не бе изпитвал ни най-слабо желание да притежава тази жена. Тя беше само средство към целта. Но сега, когато я видя да лежи там, толкова безпомощна, толкова достъпна, сега, когато будното ѝ съзнание беше изключено, а движенията ѝ забавени, когато мъдрият ѝ език мълчеше, кръвта му взе да кипва и той усети как тялото му реагира.

Но сега не беше време да се оставя нещо да го отвлече. Може би по-късно ще може да я притежава. След като си свърши работата. Тя му дължи компенсация. Той пристъпи бързо към вратата, отвори я и влезе в малка гардеробна.

Луис затвори вратата зад себе си и двамата се озоваха в тъмното помещение. Тук нямаше огън, който да им помогне да се ориентират.

– Дай свещ! – заповяда тихо Пол.

Луис откри кремък и прахан върху камината и запали восъчната свещ на скрина. Пламъчето отначало затрептя, но после продължи да гори право нагоре, хвърляйки върху стените огромни дрипави сенки.

Тук вече не си казаха нито дума. Пол нави рулетката на бюрото и прерови съдържанието му. Имаше дванайсет преградки за ежемесечните сметки и две по-големи в средната част на бюрото.

Върху плота имаше кожена кутия за писмени принадлежности. Ключалката ѝ беше доста солидна. Не можаха да открият веднага ключа. Пол претърси преградките. Бяха претърпени с документи. Зад него Луис преравяше из основи гардероба.

В съседната стая Ема седна в леглото. Виеше ѝ се свят и я болеше глава, гърлото ѝ беше пресъхнало, а в устата си усещаше отвратителен вкус. Но почти не забеляза всичко това.

Какво я бе събудило?

Тя се огледа в слабо осветената от огъня стая. Изобщо не можеше да си спомни как си е легнала. Последното, което помнеше, бе, че на Кинг стрийт, пред Алмак се качи в някаква каляска. Но дори този спомен беше много неясен.

Все пак нещо я бе събудило. И тогава тя го видя. Слабото потрепване на свещ изпод вратата на гардеробната. Седеше неподвижно, затаила дъх. Никой слуга не би влязъл посред нощ в гардеробната ѝ. Можеше ли да е Мария? Не, разбира се, че не. Какво ще търси Мария там?

Вслуша се напрегнато и чу лек шум. Лекото драскане на чекмедже, което изваждат, скърцането на вратата на гардероба.

Сърцето ѝ заби лудо. Във въздуха явно витаеше някаква заплаха. Който и да беше там в стаята, той нямаше добри намерения. Сигурно е така. Трябваше ли да се изправи срещу тези хора?

Не.

На Ема не ѝ липсваше кураж, но не беше и глупава. Сама, невъоръжена жена, която се излага на неизвестна опасност, е глупачка. Тя посегна към шнура на звънеца до леглото, пое дълбоко въздух и силно го дръпна... отново и отново, и отново. Долу в стайте на слугите щеше да се чуе звън, а настойчивият сигнал щеше веднага да доведе тук Тилда.

После тя се плъзна безшумно от леглото и отиде до вратата към коридора. Отвори я широко и извика колкото ѝ глас държеше за помощ.

Пол изтърва с грозна псувня кожената кутия с писмените принадлежности. Луис застана за миг като вцепенен. Двамата се втренчиха във вратата към спалнята. После Луис изтича към прозореца на гардеробната и го отвори. Погледна надолу към пряката. Меден улук се спускаше успоредно с тесния перваз. Луис се оттласна от прозореца и се хвана с ловкостта на маймуна за улука.

На стълбата се чуха стъпки, гласове. Пол се наведе да вдигне

кутията, после изтича до прозореца, тъкмо в мига, в който някой широко отвори вратата към спалнята.

Харис стоеше, въоръжен с пушка, по нощница, на вратата. Той стреля по облечения в тъмно мъж до прозореца, докато той се прекачваше през перваза.

– Не го улучих! – извика ядосано и изтича към прозореца. Пушката му можеше да стреля само веднъж и той гледаше с безпомощен гняв пъргавия мъж, който се спускаше по улука.

Ема застана до него.

– Харис, извикайте хора, нека го преследват! Опитайте се да го хванете в уличката.

Харис излезе тичешком от стаята и взе да реве заповеди на слугите, които се тълпяха в коридора.

Ема се наведе колкото можеше по-ниско от прозореца и се опита да разпознае бягащия човек. Но той скоро се сля със сенките. Страничната врата се отвори и лъч светлина проряза тъмнината и сянката. Човекът се наведе пъргаво, за да се изплъзне от лъча. Но в същия кратък миг тя откри още един човек, хукнал надолу по уличката. Сигурно съучастник.

– Миличка... о, мила моя, какво се е случило? – Мария се появи на вратата на гардеробната, нощната ѝ шапчица се беше килнала над редица книжни ролки, беше боса, наметалото висеше, отворено, над нощницата. – Пожар ли има? – попита тя със широко отворени от ужас очи.

– Не, крадци – обясни ѝ Ема и се учуди, че е толкова спокойна. Тя продължаваше да стои наведена над перваза, вперила очи в уличката. – Изтичаха към конюшните – извика тя на хората долу.

– Господи, божичко! Могли са да те убият в леглото. – Мария се строполи в шезлонга и сложи ръка на гърдите. – Мисля, че ще припадна.

– Изчезнаха – каза разочаровано Ема и се дръпна от прозореца. – Ако успеят да стигнат до конюшните, нашите хора няма да ги настигнат.

Тя се огледа в гардеробната.

– Питам се дали са взели нещо.

– Трябва да пратим да извикат лорд Аласдеър – заяви Мария с необичайна за нея решителност. – Той ще знае какво трябва да правим.

– Едва ли можем вече да направим нещо – възрази малко разсеяно Ема. Тя преглеждаше отворените преградки на бюрото си.

– О, госпожо, откраднали ли са ви бижутата? – дотича при тях Тилда.

– Мисля, че не са – отговори Ема. Ковчежето ѝ с бижутата си

стоеше отворено на скрина. – Не ми прилича изобщо да са се приближавали към него.

Тя се взря в плота на бюрото, присви чело и се запита какво всъщност не си беше на мястото.

– Взели са кутията ми с писмените принадлежности! – възкликна тя смаяна. – Но защо ли? За какво ли им е изтрябвала? Та тя е много стара и неугледна.

– Ще кажа на Харис да прати някого да извика лорд Аласдеър. – Мария стана и се уви по-плътно в наметалото.

– Недей, не ставай смешна, Мария! – викна ѝ гневно Ема. – Излишно е да го вдигат от леглото. Сега и без туй нищо не можем да направим, можем само да затворим вратата на конюшнията, след като конят е избягал.

– Влезли са през музикалния салон, лейди Ема – докладва Тилда. – Господин Харис смята, че са се прекачили през зида откъм къщата.

– Все ми е едно какво ще кажеш, Ема, но в това положение ни трябва мъж, който знае какво се прави в такива случаи – заяви Мария. – Веднага ще пратя някого при Аласдеър. Той е твой управител. Към кого друго можеш да се обърнеш? – И с тези думи тя измарширува от стаята.

Имаше времена, когато доверието на Мария в по-големите способности на мъжете изобщо не я веселеше, помисли си ядосано Ема. Тя не желаше за нищо на света Аласдеър да се появи сега в дома ѝ.

Спомни си какво чу в будоара у Алмак и гневът и болката ѝ се оказаха и сега не по-слаби. Въпреки че изобщо не можеше да проумее защо всичко това ѝ се бе отразило толкова зле.

Тя прокара ръка по челото си, разтри си слепоочията. Все още се усещаше като замаяна, мислите ѝ идваха сякаш отдалеч, а устата ѝ беше съвсем пресъхнала. Тя поразтри шията си и свъси силно чело. Нещо не беше наред... впрочем нищо не беше наред. Да бъдеш посетен посред нощ от крадци, не е, разбира се, много весела случка. Но в цялото произшествие имаше нещо, което някак не се връзваше.

– Лейди Ема, долу изглежда нищо не е пипнато. – Харис влезе в стаята, навлякъл халат върху нощницата. – Като се изключи строшеното стъкло на музикалния салон. Но среброто изобщо не е докосвано. – Той сви объркан рамене. – Има куп неща, които крадци биха могли да отнесат, но не виждам нещо да липсва.

– Защо са влезли тук? – Ема поклати глава. – И защо са отнесли кутията ми с писмените принадлежности?

– Изпратих един лакей при лорд Аласдеър – каза Харис, явно убеден, както и Мария, че всичко ще се изясни и ще си дойде на мястото, стига Аласдеър да се появи.

– Не разбирам какво общо има лорд Аласдеър с всичко това. Или какво би могъл да предприеме сега – сопна му се Ема. – крадците отдавна избягаха и най-добре ще е да се върнем в леглата си, а утре заран да извикаме детективите от Боу стрийт.

– Да ви донеса ли чай, лейди Ема? – предложи угрижена Тилда.

– Бих предложил капка уиски – обади се Харис. – Заради шока.

– Не съм в шок – отсече Ема, после дълбоко въздъхна. Разбирам, че всички се опитвате да ми помогнете. – Да, Тилда, моля те, с удоволствие бих изпила чаша чай.

Когато Кранам го събуди с новината, че е дошъл лакей от Маунт стрийт, първата мисъл на Аласдеър беше, че неразположението на Ема се е развило в сериозно заболяване. Вече беше скочил от леглото и още полусънен изтича в салона, където го чакаше вестносецът.

– Какво се е случило? Как е лейди Ема? – попита той припряно и съблече нощницата. – Кранам, къде ми е ризата? По-бързо, човече!

– Мисля, че е добре, сър. – Лакеят пристъпваше нервно от крак на крак.

Аласдеър пое ризата от Кранам. Държа я, още гол, един миг в ръка, вперил очи във вестносеца, сякаш онзи си беше изгубил ума.

– Ами тогава ми обяснете, моля, какво правите тук? – попита той и навлече ризата през глава.

– Господин Харис ме прати, сър. Госпожа Уидърспун му нареди да го направи – обясни лакеят подробностите до последните дреболии.

Аласдеър подаде глава от яката на ризата, косата му беше разрошена, зелените му очи сърдити. С онази търпелива учтивост, от която Кранам му полазваха мравки по гърба, попита:

– Дали няма да искам прекалено много от вас, ако ви замоля да ми обясните съвсем точно, *защо* ме измъквате от леглото ми... той погледна към стенния часовник – в четири часът сутринта.

– Имаше обир, сър.

– *Какво?* – Аласдеър, който тъкмо се канеше да нахлузи панталона, остана да стои на един крак. Изразът на иронично снизхождение изчезна от лицето му. Сега будните му, искрящи очи бяха вперени в лакея.

– Това трябваше да ви съобщя, сър – заекна лакеят. – Крадци...

влезли са в къщата с взлом, през музикалния салон.

– Какво са откъмнали... не, няма нужда, откъде ще знаете... Кра-
нам, Джеми да ми доведе коня... не, много ще ме забави. Тръгвам пеш.
– Той седна, за да си обуе чорапите и ботушите. – Някой друг да е видял
крадците?

– Харис и лейди Ема, сър. Ние хукнахме подире им, но те ни избя-
гаха, през конюшните.

– Раниха ли някого? – Аласдеър навлече връхната дреха и си каза,
че Ема не може да е болна, щом преследва крадци.

– Не, сър. Харис стреля по единия от тях, ама той избяга.

– Улукът, значи?... Добре, добре стига. Ще науча подробностите на
Маунт стрийт. – Аласдеър вече беше излязъл от стаята, но успя да каже
през рамо: – Кранам, пратете Джеми на Маунт стрийт и му кажете, да
доведе и Сам, новият коняр на лейди Ема.

Десет минути по-късно вече беше на Маунт стрийт и тичаше по
стъпалата към къщната врата, която веднага му отвориша.

Харис, който беше облякъл междувременно черната си униформа,
го поздрави със сериозно достойнство.

– Лорд Аласдеър, страхотен театър се разигра тук.

– Това вече го чух. – Аласдеър влезе в хола. – Какво са откраднали?

– Доколкото успях на установя, нищо, сър. Тъкмо това е гатанката.

– О, Аласдеър, толкова се радвам, че сте тук. Ема не искаше да ви
безпокоим... според нея и вие нищо няма да можете да направите. – Ма-
рия слезе бързо по стълбата и намести бонето, което още прикриваше
навитата ѝ коса. – Но мен толкова ме е страх. Сърцето ми бие като бара-
бан. Къща без мъже, е, да знаете, толкова уязвима.

– За бога, Мария, тази къща е пълна с мъже – долетя отгоре нетър-
пеливият глас на Ема. – Нали си имаме Харис и дузина кадърни лакеи.

Тя слезе до средата на стълбата, погледът ѝ обгърна Аласдеър и тя
заяви хладно:

– Изобщо не беше необходимо да пращат да те викат, сър. Можеш
веднага да се прибереш вкъщи и да се върнеш в леглото.

Какво беше пък това сега? Бяха изминали няколко дена, откакто чу
за последен път този тон, размишляваше Аласдеър. И този поглед на
хладно равнодушие отдавна не беше му отправяла. Но за всичко това в
момента нямаше време.

– Къде бяха крадците? – попита спокойно.

– В гардеробната на Ема – осведоми го Мария. – Представете си са-
мо. Ема спеше в съседната стая. Можело е всичко да се случи.

– Но не се случи – изръмжа Ема. – Аз се събудих, вдигнах всичко живо на крак, онези избягаха и единственото, което липсва, е старата ми кутия с принадлежностите за писане. – Тя се обърна, готова да изкачи отново стълбата.

– Казваш, че са взели кутията ти с принадлежностите за писане, така ли?

– Да. Виж какво, капнала съм, та ако благоволите да ме извините... – повтори тя.

– Прощавай, Ема, но за съжаление всичко това не е толкова просто – каза Аласдеър и бързо изкачи стълбата. – Ела, искам да поогледам гардеробната ти. – Той я прегърна през кръста и почти я изнесе през последните три стъпала.

Ема долови веднага потиснатото му раздражение. В погледа му се четеше решителност, каквато досега не беше виждала, а устните му бяха здраво стиснати. Това заглуши тутакси възраженията ѝ и тя му позволи да я върне в гардеробната.

Мария изтича подир Аласдеър, но когато стигна три крачки зад него, установи, че вратата е здраво затворена. Отвори я малко колебливо.

– Скъпа...

– Мария, не сега – отпрати я Аласдеър. Толкова непреклонно и рязко никога не беше разговарял с нея. Стана ѝ ясно, че през последните няколко минути сигурно е станало нещо, пропъдило обичайната му учтивост.

– Добре де – каза тя търпеливо, излезе и пак затвори вратата. – Питаш ме какво е станало? – В този миг Ема забрави дори случилото се в будоара на Алмак.

Аласдеър не ѝ отговори веднага. Разхождаше се напред-назад из гардеробната.

– Всичко ли си е така, както са го оставили?

– Да, не вярвам Тилда вече да е имала време да оправи. – Тя си наля чай, отпи и го загледа с любопитство.

Аласдеър се озова с един скок до прозореца.

– Значи през този прозорец избягаха, така ли?

– Ахмм. – Тя чакаше.

– Кутията е била на бюрото, така ли? – Той прокара ръка по лъскавата повърхност на бюрото. Там беше видял кутията с принадлежностите за писане, докато търсеше наскоро в тази стая.

– Ахмм.

– Какво имаше в нея? – Той се обърна към Ема и я погледна,

дланите му бяха опрени на бюрото зад гърба му. Стройното му тяло беше напрегнато, погледът изпод полуспуснатите клепачи беше остър като връх на кинжал.

Ема сви рамене.

– Ами каквото се слага обикновено в такава кутия. Необходимото за писане. Пера. Хартия. Восък за печати.

– А също и писма? – Въпросът бе сякаш изстрелян от пистолет.

Ема го зяпна учудено.

– Откъде да зная.

– Помисли! – Думите му прозвучаха остри като нож. Ема го гледаше ужасно ядосана.

– Но защо? И какво значение има пък това?

– По-голямо отколкото си представяш. Тъй че *помисли!*

– Не мога да мисля, ако ме навикваш сякаш съм непослушен шпаньол.

Аласдеър прокара ръка през разрошените си къдрици. Той въздъхна, а после изпрати по дяволите Чарлз Лестър и неговите съвети. Чарлз Лестър не познаваше Ема Бомон.

– Имаше ли в кутията писма от Нед? – попита този път малко по-спокойно.

– Не – отсече уверено Ема. – Пазех известно време в нея неговото писмо... но то всъщност не беше истинско писмо. Беше някакво странно стихотворение... много слабо стихотворение. – Тя прехапа устна и млъкна.

– А къде е сега? – попита Аласдеър и дори окото му не мигна.

Ема се навъси.

– За какво всъщност става дума?

– Просто ми кажи къде е стихотворението.

Тя стана и отиде в спалнята. Аласдеър я последва.

– Пазя го в една книга, в *Ода за безсмъртието на смъртните* – каза тя и гласът ѝ прозвуча дрезгаво. Взе от нощното шкафче тънското томче стихове от Уордсуърт и го подаде на Аласдеър.

Той го отвори и пое в отворена длан пергаментата с розовите петна по него. После се задълбочи мълчаливо в него.

– За бога, Аласдеър, кажи ми какво става? – настоя обидено Ема.

Той вдигна очи.

– Това тук – каза тихо и вдигна високо пергаментата. – Това тук е кодиран план на замисления от Уелингтън пролетен поход в Португалия.

Ема го гледаше недоверчиво.

– Но защо е у мен?

– Добър въпрос – вдигна Аласдър почти весело вежди, докато пяха пергамента в джоба на гърдите си. – Нед е поверил това тук заедно с едно писмо до теб на мъжа, който е бил с него, когато са го убили. Изглежда, че Хю Мелтън е разменил двете писма. Писмото на Нед до теб е било получено преди Коледа от конните гвардейци. Те решили естествено, че е чаканото съобщение, докато най-сетне са проумели, че в него няма нищо закодирано. Че не е нищо друго освен невинно писмо на брат до неговата сестра... ни повече, ни по-малко. По това време португалските и испанските съюзници на Наполеон също вече са търсили този документ. Знаели са, че по времето, когато е бил убит, Нед го е носел със себе си. Престанали да го търсят, когато решили, че документът сигурно вече е в Англия. Но сред конните гвардейци очевидно е имало шпионин. Той успял да ги информира, че документът се търси. Не е трябвало да са гении, за да предположат какво се е случило.

Усмивката му стана саркастична, когато продължи.

– И от тогава, нали разбираш, сладка моя, въпросът е само кой ще го намери пръв. Било нещо като търсене на игла в купа сено. А времето, както сама разбираш, е от огромно значение. Информацията вече няма да свърши работа на Наполеон, когато Уелингтън започне през март похода си. Те трябва да знаят какви движения на войските е предвидил, преди да започне.

Ема кимна. Сега всичко придобиваше смисъл.

– Но защо началниците на Нед не ме попитаха направо за документа? – искаше тя, с присъщия си прагматизъм, да разбере.

Аласдър въздъхна.

– Още един добър въпрос. Имали са чувството, че ако разбереш какво притежаваш, може да се изтървеш за него пред хора, които не бива да го знаят.

– Мога да пазя тайна! – възмути се тя.

– Бе изказано и предположение, че при известни обстоятелства би се оказала неспособна да я запазиш – каза предпазливо Аласдър и я погледна изпитателно.

Ема го загледа втренчено и почна постепенно да проумява.

– Искаш да кажеш, че някой може да се опита... да ме *принуди* да кажа какво зная?

– Хм. – Той скръсти ръце на гърдите и продължи да я гледа. – Знаеш ли стихотворението наизуст?

Ема кимна.

– Разбира се, че го зная наизуст. Непрекъснато го препрочитам. Опитам се да открия в него някакъв смисъл, ако много искаш да знаеш.

– Рецитирай ми го – заповяда той.

Ема се намръщи, но после изрецитира, без да се запъва, необичайното и сякаш безсмислено стихотворение на Нед.

Аласдеър я слушаше мълчаливо. Когато Ема свърши, той каза:

– Нали разбираш за какво става дума. Съобщението на Нед е в главата ти. Ако врагът те залови, пергаментът вече няма да му трябва.

– Какъв ужас! – заяви тя театрално. – Но сега всичко е наред, нали? Сега стихотворението е у теб, ти можеш да го дадеш на когото трябва и така всичко ще е наред.

– Би могло да се предположи.

– Но ти не го вярваш?

– Не – поклати той глава. – И затова, скъпа моя Ема, ще бъда поблизо до теб от собствената ти сянка. Опасността ще е изчезнала едва когато кампанията почне. Ако времето бъде благоприятно, Уелингтън има намерение да потегли в началото на март. Но дотогава ти ще си в опасност... и през това време ще трябва да гледаш на мен като на свой телохраниел.

Той прекоси стаята и позвъни.

– Ще заминем още днес. Джеми и Сам ще ни придружат на коне.

– Но къде ще отидем? – попита вяло Ема.

– В Линкълншир. Може би си спомняш, че имам там малка ловна хижа. Чичо ми я завеща. Нуждае се от малко ремонт, но мисля, че ще можем да я направим обитаема.

– Но аз не искам да ходя в Линкълншир. – протестира Ема и се опита да събере всичките си сили, разпилени от случилото се като листа от вятъра. – Имам задължения тук.

Аласдеър я погледна.

– При тези обстоятелства не бива да ми се противопоставяш, Ема. Няма да спечелиш. Освен това собственият ти разум трябва да ти подсказва, че това е единственият възможен изход.

Ема погледна към все още отворения прозорец. Бяха стигнали толкова близко до нея. Ако не се беше – събудила, какво ли щяха да й сторят?

Тя скръсти ръце пред гърдите и потрепери.

Аласдеър кимна навъсено, после се обърна, за да даде разпорежданията си на Тилда, която се бе озовала на позвъняването.

– Ти каза, че дозата била достатъчна да повали кон. – Луис захвърли шапката и наметалото си върху масата в студената стая на Хаф Муун стрийт. – Но какъв кон? – Поне веднъж и той да почувства превъзходство над спътника си. Паоло беше развалил цялата работа. Подобно нещо досега не се беше случвало и Луис просто не можеше да се сдържи, изпитваше перверзно задоволство да си го повтаря.

Пол изригна поток португалски псувни. Извади от пояса си нож и се нахвърли с него върху ключалката на кутията за писмени принадлежности.

– Изглежда не е изпила чашата докрай. Ако тази глупачка Естерhazi не ни беше прекъснала, щях да съм до нея и да внимавам да я изпие до дъно. Сигурно я е оставила веднага щом съм си тръгнал.

Ключалката на кутията се отвори и той се залови да преглежда съдържанието и да го захвърля ядосано встрани. Когато кутията се изпразни, той я вдигна високо и я изтърси. Изпсува още веднъж, дори по-мръсно отпреди.

Луис го наблюдаваше учуден.

– И какво сега? – попита той.

Пол взе гарафата с бренди и я вдигна към устните си. Адамовата му ябълка подскачаше, докато той поглъщаше жадно огнената течност.

– Казвай де! – настоя Луис, когато съучастникът му най-сетне сваля гарафата.

Пол си избърса устата с опакото на ръката. Лицето му беше безизразно, гласът му звучеше студено и отсечено.

– Ще отвлечем жената. Ще я отвлечем от улицата, ако се наложи, ще я отвлечем още днес!

Пол се втренчи в камината, където гаснещата жаравя едва просветваше. Даде си сметка, че мисията му е придобила други измерения. Станала е лична. Искаше да си отмъсти на тази жена, която го беше водила за носа, беше го отхвърлила и измамилa. Винаги е опасно да се смесват лични мотиви с деловите, но в този случай ще го стори.

Той се заразхожда из малката стая.

– Трябват ни още двама мъже... можеш ли да ги намериш?

– Ами да – кимна Луис. – Съотечественици.

– Добре. Тогава доведи ги.

Луис си взе наметалото и шапката и изчезна в утринния здрач.

12

– Не, Мария, няма да пътувам с каретата – заяви решително Ема и си счупи едно варено яйце. – На вас двете, на тебе и на Тилда ще ви е много по-удобно, ако сте сами в каретата. Аз ще пътувам с двуколката с двата врани коня.

– Моля те, невъзможно е да пътуваш в открита кола чак до Линкълншир – възрази ѝ Мария и натопи в чая си късче препечена филийка.

– Напротив, мога. Но бих могла и да яздя. Ще вържем Лястовица зад каретата.

– Ами Аласдеър?

– Той ли? – попита Ема и очите ѝ заблестяха опасно. – Ако иска да пътува в каретата – негова си работа.

– О-ох! – въздъхна Мария и потърси утеха в чая. – Вие двамата с Аласдеър се държахте уж толкова приятелски, а сега... – и тя поклати отчаяно глава.

Ема не каза нищо. Солеше си яйцето и размисляше над предстоящото пътуване. Да прекара три дена заключена в карета, защото толкова щеше да продължи пътуването до Додингтън – перспективата наистина не беше приятна. Дори ако сменят редовно конете, пак няма да минават повече от десет мили на час. Но тя може да използва случая, за да опознае по-добре двата си врани коня. А когато те трябва да почиват, ще язди Лястовица, а Сам може да я следва с конете по-бавно, на не толкова уморителни етапи. Това ще ѝ даде възможност да извлече от принудителното пътешествие даже известно удоволствие.

Но колкото и да се напрягаше, не изпитваше удоволствие, нито ѝ беше забавно, като си помислеше, че Аласдеър ще е с нея. Гласът на Джулия Мелроуз звучеше отново и отново в ушите ѝ, непрекъснато дразнение, като капки дъжд, които се стичат от запушен улук. Беше най-ужасното унижение – да знае, че е говорил за нея открито с други жени. Призляваше ѝ само като си го помислеше.

– Ема, скъпа – обади се Мария. – Изглеждаш много ядосана. Наистина ли не искаш да заминеш за Линкълншир? Ако обясниш на Аласдеър, че наистина не би желала, тогава той...

– За бога, Мария, не Аласдеър решава какво да правя – извика Ема, защото търпението ѝ беше на път да се изчерпи от бодрите твърдения на нейната компаньонка, че като жена тя трябва да бъде ръководена от

мъж. Според Мария една жена е неспособна да вземе решение, ако не е насочвана от мъж, още по-малко правилно решение. – Няма да замина за Линкълншир, защото той го е казал, ще замина защото аз съм решила, че така трябва.

– Да, скъпа – измърмори Мария. – Не исках да те ядосам. То и без туй ядовите ни сега не са малко. – Тя протегна ръка и погали ръката на Ема. – Толкова неприятна история. Но съм сигурна, че Аласдеър знае кое е сега най-доброто за нас.

Ема премълча, стиснала зъби.

Аласдеър се върна малко преди обед на Маунт стрийт. Караше двуколката си, за задната ѝ част беше вързан куфар, Джеми седеше на мястото си, в краката му лежеше зареден чифт пистолети. Един коняр яздеше Феникс, който пристъпваше спокойно зад колата.

Аласдеър беше предал загубеното съобщение на Чарлз Лестър и му беше описал събитията от последната нощ. Лестър беше настоял Ема да бъде отведена на сигурно място. Ако открият мъжете, проникнали с взлом в дома ѝ, или, по-вероятно, ако успеят да изобличат шпионина в собствените редици, тя вече ще е в безопасност. Но не и преди това.

Беше предложил на Аласдеър да му даде няколко от своите хора, за да го придружат и пазят, но на Аласдеър не му допадна мисълта да бъде придружен от чужди хора, които биха искали може би да действат както те решат и които бяха свикнали да изпълняват заповедите на друг господар. Щеше да вземе своите хора – кочияша и слугите. Джон, кочияшът, му е верен, а го бива и да стреля с пистолет. Но ще разчита най-вече на Джеми и Сам.

Слугите тъкмо овързваха багажа на покрива на каретата, когато Аласдеър спря пред вратата. Конярят разхождаше пред къщата впрегнатата в двата врани коня двуколка на Ема. Внушаващото уважение, прорязано от белези сбръчкано лице на Сам издаваше, че е бивш боксьор, а и сега няма нищо против да ступа някого. Той изкозирува на Аласдеър и го увери, че конете на лейди Ема са чудесна чистокръвна двойка от добро потекло.

– Така е – съгласи се Аласдеър, слезе от колата и подаде юздите и камшика на Джеми. – Само че за къде сте се накарнали тази заран с конете?

– Лейди Ема, сър – обясни Сам. – Тя каза, че иска да пътува за Линкълншир с тях.

– Така ли каза? – измърмори Аласдеър. – Ще образуваме великолепно процесия. Пощенската кола с коларя, две двуколки и два чифта впрегатни коне.

А искаше да се измъкнат незабелязано от града... Той влезе в къщата, където Харис го осведоми, че лейди Ема е в трапезарията.

– Ема, нали нямаш намерение да изминеш целия път до Линкълншир с двуколката си? – попита още щом влезе, после свали ръкавиците и ги пхна в джоба на наметалото.

– Напротив, имам – заяви тя и си намаза филия с масло.

Аласдеър си взе стол и седна. Опита се да я вразуми.

– Размисли само секунда, Ема. Ще образуваме по шосетата толкова дълга процесия, че всеки ще може да ни нападне.

– Да ни нападне ли? – изписка Мария. – О, боже милостиви, кой ще ни нападне?

Мария нямаше представа за проблемите, довели до решението за това пътуване. Беше приела чисто и просто факта, че и тримата имат нужда от малко почивка сред природата. Тя самата непрекъснато повтаряше, че нервите ѝ са изопнати. Клетата Ема, сигурно не беше в по-добро състояние.

– Пладнешки разбойници – заяви с удоволствие Ема. – Бандити. Мъже с пушки и...

Мария очевидно всеки миг можеше да припадне.

– Хайде, хайде, само се шегувам, Мария – побърза тя да добави. – А пък Аласдеър е повече от предпазлив.

– Добре де – каза Ема и посегна към купата с конфитюр от малини. – Можем да поскъсим процесията, ако ти не потеглиш с двуколката. – Тя намаза конфитюра върху филията с масло. – А тъй като аз на всяка цена ще потегля с моята, твоята става съвсем излишна.

Аласдеър разбра, че тя майсторски го е измамила. Сложи лакти на масата, подпря брадичката си с ръка и я загледа с възхищение.

– А ще ми позволяваш ли да карам от време на време конете ти, госпожице?

– Ако ми докажеш, че се справяш – отговори тя и посегна към чашата с кафе. – Доста са буйни, да знаеш.

Той тръгна към вратата.

– Двамата с теб ще потеглим след половин час с твоята двуколка. Ще направим една обиколка през Хайд парк, за да създадем впечатлението, че се разхождаме. Първата смяна на коне ще направим в Потърс Бар, следователно пак там ще изчакаме каретата.

– А защо трябва да създадете впечатление, че сте на разходка? – пита клетата, съвсем объркана Мария.

– Малко е сложно – отговори Ема. – Като стигнем в Додингтън, ще ти обясня. Но не бива да се тревожиш.

– Толкова се радвам, че Аласдеър ще е с нас – каза Мария и му се усмихна с облекчение.

Аласдеър се поклони дълбоко.

– Бих искал да има повече жени като вас, Мария. – И той излезе от трапезарията.

Но щом излезе, лицето му помрачня. Нещо се беше случило, за да промени Ема така рязко отношението си към него след случилото се в Ричмънд. Просто не проумяваше какво ли може да е. Не беше сторил нищо, което да я ядоса. Беше винаги наясно дали е виновен, но този път не беше нито казал, нито направил нещо такова. *Какво, по дяволите, се е случило?*

Той излезе на улицата и каза на Джеми да върне неговата двуколка и конете в конюшнията.

– Ще им кажеш, че трябва всеки ден да ги извеждат на разходка, а после ще препуснеш с Феникс до Потърс Бар, ще отведеш и Лястовица на лейди Ема. Ще те настигнем някъде към Блек Гъл.

– Отказахте се да вземете жребците? – Джеми беше отворил широко очи от учудване.

– Както виждаш – отговори иронично Аласдеър. – Премести куфара ми в двуколката на лейди Ема и скрий pistolетите под седалката.

Джеми измърмори нещо, но после се подчини, скочи в двуколката на господаря си и хвана юздите и камшика.

Аласдеър изпрати потиснат с поглед любимата си кола и я видя как изчезва зад ъгъла на Одли стрийт. Следващият път ще трябва да понату-па Ема.

Е, чак дотам не биваше да се стига.

Ема се появи петнайсет минути по-късно в рокля със строга кройка, но от лъскав оранжев плат и украсена с черни ширити. Прилича на райска птица, помисли си Аласдеър и го обзе леко отчаяние.

– Ако съм хранил някога надежда да те измъкна незабелязано от града, сега трябва да забравя за нея – изръмжа той, докато тя слизаше тържествено по стълбата към улицата. – Този ярък цвят ще привлече вниманието от километри разстояние.

– Недей, нали нося воал – отговори му с невинно усмивка Ема. И оправя малката черна шапчица на главата си.

Воалът беше само за украшение и всяка възможна дискретност изчезваше заради огромното черно перо, което ѝ стигаше до рамото. Ефектът беше главозамайващ. Аласдеър реши, че е дори великолепен. Който я видеше веднъж, не би могъл толкова лесно да я забрави.

– Аз просто си помислих – заяви Ема със същото невинно гласче, докато поемаше от Сам юздите и камшика и се канеше да се качи в колата, – помислих, че искаме всеки да ни види как се разхождаме в парка. Докато каретата потегли незабелязана от Маунт стрийт, аз ще се *демонстрирам* в двуколката си.

Тя го гледаше доста враждебно, докато повтаряше с не особено приятелски тон думите на Джулия Мелроуз.

Но Аласдеър изобщо не реагира. Сякаш изобщо не я беше чул.

– Ще се изфукам даже доста вулгарно – натърти тя още веднъж.

Аласдеър се намръщи.

– А защо, ако смея да попитам, трябва да го правиш? – каза той и без да дочака отговор, се обърна към коларя Джон и му нареди как да мине първата част от пътуването.

Ема си помисли жлъчно, че той сигурно е забравил какво е изприказвал на любовницата си. В прилив на страст навярно си бърби с нея, без да внимава какво говори...

Усети горчив вкус в устата и преглътна, извърна бързо глава и се загледа в улицата, сякаш там беше пълно с интересни неща. Впрочем не би ги видяла дори ако ги имаше. Защото очите ѝ бяха плувнали в сълзи – от гняв.

– Добре. Хайде да тръгваме. – Аласдеър скочи в колата и седна до нея. – Сам, потегляме.

Жребците препуснаха бързо, сякаш току-що пуснати на воля. Ема ги задържа с предпазливо подръпване на юздите и те реагираха тутакси.

– Добри са – похвали ги Аласдеър.

– Дори много добри – съгласи се Ема и тъкмо се канеше да направи възторжен коментар за реакцията на жребците, когато разбра, че ужасният спомен отново разпалва гнева ѝ срещу Аласдеър. Уж го мразеше, изпитваше към него дълбоко и болезнено отвращение, но още следващия миг подхващаше със самата себе си дискусия за огромния му опит и всички прекрасни неща, които двамата споделяха с толкова страст.

Тя стисна силно устни и насочи цялото си внимание към конете.

Аласдеър я погледна объркан. Нещо наистина не беше наред. Може да беше нервна реакция след взлома в дома ѝ. Забеляза за пръв път враждебността ѝ, когато влезе в дома ѝ, извикан от Мария. Всъщност

още преди това беше побесняла, когато компаньонката ѝ взе да твърди, че за една жена е крайно необходимо да се остави през живота да я води мъж. Обикновено и двамата само се смееха на подобни твърдения.

При други обстоятелства Аласдеър щеше да анализира собственото си поведение, за да открие причината за хладното държане на Ема, но знаеше, че не е сторил нищо, за което да трябва да се извинява. Просто не бе имал възможност да я ядоса или натъжи през краткото време между вчерашния им престой в Ричмънд и днес.

Тя можеше да е разтревожена или дори уплашена от това, че могат да се окажат преследвани от злонамерени шпиони, но беше усетил неприязненото ѝ отношение още преди тя да е осъзнае в какво положение е в момента.

Но какво, по дяволите, се бе случило?

– Радвам се, че си се оправила от снощното неразположението – каза той, когато свиха в Хайд парк. – Толкова сънена не те бях виждал. И така изведнъж.

Ема не му отговори. Единственото обяснение, което можеше да даде за смешното си държане снощи беше, че се почувства потисната и шокирана от чутото в будоара. Сама не допускаше, че може да се окаже толкова докачлива, но тялото на човек може да му изиграе при подобни обстоятелства и лоша шега.

– Преживели бяхме все пак един напрегнат следобед – измърмори с усмивка Аласдеър. Ръката му се отпусна за секунда на бедрото ѝ. Тя сякаш се скова от докосването и впери поглед в пътя пред тях. Той отдръпна ръка, объркването му премина в така добре познатото унижение.

Ако наистина е станало нещо, защо не му каже?

От прикритието си в един храст до пътя Пол Дъони видя как двуколката мина край него. Този проклетник Аласдеър Чейс май се е лепнал за нея като муха на мед. Невъзможно беше да ги нападне посред парка, но злополука с колата на многолюдна улица извън парка можеше да му предостави желания шанс.

Той и двамата мъже, доведени от Луис, щяха лесно да се справят с грозния слуга, изправен отзад на колата. Но ако Аласдеър Чейс не се разкара, равновесието ще е нарушено.

Пол беше очаквал тя да се появи в парка. Луис успя да вмъкне едно момче в конюшнията, в която държаха нейните коне. Щом поръчаха колата, то веднага дотича да съобщи, получи си парите, заподсвирка си и изчезна.

Планът беше великолепен в своята простота. Щом открие Ема, ще я

заговори. Ще я помоли да го качи за една обиколка из парка. Съвсем естествена молба, която тя не може да отклони, ако не иска да е съвсем неучтива. Предишната вечер при Алмак се разделиха като добри приятели. Следователно тя няма причина да е неучтива с него.

Той ще я помоли да го откара до „Фрайбург и Фрайърс“, където би искал да попълни запасите си от енфие. Беше сигурен, че тя не може да му откаже и на тази невинна молба. Неговите хора ще чакат на улицата пред магазина и ще предизвикат катастрофа...

Пръстите му се склочиха около парчето олово в джоба. Един удар по главата ще я просне в безсъзнание. Ще изглежда, сякаш е била ранена при инцидента. В суматохата и сред неизбежната тълпа ще е много просто да я предаде на Луис, който вече ги чакаше в отворена кола с един кон.

Смехотворно прост план, като се изключи това, че не беше сложил лорд Аласдеър в сметката. Впрочем нямаше да има нищо странно и ако Пол помоли Аласдеър Чейс да му отстъпи мястото си в колата. Така де, лейди Ема си търси съпруг или поне обществото смята, че е така. Тя все още избираше между много поклонници. Да ги удостоява с внимание, беше част от играта, в която участваха всички.

Пол излезе от хроста и бавно се заразхожда, наблюдавайки зорко редицата от коли, които кръжаха по алеите на парка. Но колата на лейди Ема не се върна.

Мина близо четвърт час, преди той да се убеди, че не греши. Изруга тихо под нос, излезе от парка и махна на една наемна кола.

Стигна все пак навреме до Маунт стрийт, за да открие Мария Уидърспун, която се качваше на някаква натоварена кола. Една камериерка я следваше с ковчеже за скъпоценности. От Ема нямаше и следа.

Пол почука на стената, която го отделяше от кочияша и мъжът спря конете. После се обърна и извика през прозорчето:

– Тука ли искате да слезете?

– Не, изчакайте, докато не ви кажа да продължите.

Кочияшът сви рамене, облегна се на седалката си и извади стар брой на „Газет“. Опрял ръка на отворения прозорец, Пол наблюдаваше сцената пред къщата на Ема.

Кочияш, придружаващи ездачи, планина от багаж – всичко подказваше, че се подготвя дълъг път.

Но Ема не беше тук, само компаньонката и камериерката.

Ема се разхождаше с двуколката си из парка в заедно с Аласдеър Чейс.

Пол се почеса по брадичката. Ако ще заминава, защо е тръгнала преди това да се разхожда из парка?

Ами много просто – за да заблуди относно пътуването си всеки, който се интересува от това какво прави.

Задигайки кутията за писмени принадлежности, той беше издал какво именно търси. Онези двамата са предположили, че сега, докато те се разхождат из парка, никой няма да се интересува от къщата. Ако успеят да напуснат Лондон, без някой да ги последва по петите, щеше да е почти невъзможно Ема да бъде открита. Шосетата, извеждащи от Лондон, са безброй и се разклонят във всички посоки. Възможните цели са разнообразни като цветовете на дъгата. Пощенската кола потегли. Пол се наведе през прозореца.

– Последвайте онази кола.

– Накъде? – попита кочияшът и сгъна вестника.

– Ако знаех – сопна му се Пол – нямаше да се налага да я следвате.

Ема подкара двуколката през Къмбърланд гейт в северната част на Парк стрийт и продължи на север по Холоуей роуд. На поста за шосейни такси на Айлингтън Спа Сам скочи от колата, за да купи билетите, с които щяха да ги пропуснат през следващите три поста.

На Аласдеър най-сетне му писна.

– Ема, това мълчание докато стигнем в Потърс Бар ли ще продължи?

– Нямам какво да ти кажа.

– Напротив, имаш – каза натъртено той. – Нали виждам как просто се задушаваш от онова, което би искала да кажеш. Нещо те човърка и мисля, че ще е по-добре да се освободиш от него, преди да те е погълнало цялата.

Сам скочи отново на мястото си, а Ема подкара конете. От една страна, много ѝ се искаше да му хвърли всичките си обвинения в лицето. Искаше да го види объркан и смутен. Искаше да го чуе как пелтечи някакво извинение или как отрича всичко, въпреки че едва ли щеше да успее да я убеди.

Да, но от друга страна не би понесла да го види как отхвърля всичко с едно присвиване на рамене... как ѝ се присмива, че е толкова наивно момиченце, та се ядосва за нещо, което някой някому бил казал. Ще я нахока, че си създава грижи заради толкова нереален, толкова незначителен повод. Та нали всички те са вече възрастни хора без илюзии.

Ами да, такъв е светът.

Не, нямаше да понесе да го чуе от него.

Аласдеър чакаше отговор. Изгърпя, докато прекосят красивото село Айлингтън Спа, докато изкачиха после хълмчето към Хай гейт и слязоха отново откъм северната му страна. Изчака да стигнат Финчли Коуън, откъдето безлюдният път се простираше пред тях, прекосявайки ливадите под стоманеносивото небе.

Изчака и докато минат покрай бесилката на Фелоу Корнър. Изгнилият труп на някакъв разбойник се люлееше на верига, която скърцаше на вятъра, препускащ през равнинната ливада. В колата се възцари дълбоко мълчание, а после Сам, който държеше пистолетите си под ръка в очакване на още някой разбойник, не си засвирка тихичко, та дано потисне обзелото го неприятно чувство.

Отново напуснаха ливадата, без да срещнат опасност и в Уайтстоун спряха, за да платят още веднъж такса. Междувременно Аласдеър беше загубил далеч не чак толкова безкрайното си търпение, но не можеше нищо да направи, докато Сам е седнал зад него. Пред Джеми можеха да се карат, но Сам беше нов.

– Спири пред „Червения лъв“ – заповяда кратко Аласдеър, когато влязоха в оживения търговски град Барнет, на две мили след Уайтстоун.

– Мислех, че ще спрем в Потърс Бар.

– Трябва да пийна нещо, пък и да напоим конете.

Ема насочи конете към двора на „Червения лъв“. Наоколо им сновяха коняри, които сменяха конете на три пощенски коли, готови да потеглят по Големия северен път.

Аласдеър скочи от колата.

– Хайде – каза той и подаде на Ема ръка, за да ѝ помогне да слезе.

Тя се поколеба за миг, после пое ръката му и слезе от колата. Знаеше, че Аласдеър вече е бесен, знаеше, че по обичайния си противоестествен начин е предизвикала сцената, която той сега щеше да ѝ направи. Боеше се от неговата реакция, но усещаше, че този сблъсък ѝ е нужен. Никога не успяваха да скрият един от друг чувствата си и се бяха носили от един върховен миг до друг. Може да не беше най-разумният начин да го правят, но и двамата явно просто не можеха другоаче.

Щом Ема стъпи на земята, Аласдеър веднага пусна ръката ѝ.

– Влез в странноприемницата и кажи, моля те, да ни дадат отделна стая – каза той и добави с ледена учтивост: – Поръчай, ако обичаш, и халба бира за мен.

Ема изпълни желанията му. Кръчмарят я посрещна с поклон още на

вратата и я увери, че има отделна стая, от която се вижда пътя. Веднага щял да прати там и напитки. Той щракна с пръсти, а на дотичалата слугиня заповяда да заведе дамата горе.

Ема последва момичето в четириъгълна стая с дървена ламперия. Застана до прозореца и гледаше към пътя, когато Аласдеър влезе в стаята.

– Кръчмарят ще прати бира и кафе – осведоми го тя с безизразен глас и си свали ръкавиците. – Освен това и студено пилешко, и пастет от дивеч. Не знаех дали не си гладен.

– Не особено – каза Аласдеър. Стоеше с гръб към огъня и беше запретнал пътническото си палто, за да си стопли краката.

– Предполагам, че Мария междувременно вече е тръгнала – каза Ема и продължи да гледа към пътя.

– Добре, Ема, и хайде, стига! – отсече Аласдеър. – Какво, по дяволите, става? Цупиш ми се още от тази заран, откакто се появих на Маунт стрийт и...

– Изобщо не се цупя! – извика Ема и се обърна рязко към него. – *Аз никога* не се цупя.

– До тази заран можех евентуално да се съглася с теб – възрази той. – Но защо се държиш с мен с такова пренебрежение?

Ема хвърли ръкавиците на масата.

– При сегашното положение на нещата, не ми се слуша... – подхвана тя, но после млъкна, защото слугинята влезе в стаята с яденето и пиенето. Ема отново се обърна към прозореца.

Момичето огледа с любопитство двамата в стаята. Напрежението между тях беше толкова осезаемо, че сякаш можеше с нож да се разреже. Тя сложи нещата от подноса на масата, но много по-шумно, отколкото беше редно – тишината в стаята беше толкова тягостна, че изпита желание на всяка цена да я наруши.

– Нещо друго, сър? – Тя се поклони учтиво на Аласдеър, защото Ема продължаваше да стои с гръб към стаята.

– Не... не. – И той я отпрати с нетърпелив жест.

Тя се поклони още веднъж, после избяга с празната табла.

– Е, да започнем отначало – Аласдеър си наля бира в халбата. – Какво не ти се слуша? – Той отпи голяма глътка и я загледа с присвити очи. Добре съзнаваше, че под гнева му припламваше страх, което обаче не му помогна да се държи по-примирително.

– Не ми се слуша същество като лейди Мелроуз да дрънка пред хората по мой адрес – заяви Ема с пламнали бузи и разтреперан глас. –

Още по-малко да разказва по толкова унизителен начин неща за мен, които *ти* си споделил с нея.

Аласдеър я гледаше безкрайно объркан. Той сложи халбата на масата.

– Не те разбирам.

– Наистина ли? – Гласът ѝ трепереше от сподавен гняв. – Може би вече изобщо не си спомняш, че си изразил пред лейди Мелроуз мнение-то си за мен и то с думи, които човек трябва да е чул, за да им повярва. Била съм вулгарна като Лети Лейд, например. Може би не помниш също, че си ѝ казал, че нямаш търпение да си намеря най-сетне съпруг, за да се отървеш от *гадното* си задължение на мой управител.

Ема си пое дълбоко дъх и кратко гневно хълцане се изтръгна от гърлото ѝ. Тя притисна пръсти към устните и се опита да се вземе в ръце. Не, нямаше да рухне пред него.

– И за какво още си разговарял с нея? – попита тя, използвайки мълчанието му в своя полза. – Може би за способностите ми в леглото? Удоволствие ли ти доставя да сравняваш любовниците си, Аласдеър?

Аласдеър пребледня.

– Стига! – отсече той и очите му заблестяха на пребледнялото лице, а в ъгълчето на устните му един мускул затрепери. – Позволи ми да сложа нещата по местата им. Упрекваш ме, че съм говорил с други жени за теб?

– Не само си говорил – отвърна тя жлъчно. – Унижавал си ме пред другите си любовници, та те да могат да сервират онова, което си им разказал, на своите приятели и познати и на всеки от обществото, който би желал да го чуе... да могат думите ти да са в устата на всяка дърта крастава жаба и да се превърнат в клюка за целия град!

Тя се обърна рязко, защото вече не издържаше да го гледа, пък и за да не види той пламналите ѝ от гняв бузи, да не забележи болката ѝ, още повече, че тя самата не знаеше кое от двете чувства надделява в нея.

– Как смееш! – Аласдеър едва потискаше гнева си, но говореше с необичайно тих глас. – Как *смееш*, Ема!

– Как смея ли? – хвърли му тя през рамо: – Повтарям само онова, което чух. При това на обществено място.

– Осмеляваш се да вярваш, че съм способен на такова нещо? Че ще си загубя разсъдъка, ще забравя възпитанието си и ще говоря с *някого* по лични въпроси, които засягат *теб*!

– Но аз го чух – обясни тя с безизразен глас. – Вярвам на това,

което съм чула.

Аласдеър беше прекосил стаята с две широки крачки. Той я хвана за раменете и я обърна към себе си.

– За бога, Ема, никога не съм бил толкова близко до желанието да ударя жена, както в този миг.

– Ами тогава удари ме – кипна тя. – Нали насилие е това, което се очаква от мъж, унизил възлюбената си, за да се подмаже на друга. – Тя отстъпи назад, зърнала израза в неговите очи. Пръстите му се впиха брутално в раменете ѝ и тя очакваше, затаила дъх, той да изпълни закана си. После щеше още повече да го презира. Това щеше да сложи веднъж завинаги край на всичките ѝ чувства към него.

Аласдеър свали ръце от раменете ѝ. Отстъпи няколко крачки назад. После въздъхна, продължително и дълбоко, потърка с върха на пръстите очите си и устните, после прокара отпаднало ръка през лицето.

Ема видя, че ръцете му треперят.

– Вместо да ме обсипваш с упреци, трябваше просто да ми разкажеш какво се е случило – каза той и сега гласът му беше спокоен. – Очевидно имаш причина да си обидена, но, за бога, Ема, дано причината да е основателна.

Сега тя изпита слабо подозрение, че може би всичко е било грешка, ужасна грешка. Усети някакъв полъх на надежда. Познаваше Аласдеър и знаеше, че гневът му не е престорен. Не проявяваше и най-слаби признаци на разкаяние, още по-малко на нечиста съвест.

Тя си пое дълбоко въздух, а после му разказа най-подробно какво бе чула онази вечер в будоара у Алмак.

Аласдеър я слушаше. Докато тя говореше, на лицето му се появи израз на бесен яд. Гласът на Ема ѝ изневери един-два пъти, когато зърна гнева в очите му, но тя продължи да говори, като се стараяше да не украсява излишно чулото.

Когато тя свърши, Аласдеър заговори на свой ред.

– Чуй ме и ме слушай много внимателно. Никога, никъде и с никого не бих говорил за лични неща, които те засягат. Джулия Мелроуз има зъл език. И си въобразява може би, че има причина да ми отмъсти. Каквито думи и да е сложила в устата ми, те не са били мои.

Ема потри ръце, сякаш бяха леденостудени.

– Все пак не можеш да отречеш, че си ѝ дал повод да се чувства в правото си да говори подобни неща, нали?

– Не мога да ти кажа какъв повод съм ѝ дал – заявя кратко той. – Представа нямам какво право си е присвоила, за да го използва за

собствените си цели.

– Значи никога не би говорил за мен с друга жена?

– Не ти ли го казах току що? – въздъхна той тежко. Ема преглътна, а после докосна за пръв път темата, която между тях двамата беше табу.

– Дори не и с майката на твоето дете?

Лицето на Аласдеър стана мрачно. С леден израз заяви:

– С твое разрешение, нека изключим Луסי от всичко това. Нежеланието ми да говоря с теб за нея е еднакво силно с това да не говоря с нея за теб.

– Значи наистина смяташ за възможно да държиш всяка от жените си съвсем отделно от другите? – попита Ема.

Е, да, след като бяха подхванали тази тема, тя беше твърдо решена да я доведат до край. Отдавна беше време да поговорят за всичко това и ако стигнеха в резултат до необратимо скъсване, нека бъде така. Знаеше, че не може да живее като Аласдеър. Мимолетните радости на страстта и удоволствията, както и вдъхновеното приятелство бяха недостатъчни за нея. Никога не би се задоволила с тях.

Аласдеър се обърна, посегна към халбата и отпи голяма глътка. После отиде до камината, сложи крак върху блестящия месингов параван, а лявата си ръка на плота над камината и се втренчи в огъня. После отпи още веднъж.

Ема чакаше, усети, че камък ляга на гърдите ѝ, дъхът ѝ секна.

– Как мислиш, колко възлюбени съм имал, Ема? – попита той направо.

– Не зная. Да речем, първо лейди Мелроуз, после аз, ако мога да бъда наречена твоя възлюбена, освен това майката на твоето дете – добави тя упорито.

– Не, ти си единствената. – Тези три думи изрече толкова тихо, че тя не беше сигурна дали е чула вярно. – Но, разбира се, – продължи той – само ако ти се смяташ за моя любима.

– Само аз? – попита тя.

– Само ти.

– О! – На езика ѝ беше да попита какво е станало с останалите. И дали Джулия Мелроуз не е искала да му отмъсти за онова, което той току що бе казал? После размисли и реши, че това не я засяга. Нали не можеше в първия миг да го обвини, че е приказвал за нея, а още в следващия да го помоли да заговори с нея за други жени.

– Само аз... в момента? – За нея беше важно да го разбере съвсем точно.

– Не, дотогава, докато не вземеш друго решение.

– О! – повтори тя. После млъкна, мълчание, което бе прекъснато от шума на улицата под тях: стържене на железните колела по калдъръма, виковете на търговец, който хвалеше стоката си, воят на настъпено куче.

– Ела тук – подкани я Аласдър и сложи халбата на камината.

Ема се поколеба. В очите му тя видя особен блясък, който я правеше несигурна.

– Ема, ела тук – повтори той спокойно и я помами с пръст.

Тя се приближи към него и си помисли, че е абсурдно да си дава кураж, сякаш, кой знае защо, тя нещо е сгрешила. Тъй или иначе имаше право да му хвърли всичко казано право в лицето.

Аласдър хвана лицето ѝ с две ръце.

– Ти, сладка моя, си най-недоверчивата, най-мърморещата Ксантипа, която мъж е имал нещастieto да боготвори.

Очите на Ема засияха като злато.

– Да боготвори? – попита тя.

– Да, проклета жено! Заради греховете ми. – Той я целуна грубо, ръцете му продължаваха да държат лицето ѝ. – Ти в никакъв случай не си достойна да бъдеш обожавана, и въпреки това те обожавам от мига, в който зърнах за пръв път плитките ти и съдраната ти фуста.

– Така ли изглеждах? – попита тя, искрено учудена, че той си я спомня такава.

– Фустата ти винаги беше скъсана.

– Преувеличаваш – възрази тя.

– Възможно. – Той я прегърна и я притегли силно към себе си. После я погледна дълбоко в очите. – Не зная какво още да кажа, Ема. Желая те. Имам нужда от теб. Обичам те, както никога не съм обичал никоя жена. Ако това не ти стига, просто не зная какво още бих могъл да направя или да кажа.

В гласа му имаше такава молба. Беше толкова неприсъщо за Аласдър, че Ема не можеше дума да продума. Лежеше в прегръдките му и го гледаше мълчаливо.

– Обичаш ли ме? – попита той, когато мълчанието ѝ стана непоносимо.

– Да – отговори тя тихо. – Винаги съм те обичала. Дори когато те ненавиждам, пак те обичам.

Аласдър се засмя тихо и я целуна по тъглчето на устата.

– Ех, това е, може би, всичко, което мога да очаквам... *засега*.

Тя ще се научи да му вярва. Той си каза, че почти е спечелил битката, когато тялото ѝ се отпусна в прегръдката му и тя вдигна устни за целувка. Бяха създадени един за друг, бяха неразривно свързани един с друг. Ема не можеше да отрече тази истина.

13

Стигнаха Блек Гъл в Потърс Бар в ранния следобед. Сам отведе конете да ги назови, а Ема влезе в странноприемницата да поръча обедата, та да е готов, когато Мария пристигне с каретата. Според пресмятанията на Аласдеър трябваше да са тук малко след един часът. Пътуването от Потърс Бар до Стивънгейг, където щяха да прекарат нощта, щеше да продължи с каретата още два часа.

Нищо и никакъв път, който нямаше да умори излишно Мария.

Ема даде разпорежданията си в странноприемницата и се върна в конюшната. Аласдеър беше застанал под арката на портата към двора и се взираше внимателно надолу по пътя.

– Виждаш ли ги вече? – пристъпи тя до него.

– Още не.

– Хайде да се поразходим, с удоволствие ще се разтъпча.

Той кимна и я хвана под ръка.

– Аз размислих – подхвана Ема.

Аласдеър простена.

– Не почвай пак. Както те гледам, по този начин непрекъснато си докарваш неприятности.

– Бъди сериозен.

– Повярвай, сериозен съм.

Ема го наказва с пренебрежителния поглед, който си беше заслужил.

– Не мислиш ли като мен, че за онези мъже миналата нощ щеше да е много по-просто, ако не се бях събудила?

Аласдеър забави крачка.

– Какво искаш да кажеш?

Тя сви рамене.

– Не съм сигурна, но на мен обикновено не ми се доспива посред някой бал. Помислих си... – тя се поколеба, но все пак продължи. – Отначало реших, че ми е прилязло след онова, което чух. Но всъщност не ми прилязла, аз просто заспах.

Аласдеър спря до нисък зид край селската улица. Облегна се на него и се загледа в хълмистия пейзаж.

– Какво яде и пи при Алмак?

– Нищо. Те не предлагат нищо апетитно. – Тя се обърна и седна до него на зида. После взе да клати крака.

– Така е. – Той се намръщи. – С теб пихме на вечеря едно и също вино. Ядохме от същите ястия, от същите съдове.

– Да. – Тя поклати глава. – Хайде, остави. Просто ми мина една мисъл през главата... но ако бяха истински крадци, сигурно щяха да се погрижат аз да продължа да спя.

– Не разбирам как можах да не се досетя. – Той се загледа пред себе си. – Само че просто не си представям как са го направили.

Той се обърна към нея и я прегърна през кръста.

– Държиш се направо неприлично, седнала си като малко момиченце на зида! Цяло чудо е, че днес не си си скъсала фустата. Той я вдигна от зида и поклати глава. – Зидът е целият в мъх. Я се обърни.

Той я обърна, изтупа оранжевата ѝ дреха, но пръстите му се забавиха, погалиха я по дупето и ръцете му намачкаха коравата плът.

– Аласдеър, застанали сме насред селото! – изсъска тя и се дръпна. – Не прави така!

– Ама много ми се иска.

– Сладострастнико! – сопна му се Ема. Но в същия миг вниманието ѝ беше привлечено от шума на приближаваща се карета. – Ето я каретата! *Дръж се прилично, за бога*

Аласдеър само се усмихна.

Мария слезе от каретата и задъхано се разбъбри.

– Чудесна кола, много меко вози, само това мога да кажа. Не бях правила толкова приятно пътуване. И никакви неприятности, докато прекосяхахме Финчли Комън, въпреки че ме беше ужасно страх от разбойници. И на теб ли ти хареса пътуването, миличка? – попита тя и погледна със сияещи очи и двамата.

– Да, да, чудесно беше – излъга Ема. – Беше едно от най-приятните пътувания в живота ми. А конете ми са толкова послушни.

Мария кимна с разбиране, сякаш беше експерт в тази област, въпреки че през живота си не беше държала юзда.

– Следобед ще потеглим за Стивънгейт – продължи весело Ема. – За да могат жребците да си починат. А сега елате в странноприемницата. Обедът ви чака. Има и спалня, в която можеш да се пооправиш.

– О, колко приятно. Какво хубаво село – Мария влезе в странноприемницата, готова, както винаги, да се радва. – С удоволствие ще си измия ръцете и ще се среша. Хайде, качи се с мен, мила.

Аласдеър остана на двора пред конюшните.

– Всичко наред ли е, Джеми?

– О, да! – Джеми слезе от Феникс. – Впрочем движението е доста

оживено, с триста зора минах през Барнет, беше страшотна бъркотия.

– Той би трябвало да се поуспокои, след като вече не сме в Лондон. Като отведеш Феникс и Лястовица в конюшната, ще намериш Сам в кухнята. Погрижи се да ни дадат добър впряг за каретата, та да продължим.

– Няма да посмеят да не ми дадат най-добрите коне – заяви Джеми и се изплю в сламата под краката си.

– Сигурен съм – съгласи се Аласдър с весела усмивка.

По същото време четирима конници минаха покрай бесилката във Фелоу Корнър.

– Паоло, сигурен ли си, че наистина са потеглили на север? – Луис се олюляваше в седлото като чувал с картофи. Беше ужасен ездач и мразеше да яха кон.

– Проследих ги до поста в Айлингтън. Купиха билети за следващите три поста. – Гласът на Паоло прозвуча ядосано. Беше се надявал цялата тази история отдавна да е приключила, вместо това преследваше сега през равнината една процесия, която му се стори дълга като римско триумфално шествие.

Луис измърмори още нещо и потъна още по-дълбоко в седлото.

– Ние сме по-бързи от каретата – каза той. – Освен това те трябва да спрат за почивка и да сменят конете.

– Навярно в Барнът – измърмори Пол повече на себе си. – От там ще им хванем дирите.

Той хвърли бърз кос поглед към другите двама мъже, които яздеха мълчаливо с безизразни лица. Английският им беше лош и бяха получили строгата заповед да мълчат, освен когато са сами. Иначе в секундата, в която отворят уста, ще издадат всички. Но на Пол тези двамата му харесваха. Познаваше този тип хора, бяха добри слуги за подобен случай. Видът им беше на яки, брутални типове, лишени както от въображение, така и от скрупули. Ако им се заповяда да убият, те ще го направят. Ако им заповядат да причинят някому болка, ще го сторят, без да се замислят.

В Барнът беше оживено като в пчелен кошер. Причината беше, че се намираше на кръстопътя, където се пресичаха шосето за Холоуей и Големият северен път и там отново се плащаше пътна такса. Пол влезе в двора на конюшните на Грийн Мен, за да събере сведения.

Коняк с хитро лице го изгледа съчувствено.

– Не, тук не сменяме конете на коли, потеглящи на север. – Той задъвка една сламка и се позамисли. – Ами да, не очакваме такива коли, понеже Грийн Мен не печели от колите, потеглящи на север. Ние сменяме конете само на коли, които тръгват на юг. – Мъжът отлепи късче слама от езика си, после заяви пренебрежително. – Мислех, че това всеки го знае.

Пол си обеща да накаже с камшика този безсрамник. Той обърна коня и излезе от двора.

– Ей, господине... – чу той пискливо гласче. Погледна надолу и зърна едно хлапе, което подскачаше редом е него.

– Аз мога да ви кажа къде спират колите, тръгващи на север. – И детето протегна към него мръсната си ръчица.

Пол извади от джоба си едно пени.

– Е?

– В „Червения лъв“, господине. – Детето подскочи високо и протегна ръка към пенито.

Пол го хвърли на земята и се върна на пътя.

В „Червения лъв“ го очакваше успех. Слугите в странноприемницата не си спомняха за карета с две дами, но бяха видели кола с два коня, управлявана от придружена от джентълмен дама с оранжева рокля. Дватамата останали половин час в странноприемницата и хапнали по нещо, преди да продължат към Потърс Бар.

– Какво ще правим сега? – попита Луис, разкършвайки болния си гръб. – Ще си починем ли и ние тук?

Пол погледна към слънцето. То вече бавно залязваше.

– Не – заяви той. – Трябва да ги настигнем, тъй че ще продължим.

Луис измърмори недоволно и пое халбата бира, която едно момче му протягаше. Изпи я до дъно на огромна глътка.

– Още колко време ще трябва да тичаме подир тези кретени, как мислиш?

– Ще ги причакаме след Потърс Бар. – Пол нямаше търпение, но Луис заповяда да му напълнят халбата още веднъж, а двамата им спътници последваха примера му. Пол също беше жаден, но с присъщата си перверзност се отказа да утоли жаждата си. Беше насочил всяка своя мисъл към предстоящата мисия и гордостта не му позволяваше да се занимава с толкова незначителни неща като глад, жажда и умора.

– Ей, Паоло, какво си се вкиснал – нахока го Луис. – Не се тревожи, ще спинаме жената. В която и странноприемница да пренощува днес, ще я измъкнем от там.

Паоло изду ноздри, сви устни. Знаеше, че Луис е прав. Заедно бяха успявали и в по-трудни задачи. Освен това жертвата им и нейният пазител изобщо не допускаха, че ги преследват.

– Лимонадата! – изтърси изведнъж Ема. Тя дръпна юздите на Лясовица и се обърна към Аласдеър, който яздеше до нея. – Лимонадата.

– Лимонада ли? – попита той. – Какво искаш да кажеш?

– Снощи при Алмак... пих лимонада – обясни тя припряно. – Докато херцог Кларънс ми правеше предложение за женитба... или поне вярвам, че вършеше точно това. Не се изрази съвсем ясно. Тъй или иначе предложи нещо в тази насока.

– Надявам се, че си го сложила на мястото му – изрече сухо Аласдеър.

– Естествено. Аз просто го заряхах... но ти не ме слушаш.

– Напротив, тъкмо това правя. Лимонада, значи. – Той вдигна въпросително вежда. – Разкажи ми.

– Пол Дьони ми донесе чаша лимонада... малко преди да му заявя, че няма да се омъжа за него... че няма да се омъжа за никого – казах му го, за да не го засегна, нали разбираш?

– Разбирам – отговори той с неприятно чувство. – Както виждам, била си твърде заета със задачата да отблъскваш обожателите си. Е, сложи ми ли и неговото сърце?

– Не – погледна го злобно Ема. – И мога ли да те помоля да не сменяш темата?

– Моля за извинение – поклони се той леко. – Дьони ти е донесъл чаша лимонада и ти си я изпила?

Ема свъси чело.

– Тъкмо пиех лимонадата, когато дойде принцеса Естерхази и го откъсна, а в същия миг се появи херцогът. Струва ми се, че в този миг загубих интерес към лимонадата. После избягах в будоара, за да се отърва от херцога и... е, знаеш какво се случи по-нататък.

– Хм. За моя сметка.

– Е? – попита тя.

– Е какво?

– Аласдеър, как можеш така да ме дразниш! – възкликна тя нетърпеливо. – Банда отчаяни разбойници са по петите ми, имат намерение да ме подложат на мъчения, та да не може Уелингтън да спечели пролетния си поход, а единственото, което ти правиш, е да ми се подиграваш.

Тя заби шпори в Лястовица, червената кобилка препусна в бърз галоп.

Аласдеър съдржа Феникс. Подигравките му бяха само фасада. Парченцата на пъзела съвпадаха така идеално, че просто не проумяваше как не се е сетил по-рано. Чарлз Лестър го предупреди, че врагът е научил – документът е у Ема. Пол Дьони беше влязъл в живота ѝ, беше се навъртал край нея. У Аласдеър се бе събудила само чисто мъжката ревност и той просто бе изпуснал вероятността този мним френски благородник да има много повече на ум, отколкото зестрата на Ема.

Беше готов да се линчува за глупостта си. За слепотата си. Беше така погълнат от Ема, че не беше видял по-далеч от носа си.

Щом забеляза, че Аласдеър не я следва, Ема дръпна юздите на Лястовица и се върна. По израза на лицето му веднага разбра, че той размисля над нещо.

– Бесен си на самия себе си, нали? – попита тя.

– Повече от бесен – съгласи се той.

– Но сега вече няма значение, нали? Миналата нощ той не успя, а сега от нас няма и следа.

– Съмнявам се – каза Аласдеър тихо. – Много, много се съмнявам.

– Мислиш ли, че ще ни преследват?

– Мисля, че мосьо Дьони или както там му е истинското име, е толкова хитър и толкова решителен, че няма да се предаде без бой. Твърде много е заложил в играта.

– Но нали успяхме все пак да напуснем Лондон уж без определена цел... – подхвана тя несигурно.

Лицето на Аласдеър беше мрачно.

– Е, можем все още да се надяваме.

Беше ясно, че не храни особени надежди. Продължиха да препускат мълчаливо още няколко минути, после Ема заяви с престорена веселост:

– Е, няма как, ще ти се наложи да се погрижиш тази вечер в странноприемницата стаите ни да са една до друга. Моят телохранител ще трябва да е съвсем плътно до мен.

– Наистина имах предвид да спите с Мария в едно легло, а Тилда на походното – заяви той очевидно съвсем сериозно.

Ема го изгледа ужасена.

– Но каква защита могат да са ми те? Пък и няма да е забавно – добави тя закачливо.

Аласдеър не се усмихна.

– Помниш ли още как се стреля с pistolет?

– На времето стрелях не по-зле от тебе и Нед – отговори тя и бойният ѝ дух се събуди.

– Аз не съм чак толкова сигурен. Интересува ме колко добре стреляш сега.

– Мина наистина доста време – призна си Ема, разбрала, че не може да се надява да подобри настроението му.

Аласдеър отклони Феникс от пътя към една нива. Той слезе от коня, посегна зад седлото и извади чифт пистолети.

– Добре, сега ще видим какво можеш.

Ема скочи от седлото.

– Дори да съм превъзходен стрелец, аз нямам пистолет.

– Това не е проблем. – Той извади от джоба бяла носна кърпа и я завърза за долния клон на един клен. Кърпата затрептя весело на вятъра.

– Опитай се да я улучиш от десет крачки. – И той ѝ подаде единия пистолет.

Ема наблюдаваше замислено развяващата се кърпа.

– Но това е подвижна мишена – протестира тя.

– Съмнявам се дали Дьони ще те очаква неподвижен – обясни хладнокръвно Аласдеър. – Подвижната мишена е по-малко приятна от картонените мишени на стрелбището.

Ема трябваше да признае, че е прав. Огледа бързо пистолета. Отдавна не беше държала оръжие в ръка. Още чуваше гласа на Нед и съветите му да усети тежестта на оръжието и да обърне внимание на това, как го чувства в ръката си.

– Краката малко по-разкрани – заповяда, застанал зад нея, Аласдеър. Той сложи ръце на бедрата ѝ и сега я държеше здраво. – Хайде, опитай.

Ема вдигна пистолета и свъси напрегнато чело. Бялата кърпа трептеше около клона. Тя нагласи бавно спусъка. Изстрелът прозвуча като експлозия. Тя се сви от ужас. Пистолетът в ръката ѝ подскочи от тласъка.

Кърпата беше невредима и се вееше весело на вятъра.

– Можеш ли да ми обясниш защо се сви цялата? – попита строго Аласдеър и дръпна пушещия пистолет от ръката ѝ. – Мислех, че това много отдавна сме го преодолели.

– Не съм се упражнявала, нали ти казах – отговори тя ядосано. – Освен това целта не престава да се вее насам-натам. Любопитна съм да видя ти дали ще я улучиш.

– Така ли? – И той вдигна скептично вежда. – С удоволствие ще

изпълня желанието ти.

– Не се и съмнявам – измърмори Ема. – Хайде, нека опитам още веднъж с другия пистолет.

Аласдеър ѝ го подаде и отстъпи крачка назад. Скръстил ръце на гърдите, той я наблюдаваше критично как заема позиция. Този път тя не се сви, въпреки това пак не улучи целта.

– Е, да се надяваме, че ако се наложи да застреляш някого, ще е много отблизо, а човекът ще е за тебе достатъчно едра цел, та да успееш да я улучиш. – Аласдеър ѝ взе пистолета и го презареди.

– Остава да се надяваме също, че няма да проявя слабост и ще се накарам да стрелям по човек – съгласи се Ема с лек сарказъм в гласа.

– В случая се надявам повече на безпогрешното ти чувство за самозащита – каза той. – Донеси кърпата. – Той се обърна и скри пистолета зад седлото.

Ема свали кърпата от клона и я огледа внимателно.

– Ей, ама аз все пак съм я улучила – възкликна тя. – Я виж това обгоряло петънце в ъгълчето на дантелата. – Тя размахна триумфално вещественото доказателство. – Виждаш ли!

– Изглежда вятърът я е довял на пътя на куршума – отсече с абсолютно неподвижно лице Аласдеър.

– Ей, ти... ти... ти си отвратителен, дребнав... слушай, не ми се подигравай! – Строгото му лице не я бе измамил нито за миг. Тя го изгледа сърдито и с мъка се съдържа да не тропне с крак. – Има минути, Аласдеър Чейс, когато съм готова да те убия и то без да изпитам ни най-малко съжаление.

– Колко грубо! – измърмори той и се отдалечи от Феникс. В зелените му очи танцуваха пламъчета, а на Ема ѝ секна дъхът. Атмосферата сякаш изведнъж се наелектризира, както бе ставало толкова пъти между тях и обикновено в най-неподходящо време.

– Стой далеч от мен – каза тя, отстъпи и вдигна ръце, за да го отблъсне. – Намираме се сред полето и посред зима.

– Желая те – призна ѝ той тихо.

– Сега? – Тя го погледна безпомощно, но знаеше, че никога няма да може да устои на напора на неговата страст, след като тя вече го е обладала.

– Сега. Тук – натърти той.

– Но как? – Тя се огледа пак така безпомощно. – Веднага те предупреждавам, Аласдеър, нямам никакво намерение да лягам на замръзналата земя.

– Кълна ти се, че изобщо няма да докоснеш земята. – Той хвана ръцете ѝ, устните му бяха присвити решително, очите му пламтяха от желание.

Ема имаше чувството, че се разтапя като масло на слънце. Вече нямаше воля. Някак неусетно сложи ръце в неговата. Пръстите му се сключиха топло над тях, той я привлече към себе си, съвсем бавно, докато тя се облегна на него и очите ѝ се оказаха почти наравно с неговите.

Той продължаваше да държи ръцете ѝ, сега ги раздалечи встрани от тялото ѝ, тъй че телата им да се докосват от гърдите до коленете. После я целуна.

Ема усети докосването на телата им по гърдите си, по връхчетата им, по корема, бедрата и коленете си. Ароматът ѝ го обгръщаше, този мъжки мирис на мускус. Усещаше и собствената си възбуда, беше главозамайваща и от нея ѝ спираше дъхът. Тя се притисна още по-плътено към него, усети коравата му възбуда, напиреща към корема ѝ. Тих стон се изплъзна от устните ѝ.

Без да се откъсва от устните ѝ и да пуска ръцете ѝ, Аласдеър я накара да отстъпва все по-назад. Движеха се в синхрон, телата им продължаваха да се докосват, сякаш слети в изкусен танц. Ема усети дънера на клена в гърба си и спря.

Аласдеър вдигна за миг глава. Лицето му беше необичайно сериозно. Той пусна ръцете ѝ.

– Желая те – повтори той. – Трябва да те имам.

Гласът на Ема трепереше от страст, когато заговори, въпреки че се опитваше да се засмее.

– Всичко това е чудесно, но нали няма да ме обладаеш тук, до дървото, като някоя проститутка от пристанището?

Лека усмивка пропъди сериозния израз от лицето му.

– Всъщност тъкмо такова беше намерението ми. Но какво, ако смея да запитам, знаеш ти за проститутките на пристанището?

– Само онова, което съм научила от брат си и неговите приятели – отговори тя.

Шегата беше посмекчила напрежението, но само за да го направи още по-силно от преди.

Изпълнените им с очакване тела бяха влажни и преливащи от болезнен копнеж. Ръцете ѝ посегнаха към панталона му и го разкопчаха. Тя посегна към него, загали и притисна пулсиращата плът. Той беше запретнал полата ѝ и сега сваляше кожата ѝ панталон по бедрата.

Тя разтвори бедра и се вдигна на пръсти, за да го поеме с готовност в тялото си.

Аласдеър сложи ръце под дупето ѝ.

– Обгърни кръста ми с крака, сладка моя.

Тя го послуша и обви шията му с ръце, а той я повдигна. Аласдеър проникна дълбоко в нея, а тя се задвижи ритмично. Вътрешните ѝ мускули се свиха, коремът ѝ се напрегна.

Аласдеър издаде сладострастен стон.

– О, да съм в теб е като да съм потопен в мед – прошепна той. – Почти непоносимо сладко е.

Ема притисна устни към неговите, ръцете ѝ обгърнаха още по-здраво врата му. Езикът ѝ проникна жадно във влажната кухня на устата му, сякаш само така можеше да го притежава и тя така пълно, както я притежаваше той. Прилепи се за него като малка тресчица, когато вихрушката на страстта мята силно напред-назад, докато най-сетне се укроти и я захвърли на брега на действителността. Тя шумно си пое дъх.

Аласдеър я остави да се плъзне по тялото му, докато краката ѝ отново докоснаха земята. Той я погали по бузата, когато тя притисна лице към рамото му.

– Боже мили – промълви той – та ти си великолепна.

– Днес явно е ден на комплиментите – каза тя със слаба усмивка. – Първо достойна за обожание, а сега и великолепна. Това ще има ли някога край?

Ема се избърса с носната си кърпа, преди да си оправи дрехите.

– Каретата сигурно ни е настигнала. Вече се питат какво ли ни се е случило. – Тази прозаична забележка ги върна към практическите въпроси на тяхното пътуване.

– Е, тогава да побързаме – каза Аласдеър и изтича с нея към чакащите коне. – В Стивънгейт ще ти купя малък пистолет. Да можеш лесно да го скриеш в джоба. – Той сплете пръсти, за да стъпи тя на тях.

– Наистина ли мислиш, че ще ми потрябва? – Ловко движение на ръцете на Аласдеър я метнаха върху Лястовица. Всъщност не беше сигурна колко на сериозно трябва да взема загрижеността на Аласдеър. Струваше ѝ се почти фантастично дори да си представи, че е преследвана само заради някакво слабо стихотворение на Нед. Още по-фантастично ѝ се струваше Нед да е скрил в това непонятно стихотворение нещо толкова важно за страната.

– Нямахте да си направя целия този труд, ако не го вярвах – заяви безизразно Аласдеър. Той се метна на седлото и насочи Феникс обратно

към пътя. – Няма да изпитам особено удоволствие да прекарам следващите седмици в една лошо уредена ловна хижа, в скучен ловен район. Освен това, ако искаш да знаеш, трябваше да уредя в града някои важни делови въпроси.

– Какви по-точно бяха тези делови въпроси? – погледна го любопитно Ема.

– Финансови проблеми. Свързани с ръководството на твоите имоти и с някои мои лични неща – обясни ѝ той. – Излязоха някои интересни правителствени разпореждания, които трябва да стигнат тази седмица до борсата. Имах намерение да завъртя малко търговия покрай тях.

– Това ли е начинът, по който си уредил толкова добре живота си? – учуди се тя поразена. – Винаги съм се питала как успяваш без пени в джоба да водиш живота на богат човек. – Тя се засмя тихичко и призна: – Бях решила всъщност, че правиш дългове. Очаквах някой ден да чуя, че са те хвърлили в затвора за длъжници.

– Чувствам се поласкан, че си се интересувала толкова за проблемите ми – заяви той с глас, сух като увехнали листа. – Да ме беше попитала, щях да ти обясня. Нед беше наясно относно интересите ми към финансовите пазари.

– Не бъди толкова докачлив, Аласдеър, не е ли разбираемо, че съм се питала... пък и – добави тя – никога не съм вярвала, че искаш да се ожениш за мен заради парите ми. Помня, че го казах веднъж, но ти тогава така ме беше провокирал. Просто ти го върнах с оръжието, което първо ми дойде на ум.

Аласдеър помнеше, разбира се, много добре онова скарване. Впрочем онзи много подчертан упрек изобщо не го беше засегнал. Чудесно бе разбрал, че Ема иска само да го нарани, но оръжието, което използвала, за да утоли гнева си, беше толкова смехотворно, че изобщо не го улучи.

– Добре де, хайде да не разлютяваме стари рани – заключи той. – По-добре да наваксаме загубеното време. – Той пришпори Феникс и конят препусна в галоп.

Ема се поколеба за миг, замислена за онези стари рани. Но после сви рамене и препусна с Лястовица след него.

Двамата стигнаха „Лебеда“ в Стивънгейт малко след четири часът. Каретата още я нямаше, но след около половин час тя влезе в двора.

Мария се радваше, че за днес пътуването е приключило.

– Кокалите ми са натъртени – оплака се тя и побърза да добави, за да не се почувства никой засегнат от оплакването ѝ: – С това не искам

нищо да кажа – каретата е с наистина чудесни яйове, но ще се радвам, ако мога преди вечеря да полегна за половин час.

„Лебедът“ беше голяма пощенска станция. В двора сновяха забързано коняри и пощенски колари, заети с непрекъснатия поток от коли, на които трябваше да се сменят конете.

– Не зная колко шумно ще е тук през нощта – посочи Ема оживлението наоколо им. – Успяхме да намерим стая откъм задния двор, подалечко от кръчмата. Ако нямаш нищо против, Тилда ще спи на походно легло в стаята ти.

– О, ама тя би трябвало да спи при тебе – възрази Мария и хвана Ема под ръка, докато влизаха в странноприемницата. – Може да ти потрябва през нощта.

– Не, няма да ми потрябва – заяви твърдо и съвсем искрено Ема. – Пък и изобщо не искам да спя с друг човек в стаята си. Та, ако нямаш нищо против, Мария...

– Не, не, разбира се, че не. Мисля, че ще е много приятно – увери я веднага Мария. – Не обичам да спя в странноприемници, ти го знаеш, скъпа. Чаршафите често са толкова влажни, а и никой не знае кой се разхожда отвън.

– Чаршафите бяха старателно проветрени – увери я Ема. – Говорих със жената на ханджията по този въпрос и тя ме увери, че няма от какво да се боиш. Заповядала е на една слугиня да изглади още веднъж чаршафите с ютия, за да е съвсем сигурна.

– О, та ти мислиш за всичко – каза Мария и изглеждаше вече много по-щастлива.

– А сега защо не се качите с Тилда горе, тя ще ти помогне да се съблечеш, за да можеш да поотпочинеш преди вечеря. Аласдър е наел едно сепаре и вечерята ще бъде сервирана в шест. Зная, че сме на село, но денят беше дълъг.

– О, божичко, така е... пък и след миналата нощ! – Мария закърши угрижено ръце. – Едва можахме да мигнем. Ранна вечеря и после в леглото – точно от това имаме нужда.

Тя последва, бърейки, Ема до приятната стая в задната част на странноприемницата, на третия етаж, където един слуга вече беше занесъл куфара ѝ.

– Да, да, стаята е наистина приятна. – Тя свали с въздишка на облекчение шапчицата си и се строполи на леглото. – А ти къде ще спиш, Ема, наблизо, нали?

– О... ами не съвсем – позапъна се Ема. – Нямаха друга стая на

същия етаж. Ще спя на етажа под теб.

– Не, за бога, не! На друг етаж... съвсем сама! Не... не, скъпа, невъзможно е.

– Стаята на Аласдеър е на същия етаж – успокой я Ема. – Точно до моята.

– О! – Мария се позамисли, докато си разкопчаваше палтото. – И все пак, на мнение съм, че трябва да оставиш Тилда да спи при теб, миличка.

– Не – отрязва решително Ема. – Няма да оставя Тилда да спи при мен.

Мария я изглежда мълчаливо за миг, после очите ѝ заблестяха хитро и тя най-сетне отстъпи.

– Предполагам, че ти сигурно знаеш кое е най-доброто.

– Да, Мария, зная – ухили се Ема.

– Откровено казано, не намирам, че е много благопристойно – натърти Мария. – Ти и лорд Аласдеър сами, в съседни стаи...

– Никой няма да разбере – успокой я Ема. И аз няма да направя нещо, което ти не би одобрила. – Пък и кого ли можем да срещнем тук, в Стивънейг?

– Така е. – Мария кимна, после продължи колебливо. – Сърцето ми ще се радва, ако ти и лорд Аласдеър... тъй де, ако вие двамата отново се разберете. От самото начало имах чувството, че двамата сте създадени един за друг. Никога не разбрах какво именно се е случило.

Ема се засмя притеснено.

– Та ние непрекъснато се караме. Как може тогава да сме създадени един за друг?

– Не зная – Мария поклати глава. – Истинска загадка, съгласна съм с теб. Но съм убедена, че въпреки всичко е точно така.

В този миг Тилда влезе в стаята и Ема, която не знаеше дали да се зарадва на това прекъсване или да се натъжи, остави двете жени сами.

Малко след шест четиримата ездачи минаха покрай „Лебеда“. Не спряха, а продължиха до една малка странноприемница на Дейнстрийт.

– Знаеш какво да правиш, Луис. – Пол се спеша в двора на „Заек и хрътки“.

Луис измърмори някакво съгласие. Той само дето не падна от коня и тихо ругаеше, докато си разтриваше схванатия гръб и раздвижваше крака.

– Ще останем тук и ще чакаме – заяви Пол и не прие никакви възражения. – Ще ги отвлечем след полунощ. Тъй че можеш вече да се позамислиш откъде да минеш, за да стигнеш безшумно до тях. Ще се справиш, нали?

– Ще зная едва след като разбера какво е станало – отговори Луис. Той нахлупи шапка над очи, вдигна високо яката на палтото си и се измъкна от двора, на път за „Лебеда“.

Пол повика с ръка двамата придружители.

– Изчезнете... някъде в града, но внимавайте никога да не ви забележи. Върнете се тук в полунощ.

Двамата изчезнаха безмълвно и Пол се залови за собствената си работа. Той нае от странноприемницата „Заек и хрътки“ карета със шест бързи коня и даде указания тя да го чака в полунощ на площада пред църквата. Имал си свой колар, тъй че нямало да му трябва слуга от странноприемницата. Каретата и конете ще бъдат върнати още преди седмица. Заплати много щедро за тях. После отиде да вечеря.

Луис се промъкна в кръчмата на „Лебеда“ и се насочи към отдалечен ъгъл. Поръча си бира, а после направи онова, което умееше най-добре – да наблюдава и подслушва.

Забеляза подготовката на вечеря за аристократична компания в сепаре на горния етаж. Чу разговорите относно членовете на тази компания и че те настояли чаршафите да бъдат изгладени още веднъж. Приказваха и за качеството на виното, поръчано от джентълмена за вечерята.

Луис вечеря на маса в кръчмата, заета от бърлива група пътници, които го оставиха на мира с неговата бира и агнешкото печено, когато установиха, че не е от приказливите.

След вечеря той се поразходи, за да обиколи целия двор – една облечена в тъмно фигура, която, скрита от сянката и смесена със суетнята на слугите и гостите, нямаше да привлече ничие внимание. В края на вечерта едва ли някой би могъл да даде описанието на този безличен и мълчалив мъж.

Аласдеър се събуди рязко. Ужасно подозрение изпълваше съзнанието му, някаква хаотична плетеница от паяжини. Той лежеше по корем, едната си ръка беше сложил върху Ема, която се бе притиснала към него. Чаршафите се бяха събрали, изпомачкани, в краката им. Главата й почиваше върху възглавницата до неговата. Той чуваше дълбокото й, равномерно дишане, усещаше го на бузата си.

Знаеше, че в стаята има някой, още преди да усети в гърба си острието на смъртоносния нож. Съзнанието дойде с първото вдишване след събуждането и тялото му все още беше сковано от съня. А после дойде този нож. Лежеше съвсем неподвижно, докато някой прокарваше внимателно ножа по гръбнака му, все още без да разкъсва кожата... все още.

– Станете съвсем бавно, лорд Аласдеър.

Беше гласът на Пол Дьони. Но сега това вече не го изненадваше.

Аласдеър седна и се обърна да види натрапниците. В сивия сумрак на нощта можа да различи освен Дьони още трима мъже. Бяха наобиколили леглото и го гледаха с безизразни лица. Четири пистолета бяха насочени към гърдите му.

Един от мъжете му се стори познат. По нещо в отпуснатите напред закръглени рамене. Но да, разбира се... беше мъжът, наблюдавал къщата на Маунт стрийт... мъжът, който се бе прекачил през стената откъм градината.

Ема се раздвижи на сън и измърмори нещо.

– Какво има? – попита тя, обърна се по гръб и отвори очи. Гледаше смаяна хората около леглото, после посегна инстинктивно към чаршафите и се зави.

Аласдеър сложи ръка на рамото й, въпреки че това беше слаба утеха. Беше безмерно ядосан на самия себе си. Беше заключил вратата, но сега това му се струваше твърде жалка предпазна мярка. Та нима заключена врата можеше да спре такива нехранимайковци! Мисълта му работеше на високи обороти. Беше мъж, на всичкото отгоре и гол, а срещу него стояха четирима убийци. Ръката му се плъзна назад – търсеше пистолета под възглавницата.

Дръжка на пистолет го удари по главата. Ема извика, беше къс, силен вик, веднага заглушен, защото някой притисна възглавница в

лицето ѝ.

– За бога, остави я на мира – изсъска Аласдеър и избърса кръвта от лицето си.

– За съжаление... както добре знаете, лорд Аласдеър, трябва да си свърша работата с лейди Ема – заяви преспокойно Дьони. Той кимна на мъжа, притиснал възглавницата към лицето на Ема.

Ема си пое жадно дъх, когато задушаваният натиск най-сетне спря. Тя седеше в леглото, вдигнала чаршафите високо до шията си.

– Брутален тип! – изруга тя. Страхът ѝ се беше превърнал гняв, гняв за това, което бяха сторили на Аласдеър. – Гадно копеле!

– Моля да ме извините – поклони се подигравателно Пол, – но лорд Аласдеър се погрижи това тук да стане необходимо. – Ще бъдете ли така любезен да станете, моля – обърна се той отново към Аласдеър.

Аласдеър стана, проклинайки голотата си, абсолютната си уязвимост. Даваше си сметка за безмилостните погледи на хората, срещу които беше изправен.

Пол Дьони пристъпи към Емината страна на леглото. Наведе се, взе с бързо движение възглавницата и я притисна отново към лицето ѝ, на кара я да легне пак на дюшека. Тя се противеше, бореше се за въздух, но после разбра, че той няма намерение да я удуши и се успокои. Ако лежи спокойно, може да диша.

Ужасни шумове изпълниха стаята. Бяха тихи и страхотни. Беше звукът на плът, сблъскана с плът. Откъм Аласдеър долитаха странни, грозни звуци на протест и болка... не бяха високи и по-скоро стонове, а не викове.

Сега Ема се обърна, почна да се съпротивлява, захапа възглавницата, която я принуждаваше да мълчи, пречеше ѝ да вижда. Не знаеше какво правят на Аласдеър... не, всъщност знаеше, че му причиняват болка.

После шумовете секнаха.

Когато стана тихо, Луис, който бе държал ръцете на Аласдеър зад гърба му, го пусна. Пребитото тяло се строполи в безсъзнание на пода.

Пол свали възглавницата от лицето на Ема. В едната си ръка държеше свита кърпа и щом тя отвори уста за гневен протест, веднага ѝ я запуши.

– Облечете се – заповяда той тихо. – Освен ако не желаете да ви отведем така, както сте.

За свой ужас Ема откри Аласдеър проснат на пода. Той кървеше, лицето му беше подпухнало, тялото му покрито с тъмни петна.

Стомахът ѝ се сви и тя силно повърна. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Направи движение, сякаш иска да извади парцала от устата си, а после залитна, защото Пол я удари силно по главата.

– Облечете се – заповяда той със същия спокоен глас. Тя забеляза едва сега, че погледите на другите мъже са втренчени в тялото ѝ. Те стояха мълчаливо до почти безформената маса на пода, двама от тях разриваха кокалчетата на пръстите си.

Ема побърза да се покори. Под неотлъчните любопитни погледи на зрителите си тя намери роклята за езда. Навлече я с отчаяното желание някак да се покрие и се опитваше да не поглежда към Аласдеър, защото стореше ли го, щеше отново да ѝ прилошее, а тя не биваше да повърне. Не се осмели да докосне още веднъж кърпата в устата си и дори да вдигне ръце към лицето, за да избърше сълзите, които се стичаха неспирно по бузите ѝ, запушваха ѝ носа.

Защо никой не чува нищо? Възможно ли е в странноприемница, пълна с гости и слуги, никой да не забележи какво става в тази стая? Но всичко изглеждаше толкова спокойно, всичко функционираше така безмилостно.

Когато тя се облече, Пол върза китките ѝ, въжето се връза дълбоко в нежната ѝ кожа, претриваше я. Той тръгна към вратата, като я блъскаше пред себе си.

Пол се наведе над ухото ѝ, обясни ѝ с едва ли не приятелски тон.

– Мисля, че лорд Аласдеър е още жив. Но това няма да остане така, ако решите да правите друго, освен да местите крак след крак, докато не чуете следващата ми заповед. Ясно ли е?

Ема кимна. Не вярваше, че Пол Дьони ѝ казва истината, но ако имаше дори най-малка възможност Аласдеър да не е умрял под тези брутални юмруци, тя не можеше да направи друго, освен да се покори на хората, които я отвлечаха.

Прекрачиха прага, слязоха по стълбата като в къща, пълна с духове. Не се чуваше нищо освен скърцането и прашенето на старата постройка. Луис отвори странична врата, водеща към пътя, далеч от конюшните, където неспокоен кон или разгонено куче можеше да вдигне тревога.

Продължиха мълчаливо както досега през тъмните улици на спящия град. Пред църквата чакаше каретата със шест коня, наглеждана от задрямал пощенски слуга от „Заек и хрътки“.

Сякаш бяха репетирали предварително великолепно съгласуваните си движения, сега Луис застана пред Ема, а Пол изтича при слугата да поговори с него. Един от другите мъже застана зад нея и Ема се озова

вдигната в каретата и блъсната в единия ъгъл. Слугата изобщо не я видя.

Пол плати на човека, който избърза да си тръгне и да отиде да си легне, само слабо озадачен от желанието на мъжете да потеглят точно посред нощ. Луис изскочи от каретата и пое юздите. Двамата му помощници се метнаха на седлата на двата водещи коня. Пол се качи бавно в каретата.

Той седна срещу Ема и я загледа замислено. Тя устоя на погледа му и втренчи на свой ред яростен поглед в него. Главата ѝ бавно се проясняваше, паниката ѝ взе да се по-уталожва, освен когато мислеше за Аласдър. Знаеше какво иска от нея Пол Дъони. Но ще може ли да го убеди, че не притежава информацията, която търси? Не изглеждаше многообещаваща възможност. Но беше единствената, която ѝ оставаше.

Каретата напусна с огромна бързина Стивънейг по пътя за Лондон. Ема нямаше представа в каква посока са поели. Пердетата бяха дръпнати и тя отбеляза само бързината, с която се движеха. Въжето около китките ѝ се връзваше дълбоко в месото и ръцете ѝ започнаха да изтръпват. Опита се да изплюе кърпата, но устата ѝ беше толкова суха, че не можа да отлепи поне езика си от парцала.

– Не се притеснявайте, лейди Ема – каза Пол, като я видя как се мъчи. – Като му дойде времето да говорите, ще можете да го направите. Още повече че ще имате сериозна причина да говорите. Дотогава ще трябва да последвате съвета ми и да си спестите усилията. – Той се усмихна доволен в здрача, после кръстоса ръце пред гърдите и затвори очи.

Джеми хвърли с израз на погнуса зарчетата на масата.

– Гръм и мълнии, ама ти винаги си бил същински дявол на зарчета, Сам.

Сам се ухили и посегна към халбата с бира.

– Още желаещи? – попита той. Другите мъже поклатиха глави.

– Не, за тази вечер ми стига. – Конярчето стана от преобърнатата бъчва, на която беше седнал, и се протегна. – Видяхте ли каретата, дето препусна като луда по главния път?

– Не. – Джеми също стана и излезе след него от преградката за оседлаване. – В каква посока потегли?

– Лондон. Шест коня вдигнаха прах.

– Кога?

– Ами преди около половин час. Като излязох да пикая. – Той се почеса по корема. – Малко хора потеглят по това време на път.

– Така е – съгласи се замислено Джеми. Той се обърна към приятната топлина на конюшната, където миришеше на кожа, коне, пот и бира. – Сам, мислиш ли, че господарят ни ще е заинтересуван да чуе, че някаква карета е препуснала като вятър в посока към Лондон?

– По това време? – Сам си изпи халбата, прибра шепата монети от обърнатия сандък, който бяха използвали за маса, и я пхна в джоба. – Е, ти го познаваш по-добре от мен, старче.

– Така е, пък и нали ни заръча да си отваряме очите и ушите за необичайни неща – размишляваше Джеми. – Мисля, че ще е по-добре да му кажем.

Сам сви равнодушно рамене.

– Добре де, но няма защо да го правим и двамата.

– Може да има заповеди и за двама ни – възрази Джеми. – По-добре е и ти да дойдеш. – И той навлече палтото си, вече готов да тръгне. – Хайде, ела.

Сам го последва с широка прозявка.

Влязоха в странноприемницата през задната врата, която водеше към двора, минаха през кухнята, в която по това време всичко беше тихо.

– Знаеш ли в коя стая спи лорд Аласдеър? – попита Сам и отново се прозя.

– Да – отвърна кратко Джеми. Той го поведе по стълбата нагоре, а в коридора зави към предната страна на къщата. Пред вратата на Аласдеър спря и сложи ръка на дръжката на вратата. Внимателно почука. Отговор не дойде. Почука още веднъж. Пак никакъв отговор.

– Май ще го събудиш от приказен сън – обади се Сам. Джеми не му обърна внимание. Натисна дръжката и отвори вратата. Стаята беше празна, в леглото още никой не беше спал. Джеми се почеса по главата.

– Кълна се, господарят се преоблече снощи за вечеря в тази стая. Даде ми нареждания и за следващата заран.

– Да, ама сега не е тук – установи Сам и пак се прозя. – Аз отивам да си легна. – Той се обърна, готов да тръгне, но изведнъж спря. – Чуй, какво е това?

И Джеми го беше чул. Откъм отвъдната страна на стената се дочуваха тихи стонове. Застана тихо и обърна глава към стената. Стоновете отново се чуа.

Двамата мъже се спогледаха, после се втурнаха едновременно към

вратата на съседната стая. Тя не беше здраво затворена и лесно се отвори, когато я блъснаха.

– Господи, смили се над нас! – възкликна Джеми и коленичи на пода до лежащото тяло. – Господи, смили се над нас!

Сам се наведе над Аласдеър, притисна пръст към артерията на шията му.

– Жив е – каза той. – Света Богородичке, жив е! Но който и да го е сторил, добре е знаел какво прави. – Той преглеждаше тялото на Аласдеър с някакво уважение, като човек с опит в изкуството да пребиеш някого.

Джеми изпъшка отчаян. Той стана и взе каната с вода.

– Мразя да го върша – измърмори, – но той трябва на всяка цена да дойде на себе си. – И той изля съдържанието на каната върху лицето на Аласдеър.

Аласдеър си възвърна съзнанието. Извърна глава и мъчително повърна, пристъпите разтърсваха цялото му тяло, докато се събуждаше за нов живот.

– Хей, по-внимателно, сър – Джеми му държа главата, докато повръщането поотмина. – Лежете спокойно и ми позволете да видя какво са ви причинили. – И той върна внимателно главата му отново на пода.

Аласдеър затвори очи. Съзнанието му беше празно, усещаше само болките. После паметта му бавно се възвърна. Той изстена ужасен. Бяха отвлekli Ема.

– Бих казал – няколко счупени ребра – опитните ръце на Сам опипаха цялото тяло на Аласдеър. – Ключицата е здрава. – Той приклезна. – Можеше да е и по-зле... олеле, можеше да е и много по-зле.

Аласдеър искаше да намери утеха в тези думи, но не можа. За миг си пожела, изпълнен от самосъжаление, да беше умрял, да не можеше да изпитва сега мъката и ужаса, които го обземаха.

– Ще пристегнем ребрата ви, сър – заяви Джеми. – За съжаление много повече не можем да направим. – Говореше с познанията на мъж, който в кариерата си на жокей често е бивал със строшени ребра. – Другите рани изглеждат ужасно. Сигурно адски ви боли.

– Преувеличаваш, приятелю – Аласдеър се учуди, че изобщо можа да отговори така подигравателно. Опита се да седне, но в същия миг отново припадна.

Когато пак се свести, Джеми пристягаше ребрата му с ивици от нахъсани чаршафи.

– Сам отиде да донесе арника и вълшебно орехче, сър. Той смята,

че компрес от слез ще е най-доброто, но няма. Като съмне, ще вземем от аптеката.

Той отстъпи крачка назад и огледа работата си, после провря ръка под раменете на Аласдеър.

– Я да видим сега, ще можете ли да седнете, сър?

Аласдеър се опита, но щом напрегна коремните си мускули, изстена от болка. Джеми намери друго решение и го облегна седнал на стената.

Напрежението беше толкова голямо, че Аласдеър затвори очи, дъхът му излизаше на кратки, силни тласъци.

– Имам и опиум – заяви Сам, когато се върна в стаята, понесъл вехта кожена чанта. – Една хубава доза, сър, и ще ви унесе в чудесен, дълъг сън. – Той сложи чантата на пода и извади от нея шишенца с арника, вълшебно орехче и опиум.

– Сам е нещо като конски доктор – обясни Джеми на Аласдеър и отстъпи встрани, за да може Сам да си върши работата.

– Е, тогава да направи каквото може – каза Аласдеър. – Само че опиумът ще трябва да почака. Оседлай Феникс и още два коня от тукашните конюшни. Трябва да са силни и бързи.

– Но, господарю, нали няма да яздите! – възкликна ужасен Джеми.

– Ти май невероятно слабо се интересуваш от причината, поради която ме сварваш в такова състояние – отбеляза Аласдеър в усилието да си възвърне обичайния саркастичен хумор и с надеждата да овладее по този начин паниката, която всеки миг можеше да го обземе.

– Да, сър, още нямах възможност да ви попитам – Джеми се опита да компенсира собствената си липса на чувство за хумор с обидена физиономия. – Бяхме твърде заети.

– Да... да. – Аласдеър махна примирително с ръка. – Отвлекли са лейди Ема. – Той отново затвори очи и се опита да подтисне болката и страха. Ако допусне отчаянието да го обземе, ще загуби и остатъка от силата и волята си. – Разполагаме с много малко време, за да си я върнем, преди... – Той поклати глава. Не биваше да мисли за това какво биха й сторили.

– Ама значи може тя да е била в пощенската кола – каза Джеми.

Главата на Аласдеър сякаш малко се избистри.

– Каква пощенска кола?

– Ами то ние тъкмо затова бяхме дошли – да ви кажем – осведоми го Джеми за новината.

Аласдеър го слушаше и в него се пробуждаше първата слаба

искрица надежда. Ако знаят какво търсят и в каква посока трябва да го търсят, може би имат някакъв шанс. Дьони няма да очаква така яко пребит мъж да си възвърне съзнанието още преди следващата сутрин. Предположил е навярно, че това ще стане много по-късно, когато го открие някой слуга. По това време Дьони щеше да е вече далеч, потънал в мрака на Лондонския подземен свят, където Ема можеше да бъде скрита, където щяха лесно и да се отърват от нея.

– Е, сър, това е най-доброто, което мога да направя. – Сам стана и погледна съчувствено пациента си. – Във всеки случай твърде се съмнявам, че ще можете да се държите върху кон.

– Трябва. Помогнете ми да стана. – Аласдеър си пое дълбоко въздух, събра всичките си сили. Дълбоката въздишка му причини адски болки в гърдите.

Джеми и Сам го хванаха под мишници и го вдигнаха със съвместни усилия на крака. На Аласдеър му призля и той за малко не припадна отново. Но успя да се пребори. Да поема въздух, беше мъчение, затова се опитваше да диша съвсем повърхностно.

– Сам, иди се погрижи за конете. Джеми, помогни ми да се облека.

– Вземете малко опиум, сър – предложи му Джеми. – Колкото да притъпи болката, но да не заспите.

– Ами да, ездачите често го правят. – Сам извади шишенцето. – Това ще ви помогне.

Аласдеър реши, че може да приеме съвета на бивш жокей и мъж, чието лице беше премазано като на първокласен боксьор. Той глътна дозата опиум, която Сам му подаде.

Дори с помощта на Джеми обличането беше такова изтезание, че той се запита как досега изобщо не се е замислял за едно толкова просто и автоматично действие. Съзнанието му бързо се проясняваше и болката стана част от него, която го поглъщаше изцяло и изтласкваше от мислите му всичко останало.

– Каза ли им, че искаме шест коня, Джеми? – Той едва се осмеляваше да диша, докато навличаше връхната дреха.

– Да, да, сър. Литнаха като дяволи. – Джеми нагласи внимателно дрехата на Аласдеър и я закопча на превързаните му гърди.

Аласдеър хвърли поглед към часовника на камината. Беше три часа. Пресметна бързо. Пощенската кола имаше приблизително два часа преднина. Но все някъде щеше да им се наложи да сменят конете. Или поне да ги оставят да отпочинат. Сигурно нямаше да карат из целия път със същата скорост. С бързи коне щеше да е възможно да ги настигнат

на някоя бариера за плащане на пътната такса.

Освен ако не поемат по странични пътища. Но Аласдeър отхвърли тази вероятност. Карета с шест коня би срещнала затруднения по тесните неравни пътища направо през равнината.

Той седна предпазливо на ръба на леглото и Джеми му обу ботушите. Беше му невъзможно да се наведе. Погледът му падна върху собствения му образ в огледалото на скрина. Учуди се като видя, че лицето му не е чак толкова размазано, колкото предполагаше. Бяха нанасяли ударите си най-вече върху ребрата, корема и бъбреците му. Навярно така можеха най-бързо да му нанесат най-жестоките поражения, помисли си той мрачно. Нападението беше лишено от каквото и да била лична злоба, в противен случай нападателите му можеха изобщо да го оставят на място.

Тези мъже щяха да се заемат със същото желязно старание и с Ема.

Той се надигна мъчително.

– Донеси ми pistolетите, Джеми. Под възглавницата са. – Той тръгна към вратата. Всяка крачка изискваше максимално напрежение, цялата му воля. Но сега го изпълваше решителност, която ужасът удвояваше, която пренебрегваше слабостта на тялото му.

Сам ги чакаше пред странноприемницата. Той доведе Феникс до платформата, която използваша дамите, а също и по-пълничките господа след някоя безпътна вечер в кръчмата, за да яхнат конете си.

Аласдeър успя сам да се настани на седлото, но там се присви за миг, преди да успее отново да си поеме дъх. Беше толкова трудно да поемаш въздух само припряно и кратко. Въпреки това успя да се изправи на седлото и да поеме юздите.

Джеми пхна чифт pistolети зад седлото.

– Двамата със Сам си имате ваши pistolети, нали? – попита Аласдeър и добави навъсено: – Защото ще ви потрѣбват.

– Няма проблеми – увери го Сам. – Имаме pistolети и ей това тук. Той се ухили, а лунната светлина се отрази в ножа му, крив като сърп. – Аз предпочитам ножовете, не вдигат толкова шум.

– Да, но нищо не може да предизвика такава паника както кремъклийката пушка – обади се Джеми, ухили се и докосна оръжието, което беше закрепил за седлото си.

Аласдeър усети как оптимизмът му се пробуди при явното желание, с което спътниците му се канеха да изпълнят задачата, която им предстоеше. Не се съмняваше, че уменията и храбростта им са равни на въодушевлението им.

– Хайде да тръгваме!

И те препуснаха в галоп по пътя за Лондон.

След първия безкраен час Ема загуби всяка чувствителност в ръцете. Главата я цепенеше безмилостно. Страхът ѝ растеше с всяка изминала минута. Пол Дьони седеше срещу нея, скръстил ръце на гърдите, понякога със затворени очи, но повечето време я наблюдаваше с хладното любопитство на змия, дебнеща приближаването на жертвата си.

Той нямаше причина да я подлага на такова физическо мъчение, освен ако не искаше да я подготви за онова, което тепърва ѝ предстои. Искаше да засили ужасното ѝ предчувствие. И го постигаше. Решителността ѝ да не отговаря на въпросите му, да твърди, че няма представа за стихотворението на Нед, постепенно се топеше.

Не беше подготвена, когато Пол внезапно се наведе към нея и издърпа парцала от устата ѝ. Чувството на облекчение беше невероятно. Но в първия миг не можеше да говори. Сякаш езикът ѝ беше загубил способността си да се движи.

– Така, а сега да си поприказваме за вашия брат.

Тя го гледаше безизразно и се опитваше да навлажни малко устата си.

– Искате ли малко вода? – попита той едва ли не загрижено.

Ема кимна.

Той се наведе напред и извади изпод седалката кожено шише. Отвори го и го поднесе към устните ѝ. Тя пи жадно и изобщо не обърна внимание, че водата се стича по брадичката ѝ. Той отдръпна шишето много преди тя да беше утолила жаждата си, но беше все пак по-добре от преди.

– Е? – попита той и затвори шишето. – Та за вашия брат. Да си поприказваме малко за лорд Едуард Бомон.

Ема си помисли за Аласдеър, който лежеше в безсъзнание, пребит и прекършен, в онази стая. Тя погледна Пол Дьони и очите ѝ светнаха върху бледото лице.

– Моят брат е мъртъв – каза тя. – И по каква причина ви интересува?

– О, мисля, че знаете – заяви Пол, облегна се назад и отново скръстил ръце на гърдите. – Сигурен съм, че вашият възлюбен ви е разказал всичко. Защо иначе ще се опитвате да избягате от мен?

– Да, наистина? – каза с дълбоко презрение Ема. – И защо решихте,

че искаме да избягаме от някого? Отивахме в Линкълншир, на лов.

– Я стига! И не злоупотребявайте с търпението ми. – Той поклати едва ли не със съжаление глава. – Това наистина не е във ваш интерес.

Ема затвори уста, въпреки че стомахът ѝ се беше свил от страх. Мислеше си, че едва ли е срещала в живота си човек, който да ѝ внушава толкова страх, колкото Пол Дьони. Не проумяваше как не го беше забелязала по-рано. Всъщност дълбоко в себе си вече го бе усетила. Беше подозирала тази граблива същност на природата му. Беше усетила, че е готов всеки миг да скочи и да я удари. Но, бог да ѝ е на помощ, имаше време, когато го намираше привлекателен.

– Вече не си усещам ръцете – оплака се тя.

– Колко жалко! – Той сви рамене. После изведнъж се наведе напред, хвана я за яката и я вдигна високо, тъй че нейното лице се приближи плътно към неговото. – Получили сте сведение от брат си след неговата смърт. Какво пишеше в него?

Дъхът му беше горещ и миришеше възкисело. Черните му очи гледаха заплашително. Ема се опита да се дръпне от него, но хватката му стана още по-силна и кокалчетата на пръстите му се впиха в гърлото ѝ.

– Последното му писмо беше изпълнено с указания относно имота – каза тя и извърна глава. – Не помня вече всички подробности. Но защо ви интересува това?

– Вашият брат е бил шпионин и куриер, освен това майсторски е кодирал – обясни Пол. Той сякаш изплюваше думите си в лицето ѝ.

– Наистина ли? – Тя се опитваше гласът ѝ да звучи безгрижно. – Представа нямах.

Той я отблъсна грубо от себе си и тя се стовари болезнено на седалката, защото не можеше да се опре на ръцете си.

Той отново се наведе напред, сграбчи лицето ѝ, стисна бузата ѝ, докато очите ѝ плувнаха в сълзи. Така я накара да отвори уста и натъпка отново парцала в нея. После я изгледа безизразно, дръпна пердето от прозорчето и надникна през него.

– Луис!

– Кажи, Паоло? – Луис позабави бяга на конете и се наведе към него.

– Намери място, където можеш да свиеш. Трябва ми пусто поле, без никаква къща наоколо. Нищо на разстояние, от което може да се чуе вик – заповяда той с кратки, отсечени думи.

Дълбоко в себе си Ема силно се разтрепери. Кожата ѝ беше влажна и студена. Тя го погледна уплашено.

– Можем чудесно да подхванем и веднага краткия си разговор – казатой равнодушно. – Надявах се да се окажете малко по-благоразумна. Но няма значение. – Той сви рамене. – Все ми е едно как да получа оно-ва, което ми трябва.

Каретата сви рязко на дясно. Железните колела потънаха в дълбока кал. Пол беше оставил пердето вдигнато и Ема зърна тъмната сянка на дърво, толкова близо до каретата, че клоните му я драскаха. Трябваше да са на много тесен път.

– Това място е добро – извика Луис, докато спираше конете. – На цели мили наоколо няма жива душа.

Пол отвори вратата и скочи от каретата. Луната светеше ясно, нощта беше свежа и студена. Той погледна към пътя, по който бяха дошли, после прескочи тесен ров и се озова в трънлива ливада, където само няколко тръстики пазеха от вятъра. Нямахше и следа от човешко жилище.

– Доведете жената.

Луис измъкна Ема от каретата. Тя падна от високата стълбичка на колене. Той я вдигна грубо и я забута през рова към полето.

– Ще се погрижа за конете – обърна се той към Паоло. – За тези неща не ти трябвавам.

Беше очевидно, че не се чувства добре и у Ема се пробуди искрица надежда, че този човек може би ще ѝ помогне. Но искрицата много скоро угасна, защото Луис се обърна и закричи през полето. Вместо него се приближиха двамата нехранимайковци, които бяха яздили редом с тях.

– Запалете огън – им заповяда Пол. – Ей там, при дърветата.

Сякаш никой не ѝ обръщаше внимание. Ема се озърна. Би ли успяла да избяга? Но още докато претегляше вероятностите за и против, Пол се обърна към нея:

– Вървете при дърветата. – Той сложи ръка на гърба ѝ и я заблъска натам.

Тя се запрепва през коравата пръст към дърветата, където двамата мъже събираха клони и дърва. Защо му трябваше да пали тук огън? Или обича да му е уютно, докато разпитва жертвите си?

Гледаше потиснато как сухите дърва пламват, как почват да горят и дебелият клони. От купчината се издигаше дим, после лумнаха и първите пламъци.

– Сложете я да легне на земята. – Заповедите на Пол бяха сякаш изстреляни от пистолет. Двамата мъже наградиха Ема и я проснаха на земята до огъня. Единият държеше раменете ѝ здраво притиснати към земята, другият заравързва ботушите ѝ.

Тогавя тя разбра. Усети горещината на огъня на босите си крака. Изпълни я ужас.

– Писмото на брат ви до вас – каза Пол и коленичи до нея. – Ще видим доколко ще си го спомните, нали така?

15

– Както гледам, много са бързали – отбеляза Джеми и заразглежда следите от каретата със шестте коня. – Някъде тук конете са почнали да се уморяват. Ти какво ще кажеш, Сам?

Сам скочи от коня си и разгледа следите по-подробно.

– Така е – съгласи се той. – Водещите коне са дърпали наляво.

– Е, хайде да продължим – каза нетърпеливо Аласдеър, макар да знаеше, че правят нещо необходимо. Ако каретата напусне някъде главния път, а не го забележат, могат и да я задминат. Още по-малко би искал да се натъкнат изведнъж на нея. Бяха по-малко на брой, а в сегашното си състояние, стигне ли се до единоборство, той не можеше да направи кой знае какво. Хитрина и изненада бяха единствените му съюзници.

Продължиха да препускат на ярката светлина на месечината. Джеми и Сам знаеха как да изтръгнат максималното от конете и те наистина сякаш хвърчаха по пътя. Феникс можеше лесно да им съперничи. Но Аласдеър знаеше, че трябваше да наваксат предимство от цели два часа.

Опиумът беше притъпил болката, тя съществуваше вече само на ръба на съзнанието му и чакаше кога ще може пак да захапне. Главата му беше ясна, можеше да прави предположения и отново да ги отхвърля. Дали да нападнат на пътя, или да изчакат каретата да стигне в Лондон? Засада щеше да е най-добрата възможност, но с тази цел трябваше най-напред да настигнат колата. Когато се зазори, възможностите вече няма да са толкова разнообразни.

Финчли Комън. Засада на ливадата. Там имаше безброй подходящи места. Веднъж да стигнат там, и можеха да се скрият в засада.

– Хей, те са свили ей тук.

Шепотът на Сам прекъсна мислите му.

– Я вижте. – Сам сочеше с камшика пръстта. – Тук каретата им е свила на дясно. Ей там, по тесния коларски път.

– Каква глупост да направят такова нещо – обади се Джеми. – Пътят е толкова тесен – и за двуколка не става.

– Но защо? – запита се Аласдеър и се огледа. Стори му се, че вижда на източния хоризонт слабото сияние на утринната заря. Дали Дьони няма тук наблизо някое скривалище? Изобщо ли нямаше да откара Ема в Лондон?

Но въпросите нямаха смисъл и той насочи Феникс по тесния път.

– А сега нито звук! – прошепна. – Може да са наблизно. Поеха по калния път до мястото, където той завиваше.

Аласдеър дръпна юздите и повика с ръка Сам да дойде при него.

– Слезте от конете и се огледайте – прошепна той. Думите му едва се чува в студения въздух.

Сам слезе от коня и изчезна в дебелия сняг на дърветата. После изпъля през завоя.

Аласдеър чакаше, сърцето му тупкаше лудо, беше го обзел панически страх. Дали не идваха твърде късно?

Сам изчезна сякаш за цяла вечност, през която Аласдеър усети всяка рана и раничка по тялото си. Опиумът постепенно губеше сила, а два часа на гърба на коня сега отекваха болезнено.

Когато Сам изникна изведнъж от сянката на дърветата, Аласдеър за малко да го навика.

– Е, и? – прошепна.

– Спрели са на около сто и петдесет метра от тук. Един от мъжете е останал при конете. Другите са в полето. Наклали са огън. – Той погледна към Аласдеър, който продължаваше да седи на коня. – Предполагам, че се занимават край огъня с лейди Ема – добави той.

Бледото като платно лице на Аласдеър стана още по-бледо. На светлината на месеца беше придобило зеленикав, восъчен оттенък. Но разумът му беше хладен и работеше с остротата на рапира. Щом се занимават с нея, значи още не са я убили. Това беше всичко, което искаше да знае.

– Сам, можеш ли да се справиш с мъжа при конете? Но тихичко!

– Ами, мисля, че да. – И Сам протегна ръка към закривения нож на колана си.

Аласдеър слезе сковано от коня, но сега вече не усещаше болките. Тялото му се движеше както го диктуваше съзнанието му, пренебрегвайки всеки друг сигнал.

Джеми се спеша до него и върза бързо трите коня един за друг.

– Хайде! Заеми се с мъжа и разпрегни конете – заповяда Аласдеър на Сам. – Даваме ти десет минути време, после нападаме.

Десет минути! Предпочиташе изобщо да не мисли за това, което можеше да се случи на Ема през тези десет минути.

– Джеми и аз ще се промъкнем оттук през полето. Трябва да създадем впечатление, че сме много повече. Като чуеш кремъклийката на Джеми, ще погнеш конете към мъжете в полето. Искам да настъпи пълно объркване. Разбрахте ли ме?

Двамата мъже кимнаха. Джеми посегна към пушката си. Беше заредена с оловни куршуми, които можеха да нанасят поражения на голямо разстояние в кръг.

Аласдеър хвана pistolетите. С всеки можеше да направи само по един изстрел. И да улучи. А Пол Дьони ще е първата му мишена.

Ема се потеше. Земята, на която лежеше, беше корава замръзнала кал, но тялото ѝ беше плувнало в пот. Горещината на огъня беше непосима и въпреки че стъпалата ѝ още не бяха изгорели, имаше чувството, че кожата им се свива, спаружва се в ужасно очакване.

Пол Дьони беше извадил парцала от устата ѝ и сега ѝ приказваше сякаш в най-добро настроение. Тя усещаше ръцете му, докато той ѝ връзваше краката. Както ѝ приказваше, той притегли краката ѝ по-близо до огъня. Тя вече искаше да му каже онова, което той желаше да чуе, но нещо, някаква дълбоко вродена гордост, ѝ го забраняваше.

Тя си мислеше за Нед. Мислеше за Аласдеър. Насочи спомените си към детството, към всичко, което бяха вършили заедно. Струваше ѝ се, че чува дълбокия смях на Нед, закачливия глас на Аласдеър. Беше лято, бяха на село и прибираха заедно със селяните сено. Тя чуваше непрекъснатото свистене на косите, шума на падащата трева. Усещаше на езика си вкуса на ягоди.

Тя извика.

Аласдеър чу вика ѝ. Чу го на някаква друга, отдалечена плоскост. Продължи да се промъква към полето, криеше се в сянката на храстите, а Джеми го следваше отблизо. Пламъците на огъня осветяваха сцената пред тях, откриваха им трите приведени фигури край огъня и една на земята. Той прецени внимателно разстоянието. Щеше да се наложи да се приближат достатъчно, за да може кремъклияката да свърши добра работа, но не биваше и да се приближават твърде много, защото можеха да ги открият преди да са готови.

Държеше pistolетите в ръце. Тялото му се движеше плавно. То сякаш не му принадлежеше, но то беше само някакво облекчение. Притискахе се към голите клони на храстите, през които можеше да види колата на пътя. После кимна на Джеми.

Джеми изскочи с пронизващ победен вик от сянката. Изтича няколко крачки към групата, преди да стреля с пушката. Аласдеър го следваше само на крачка, pistolетите му бяха готови, сега търсеше целта си.

Сам стреля веднъж с pistolета си иззад храстите, а после

вързаните заедно коне изтрополиха през рова към полето, подкарани от Сам, размахващ камшика. Конете се понесоха към огъня, преди да разберат какво става, после се изправиха с яростно цвилене и раздути ноздри на задни крака, доловили миризмата на огън. Сам ги шибна с камшика и те продължиха напред, отново се изправиха на задни крака и заудряха с копита.

Мъжете край огъня скочиха, опитаха се да избягат от галопиращите коне, от удрящите им подкови. Куршумите от пушката на Джеми ги улучиха.

Аласдеър вдигна пистолета и се прицели. Пол Дьони стоеше на фона на пламъците. Аласдеър натисна спусъка. Пол падна на колене и се хвана за рамото.

Когато Сам се хвърли в битката, чу се как стреля и неговият пистолет. После Сам запокити пистолета и ножът му проблесна. Той се хилеше от удоволствието да участва в това сражение и сега удряше с ножа наляво и надясно.

Хората на Пол се опитаха да се изправят на крака, но явно беше вече твърде късно. Един от тях успя все пак да стреля веднъж с пистолет, но куршумът само изсъска през полето и се заби в ствола на едно дърво. Ножът на Сам го улучи в ръката и го направи неподвижен. Другият мъж падна под удара на сопата, която Джеми носеше за резерва.

Ема се опита да се отърколи по-далеч от огъня и от препускащите коне. Но не успя, защото ръцете ѝ още бяха вързани на гърба и тя лежеше върху тях. Сви се на топка и затаи дъх.

После изведнъж се възцари всеобгръщаща тишина. Някой бързо развърза китките на Ема. Тя още не усещаше ръцете си, но я обля вълна на облекчение.

Аласдеър се наведе над нея. Опита се да я вдигне, но не можа, тъй че най-сетне Сам я вдигна на ръце.

– Е, всичко наред ли е, момиче? – попита той, а гласът му беше дрезгав от загриженост.

– Е, горе-долу – каза тя и погледна Аласдеър с невярващи очи. – Толкова се боях, че са те убили.

Той поклати отрицателно глава и взе внимателно краката ѝ в ръце. Изруга непристойно, когато видя мехурите по стъпалата ѝ. После се обърна към Пол Дьони, който тъкмо се изправяше, олюлявайки се, на крака, притиснал ръка към рамото. Между пръстите му се процеждаше кръв.

– Дълга ви още няколко минути от времето си – каза спокойно

Аласдеър. И без да сваля очи от Дьони, кимна на Джеми.

Джеми, който веднага разбра, му подаде дългия камшик на коларя.

Аласдеър сложи ръка на гладката дървена дръжка. Той изгледа вторачено Дьони, после заповяда:

– Сам, настани Ема в каретата, а ти Джеми, впрегни отново конете. Дайте ми десет минути време за този гадняр, после се върнете и ми помогнете да вържем всички.

– Много сте прав – кимна доволен Сам и пое с товара си към каретата.

Джеми погледна малко колебливо. Лорд Аласдеър продължаваше да е в много тежко състояние и никак не му хареса мисълта да го остави сам с трима мъже, въпреки че и тримата бяха ранени. Но ако се съди по израза на лицето на лорда, тримата мъже едва ли не будеха съжалението му. Затова Джеми се залови да впряга конете.

На Ема ѝ трябваше изглежда доста време, преди да осъзнае, че кошмарът е свършил. Сам я занесе до каретата, сякаш беше лека като перце, силните му ръце я държаха така сигурно, така здраво. Сега ѝ беше ужасно студено, тръпки разтърсваха тялото ѝ, зъбите ѝ тракаха.

– От шока е, момиче – обясни ѝ Сам, докато я настаняваше в каретата. – Той така действа на тялото. Ще ви донеса нещо много добро против шок.

Той изчезна за миг и Ема го чу да говори кротко на конете, да ги успокоява, а после отново да ги впряга. Ема си каза, че би трябвало всъщност да отиде при него и да му помогне. Но когато стъпи на пода на каретата, болката беше толкова силна, че тя се строполи с вик на седалката.

Запита се неуверено какво ли е станало с четвъртия мъж, онзи, когото наричаха Луис и който беше карал каретата.

Сам се върна с някаква кожена чанта и манерка. Отпуши манерката и я вдигна към устните ѝ.

– Хайде, поемете хубава глътка от това нещо.

Беше чисто уиски, което ѝ изгори гърлото и обхвана стомаха ѝ като огън. Но, изглежда, дори само миризмата му се оказа достатъчна, за да я измъкне от своеобразния транс. Тя седна и разтърси глава, сякаш за да пропъди последиците от случилото се.

Държеше ръцете си в скута. Бяха бели като тебешир и не можеше да ги движи, дори пръстите.

– Безчувствени са – каза тя на Сам с тих, жалък глас. Той взе ръцете ѝ в своите, разтърка ги между грубите си мазолести ръце.

– Само след минута всичко пак ще се оправи, момиче.

Ема му вярваше. Сега Сам насочи вниманието си към краката ѝ. Обгарялото месо пареше нетърпимо, но по-нагоре краката ѝ бяха безчувствени от студ.

Сам порови в медицинската си чанта и извади някакъв гадно смърдящ мехлем, с който ѝ намаза стъпалата. Болката веднага поутихна.

– Сега отивам да помогна на господаря. Останете тук, след две минути ще се върнем. – Той скочи от каретата и се наведе над тялото на кочияша, който лежеше неподвижно в рова, в който Сам го отърколи, след като го цапардоса няколко пъти със соната по главата. – Ей – измърмори Сам. – Я по-добре да те взема със себе си, момче. – Той вдигна Луис на раменете си и го завлече до полето.

Аласдеър стоеше пред Пол Дьони, дългият ремък на камшика се влачеше по земята. Пол Дьони лежеше, превит одве на земята, но още беше в съзнание.

Сам захвърли Луис до другите двама мъже, които бяха престанали да бъдат безмълвни оръдия на насилието и сега гледаха уплашено дявола на отмъщението, застанал пред тях с камшик.

– Вържете ги един за друг – заповяда кратко Аласдеър. – Напъхайте им по един парцал в устата и ги отнесете между дърветата, така че никой да не може да ги види. Искам да останат да лежат тук, за да можем по-късно да ги приберем. Чарлз Лестър ще се радва да спипа най-сетне Пол Дьони.

Сам и Джеми се заловиха с огромно удоволствие за работа. Аласдеър, който се бе върнал в пребитото си, изпълнено с болка тяло, не можеше да им помага. Той се обърна и се повлече към каретата, всяка крачка беше същинска мъка.

Той изкачи пряко сили стълбичката на каретата и се строполи на седалката срещу Ема. Затвори очи. Дишането му беше пресекливо, отсечено.

– Аласдеър! – Ема се наведе напред и понечи да хване ръцете му. Но изстена, защото в нейните ръце кръвта беше започнала отново и болезнено да се движи. – Боже милостиви! – Тя притисна силно ръце между коленете, за да поукроти болката.

Аласдеър веднага отвори очи.

– Какво ти се случи, сладка моя?

– Само ръцете ми. Но чувствителността им се връща. – Тя му

подари трепереща усмивка и напрегна всички сили за малко хумор. – Господи, я виж каква достойна за съжаление двойка сме сега с теб. Аз исках да те докосна, но както виждам, няма да мога.

– Аз пък искам да те прегърна, но, както виждам, няма да мога – ухили се той, като се опитваше да имитира нейния тон.

– Бих предпочела, ако е възможно, това приключение никога да не се повтори – каза Ема с крива усмивка. Като дете все мечтаеше за приключения, следваше Нед и Аласдеър на всяка крачка, убедена, че те двамата сигурно ще изживеят нещо необикновено, а тя няма да не е с тях и да го изживее заедно с тях.

Лека усмивка заигра на лицето на Аласдеър.

– Това, скъпа, беше случай от онези, които печелят на приключени-ята лоша слава. Дори Нед щеше да се съгласи с мен.

– Вярваш ли, че ще оздравееш напълно? – Тя вече не се усмихваше. Аласдеър изглеждаше наистина ужасно. Лицето му беше сиво-зеленикаво, бледо като восък, очите издаваха колко се мъчи.

– Чувствам се като прегазен от два впрегатни коня – призна той. – Но Джеми ме увери, че съм се отървал с няколко синини и няколко строшени ребра. – Той пое предпазливо въздух, после попита: – А твоите крака как са?

– Сам ги намаза с нещо. Вече не ме болят. – Тя навъси загрижено чело. – Ти уби ли Дъони? – попита Ема.

– Не съвсем – отговори той с безизразен глас. – Щях може би да го сторя, но някои хора наистина биха си поприказвали с удоволствие с него.

– В такъв случай се надявам те да разговарят с него така, както той разговаря с мен – заяви припряно Ема.

– Готови сме и можем да потегляме, сър. – Джеми провря глава през отворената вратичка. – Вързахме другите коне за каретата. В Стивънейг ли се връщаме или потегляме веднага за Лондон?

– Но какво стана с Мария? – възкликна изведнъж Ема. – Тя сигурно е полудяла от страх. Трябва да се върнем в Стивънейг.

– Не, трябва да потеглим незабавно за Лондон – заяви Аласдеър. – Длъжен съм да се погрижа преди всичко да предам тези животни. В Барнет ще сменим конете и ще намерим пощенска кола и кочияш, които ще върнат нас двамата в Лондон. Сам и Джеми ще потеглят от там за Стивънейг с новини за Мария. Те ще се погрижат тя да се върне веднага на Маунт стрийт.

– Правилно, сър. – Джеми затвори вратичката на каретата и яхна

един от водещите коне. Сам изплюща с камшика и конете потеглиха по тесния път.

– В чантата на Сам има бренди. – Ема посочи кожената чанта на седалката до Аласдеър.

Той намери шишето и отпи голяма глътка, после се наведе напред и долепи шишето към устните на Ема.

– Това е ужасно! – изруга той. – Искам да те прегърна, но не мога да помръдна. Да не беше проклетата ми глупост, всичко това нямаше да се случи.

– Защо да е било твоя грешка?

– Трябваше да взема в странноприемницата по-сериозни предпазни мерки – обясни той с горчивина и отпи още глътка бренди. – Трябваше да сложа Джемми или Сам да пазят пред вратата... Трябваше в последната минута да сменя стаята ни, за да ги отклоня от следата... Трябваше да остана буден... О, списъкът е безкраен.

Ема се навъси.

– Говориш като човек, който нищо друго не е направил. Най-напред откривам, че брат ми е бил нещо като шпионин и... и... – Тя присви чело и се опита да си спомни какво каза Дъони. – Майстор в кодирането, това бил. А сега излиза, че ти си професионален телохранител или нещо подобно.

Аласдеър поклати глава.

– Не, боя се, че не съм. Аз съм безнадежден аматьор. Бях въввлечен във всичко това защото началниците на Нед от Конната гвардия вярваха, че аз, като негов стар приятел и твой управител мога да се приближа достатъчно плътно до теб, за да открия документа. Ако нещата се бяха развили както се надявах, щях да претърся стаята ти, да намеря стихотворението, без ти изобщо да заподозреш нещо.

Ема мълчеше. Беше прекалено уморена и изтощена, за да мисли ясно, но не й хареса чувството, че от седмици някакви хора без лица са я обсъждали и манипулирали, хора, които изобщо не познаваше. Не й хареса още, че Аласдеър е имал повече от една причина да навлезе отново в живота ѝ.

– А ти защо се съгласи да го сториш? – попита тя след малко.

– Заради Нед – отговори простиичко той. – Нед умря заради известието в това стихотворение. Не биваше да си е отишъл напразно.

Ема кимна. За това не можеше да го упреква. Въпреки това продължаваше да е възмутена от факта, че Аласдеър по някакъв начин я е шпионирал. Той не ѝ се бе доверил. Каза ѝ всичко едва когато вече нямаше

друг избор. Не изостави нито за миг потайните си действия.

Тя затвори очи и се опита да не мисли за нищо. Краката ѝ отново пламтяха и сега не знаеше защо би искала най-вече да се разплаче като бебе, въпреки че всъщност би трябвало да изпитва облекчение и радост, че кошмарът е свършил.

Аласдеър се остави на полюшването на каретата. От всяко движение изпитваше болка, сякаш го измъчваха, но чувството за вина и гневът към самия себе си му тежаха още повече. Той разбираше отчаянието на Ема, но не знаеше как да ѝ помогне. Вдигна краката ѝ в скута си, обгърна ги с ръце. Беше единственото, което можеше да стори... единствената възможност да я докосне при сегашното си състояние.

16

Мария направо хукна по стълбището на къщата на Маунт стрийт. Харис ѝ отвори вратата и тя се втурна, като се препъваше, в хола и побърза да развърже панделките на шапката си.

– Къде е лейди Ема? Пратихте ли да извикат доктор Бейли? Божичко, какъв ужас! Готвачката трябва веднага да свари телешка пача и овесена каша... ох, сърцето ми. Сърцето ми! Това сърцебиене! – Тя изтича нагоре по стълбата, захвърли както ѝ падна шала, шапката, чантата и ръкавиците, като не преставаше да обсипва с въпроси безмълвния Харис, който бавно я следваше и вдигаше всичко, което тя захвърляше.

– Доктор Бейли е в момента при лейди Ема, госпожо. Готвачката вече е приготвила телешката пача – увери я той малко ядосан, – но, както всички знаем, лейди Ема не обича телешка пача.

– Да, но сега трябва... трябва. Кажете веднага на готвачката. – И Мария се понесе като вятър по коридора към стаята на Ема.

– О, милото ми, милото ми момиче! – втурна се тя в стаята. – Вестта от Аласдър... просто не знаех какво да мисля. Нещастен случай, каза той. О, сърцето ми! – Тя се удари с трепереща ръка в гърдите. – Нещастен случай посред нощ! Но какво е могло да те сполети, миличка? О, докторе, случаят не е безнадежден, нали?

Тя изтича към леглото и се наведе да целуне Ема, после се строполи в шезлонга и взе да си вее с ръка.

– Не, в никакъв случай не е безнадежден, госпожо Уидърспун, увери я докторът. – Лейди Ема има изгаряния по краката. Намазах ги с мехлем.

– Изгаряния! – Кръглите очи на Мария станаха големи колкото чинийки. – На краката! Но миличка, скъпа, как е могло да се случи подобно нещо?

– Заспала съм с крака върху решетката на камината – каза Ема. – Наистина ужасно глупаво от моя страна. – Тя седеше в леглото, напълно облечена, дори с чорапи и обувки. – Но моля те, успокой се, Мария. Наистина няма нищо страшно.

– О, но защо не си си легнала? Трябва веднага да се съблечеш и да се пхнеш под одеялото. Нали, докторе? – Мария скочи. – Веднага ще извикам Гилда. Освен това трябва да хапнеш от телешката пача.

– Мария, мразя телешка пача – протестира Ема. Това беше

рецептата на Мария за всички болести. – Освен това няма нужда и да си лягам. Сега е едва обед.

Но говореше сякаш на стената. Мария вече беше изтичала от стаята и вече викаше Гилда.

– Не бива ден или два да тичате с тези крака – посъветва я доктор Бейли, който тъкмо я превързваше. – Та заспала сте, значи, с крака върху решетката на камината? – И той повдигна недоверчиво вежда.

– Да – заяви категорично Ема. – Много глупаво от моя страна, нали?

– Спите, изглежда, много дълбоко – забеляза Бейли. – След като не сте се събудила от болката.

– Винаги спя много дълбоко, докторе.

– О-о, така ли? – Той се залови да си прибира нещата. – Трябва да посетя и друг пациент. Днес денят ми е наистина много натоварен. Както разбирам, и лорд Аласдеър е имал малка злополука.

– Наистина ли? – учуди се Ема и се опита да прояви уплах и любопитство. – Какво му се е случило? Трябва да е станало след завръщането ни в града. Да не е паднал от кон?

– Някаква катастрофа, докато е карал двуколката си, поне така чух. Преобърнал се е с нея и колелата са минали през него. Доста сериозно е пострадал, каза слугата му.

– Какъв ужас! – Ема поклати глава и изцъка с език. – Та лорд Аласдеър кара така изкусно.

– Бих казал, че дори толкова талантлив човек може да прецени погрешно конете си – каза докторът. – Но ако искате да последвате съвета ми, лейди Ема, глътнете си сега дозата опиум и си починете. – Той ѝ хвърли хитър, проникателен поглед. – Бих казал, че сте преживели нещо като шок. Освен изгарянията. И не ми се вижда да сте си отспала добре.

Ема наистина не си беше отспала. Възможността да бъде известно време в безсъзнание ѝ се стори твърде примамлива. Но се страхуваше за Аласдеър и знаеше, че ще може да си почине едва когато Джеми ѝ съобщи какво е казал докторът.

Мария влезе със сребърен супник.

– Малко ечемична супа за теб, скъпа. Придава много сили. А понеже не обичаш телешка пача, казах на готвачката да ти приготви лечебна отвара по моя собствена рецепта.

Тя сложи супника на нощното шкафче и продължи да приказва без прекъсване.

– Доктор Бейли, ще пратя да ви извикат и при най-малкия повод за

тревога.

– Няма да се наложи – възрази Ема и се запита какво ли щеше да каже Мария, ако знаеше, че и Аласдеър е имал прекеждие... прекеждие, което няма, разбира се, нищо общо с нейното. И все пак съвпадението щеше да събуди любопитството на всичко живо.

– Доктор Бейли трябва да се погрижи и за друг пациент, Мария – заяви тя твърдо. – А пък аз скоро ще съм вече по-добре.

Мария изпрати доктора до вратата.

– Трябва да ми дадете указания, докторе. Аз съм опитна болногледачка, да знаете.

Ема направи физиономия и се заслуша в бърбенето на Мария, която се отдалечаваше по коридора. Тя помириса съдържанието на супника и поклати глава. Мария беше истинско съкровище, но и ужасно обстоятелствена. Тя ще иска от нея много повече обяснения, отколкото бе получила досега.

– Доктор Бейли каза да глътнеш опиума и да се напиш, скъпа – заяви Мария, доплувала отново в стаята. – А сега ще ти дам да хапнеш от супата. Тя ще ти помогне да си възвърнеш силите.

Ема отказа да се остави да я хранят, но хапна малко супа, за да успокои Мария.

– Но как е могло да стане? – попита Мария и остана грижовно край Ема, докато тя си ядеше супата. – Защо замина, без дума да кажеш? И то посред нощ? – Тя беше наистина съвсем объркана.

– Заспах и си изгорих краката. Аласдеър реши, че трябва да се върнем незабавно в Лондон и да се обърнем към доктор Бейли... болеше ме, трябва да ме разбереш. – Ема се учуди, че изрича така лесно толкова лъжи, въпреки че те не звучаха особено убедително. – Аласдеър ужасно се разтревожи. Толкова се разтревожи, че не беше в състояние да мисли за друго освен за това, как да стигнем по-бързо в Лондон. Но когато сменихме конете в Барнет, се сети за теб и ти прати вест. Тя трябваше да стигне до теб всъщност още преди да си се събудила. – И тя хвърли на Мария разкаян поглед.

Мария поклати глава.

– Да, да, наистина я получих, слава богу. Наистина не зная какво щях да правя, ако бях разбрала, че си изчезнала ей така, без дума да ми кажеш. Щеше да е такъв шок, че се съмнявам дали щях да се възстановя от него.

– Много те моля да ми простиш, Мария – помоли я Ема и посегна към ръката ѝ. – Беше наистина безотговорно да направим подобно

нещо, но болките ми бяха толкова силни, че просто не бяхме в състояние да мислим за нещо друго.

– Ех, сега разбирам как трябва да е било – съгласи се Мария, но в гласа ѝ още звучеше леко съмнение. – Такова нещо, разбира се, бързо се забравя.

Тя седна на ръба на леглото.

– Е, бих предпочела да ме беше събудила. Щях да се облека само за миг.

– Изглежда Аласдеър е мислил, че изгарянията са много по-опасни отколкото са в действителност – каза Ема. Беше в края на краищата все едно дали Мария ще повярва на тази безсмислена история или не. Важно беше готовността ѝ да я приеме.

– Всъщност не зная какво да кажа – Мария поклати нерешително глава. – А, ето я и Тилда, тя ще ти помогне да си легнеш.

Ема реши, че сигурно ще е мъдро да приеме ролята на инвалид. На Мария ще ѝ хареса, а тя ѝ го дължи. За Мария ще е огромно удоволствие да се грижи за нея, а получи ли каквото иска, сигурно ще престане да задава въпроси. Като чуе за злополуката на Аласдеър, любопитството ѝ, разбира се, отново ще се пробуди. Но този мост тепърва предстоеше да се премине.

Аласдеър остави със здраво стиснати устни докторът да прави с него каквото пожелае. Не позволи само да му пуснат кръв и твърдеше, че има достатъчно рани, за да му отворят още една.

Доктор Бейли се понавъси, но не настоя.

– Вашият слуга каза, че сте се обърнали с двуколката. – Той превърза с ивици нов плат счупените ребра.

– Да – процеди Аласдеър през стиснати зъби. – Толкова да нямах късмет. Явно съм надценил силите си.

– Навярно сте участвал в надбягвания, сър?

– Може и така да се нарече – отговори Аласдеър. – Оох! За бога, по-предпазливо, човече.

– Превръзката трябва да е много стегната, сър, иначе ребрата няма да зараснат – обясни Бейли и изобщо не се впечатли от ругатните, които се лееха от устата на неговия пациент. – Има опасност белият дроб да бъде пронизан от някое ребро, ако през следващите няколко дена се движите прекалено много. Трябва да лежите неподвижно, за да дадете на ребрата си време да се оправят.

Аласдеър изруга още по-яко, но съзнаваше, че човекът е прав. Произващата болка, която усещаше при всяко поемане на въздух, беше достатъчно доказателство.

– Идвам направо от лейди Ема – каза приятелски Бейли. – Бил сте, предполагам, с нея, когато си е изгорила краката, нали?

– Ако бях с нея, тя нямаше да си изгори краката – изръмжа Аласдеър и този път каза истината.

– Много вярно, сър. На решетката на камината – изрече на висок глас Бейли. – Заспаля е с крака върху решетката на камината. – Той поклати глава. – Наистина много странен случай... почти невъзможен, бих казал.

Аласдеър не отговори. Бейли беше известен клюкар. Щеше да му достави огромно удоволствие да разкаже на многобройните си пациенти от обществото за тези две изключително странни злополуки. Само за седмица историята щеше да обиколи целия град. Достоинство мълчание му се струваше единственият възможен отговор. Старите му приятели безмилостно ще го подиграят, като чуят, че тъкмо той се е преобърнал с двуколката. Но ще се наложи да го понесе.

– Получи се писмо за вас, лорд Аласдеър. – Кранам влезе в спалнята със сребърна табличка в ръка. – Приносителят каза, че няма да чака отговор.

Гербът на Конната гвардия украсяваше вестта. Чарлз Лестър го осведомяваше, че четирите пакета са били получени непокътнати и в следващите няколко часа ще бъдат разтворени.

Аласдеър кимна навъсено. Не се съмняваше, че мъжете от Конната гвардия могат да проведат разпит не по-малко умело и безпристрастно, отколкото Пол Дьони и съучастниците му имаха намерение да го сторят с Ема. Беше много радващ случай на измамен измамник.

Изглежда историята, започнала със смъртта на Нед, най-сетне бе приключила. Сега можеше да насочи изцяло вниманието си към Ема. Или поне си мислеше, че ще може да го стори, когато най-сетне се окаже що-годе закърпен.

Минаха още три дена, преди да може да стане отново от леглото. Беше слаб като дете и дори без строгите предписания на Бейли да лежи неподвижно, за да даде на ребрата си възможност да зараснат, щеше да му е невъзможно да стане и да хукне нанякъде.

Чукчето на вратата му не бе престанало да чука откакто новината за

злополуката стигна най-напред до приятелите му. Само свиваше рамене и признаваше, че е проявил невнимание, а яките подигравки понасяше колкото може по-стоически.

През тези три дена научаваше малко за Ема. Една от вестите беше, че е вече много по-добре, но още трудно ходи и затова си стои вкъщи. Двете с Мария не приемаха никакви посетители. Той изпрати цветя, купища рози и дъхави теменужки, за което получи учтива благодарност. Беше загрижен и се питаше защо е така хладно дистанцирана. Изглежда всеки път, когато той реши, че са стигнали до някакво разбирателство, тя пак се отдръпва от него.

Питаше се дали не го държи отговорен за случилото се. Бог ѝ беше свидетел, че имаше право. Той се упрекуваше всеки миг от деня. Питаше се дали онова, което тя бе преживяла не я е уплашило така, че още не се е съвзела, че толкова весела по природа, още не си е възвърнала жизнената енергия и чувството аз хумор – все неща, които ѝ бяха толкова присъщи.

Той лежа три дена проснат по гръб, угрижен и кипящ от гняв. Лека полека стана вече не толкова болезнено да поема въздух, бодежите потслабнаха и на четвъртия ден той стана. Успя да се замъкне до фотьойла в салона, но там се строполи в него, целият в пот и почна да ругае и кълне мъчителната си слабост.

– Проявете търпение, сър – заобиколи го с грижи Кранам.

– Нямам време – нахока го Аласдеър. Не знаеше защо имаше чувството, че през всички тези дни, които прекара неподвижен в леглото, е загубил безценно време. Че нещо става с Ема, а той не е в състояние да го предотврати.

Ема беше не по-малко объркана от Аласдеър. Не разбираше какво става с нея. Сякаш всичко беше обвито в сива пелена. Казваше си, че е от времето, вечното мрачно английско време, равномерния дъжд от оловното небе. Казваше си, че е само реакция на изживените ужаси.

Но не беше това. Разбираше, че е стигнала до кръстопът. От седмици се приближаваше към него, а спречкването им в „Червения лъв“ в Барнет беше докарало нещата до връхната им точка. На единствения истински важен въпрос още не беше отговорено. Ужасът на нощта в ръцете на Пол Дьони беше прояснил и отхвърлил всички странични дреболии, свързани с чувствата ѝ, и сега ясно виждаше единствената истина. Или ще се съгласи да се омъжи за Аласдеър, или никога вече няма да го

види. Живот, който ще прекарва само в страстни наслади, не ѝ беше достатъчен.

Тя го обичаше. Беше му го казала и това беше истината. Когато беше с него, усещаше, че истински живее, наслаждава се на живота, на всеки миг изживяване и чувство. Дали го обичаше или го мразеше – нямаше разлика. Бяха само двете страни на една и съща монета.

Но можеше ли да живее с мъж, който има толкова тайни от нея? С мъж, за когото е толкова естествено да има тайни? Мъж, който мрази въпроси и отговаря с безмилостен сарказъм на всичко, в което долавя и най-слабото недоверие.

От една страна, го познаваше. Познаваше го много добре. Но той държеше и не малко кътчета от душата си заключени за нея. Винаги беше проявявал независимост. Дори още като юноша при някои обстоятелства се затваряше в себе си, предпочиташе да не говори с никого, дори с Нед. В такива мигове потъваше в музиката, разхождаше се дълго и отблъскваше с едва ли не злобна радост всеки, който се опитваше да проникне в него.

Нед винаги твърдеше, че виновно за това е семейството на Аласдeър. Никога не е имал чувството, че му принадлежи. Беше се отказал от семейството си и беше избрал друго семейство. Но раните от детството заздравяваха много бавно, кой знае дали изобщо бяха заздравели. Ема го разбра още като малко момиченце. Тя и Нед бяха приели Аласдeър, бяха му позволили да се затваря в себе си, случваше се да бъдат и наранявани от него, когато се опитваха да го доближат в самотата му.

Но би ли могла да живее с него... да бъде негова съпруга... та нали знаеше, че ще се обърне срещу нея, ако случайно или нарочно прекрачи границата? Можеше ли да понесе да живее с човек, който има свой личен живот и няма да го сподели с никого? Беше казал, че я обича и тя му вярваше. Но дали я обича достатъчно, за да сподели с нея най-интимните си мисли? Беше ли Аласдeър изобщо способен да сподели с някого живота си?

Тя гледаше в тавана, където пламъците хвърляха трепкащи сенки, докато нощта бавно отминаваше. Беше ѝ обещал, че сега е единствената жена в неговия живот. Искеше и това да му повярва, защото Аласдeър не лъжеше. Ако имаше нещо, за което не желаше да говори, просто не го правеше.

А той не желаше да говори с нея за майката на своето дете.

Луси. Не беше чувала дори името ѝ, преди той да го спомене в странноприемницата в Барнет. Не знаеше дори дали има син или

дъщеря. Как може да се омъжи за него, щом не знае всичко това и не се осмеляваше да го попита? Той щеше да твърди, че това не я засяга. Но това, разбира се, не беше вярно.

Беше невероятен любовник. Беше явно и превъзходен управител. Но Аласдър никога няма да е добър съпруг. Не и за жена като нея, която обича всичко коректно, прозрачно и открито. Тя не понасяше тайни. Непоносимо ѝ беше да мисли, че някой я мамил. Може да беше неин недостатък, но Ема се познаваше. Знаеше, че ще ѝ донесе само мъка, ако се свърже с мъж, който не смята за необходимо да е напълно коректен в отношенията си. Тогава по-добре още сега окончателно да скъса с него.

И все пак, минеше ли ѝ през ума да вземе такова решение, веднага се отказваше. Всяка нощ, докато лежеше будна и гледеше отблясъците на огъня по тавана, прокарваше всичко отново и отново през ума си. Търсеше начин да промени мнението си.

След като пет нощи минаха така, положението стана непоносимо. На заранта стана и изкуцука до трапезарията, където Мария закусваше. Тя вдигна, загрижена и изненадана, очи от чая.

– Скъпа, защо не закусиш в леглото?

– Омръзна ми да лежа – нацупи се Ема и седна до масата. – Щом се облека, ще изляза.

– Но ти не бива да излизаш! – възкликна Мария. – Наистина, не бива! Как са клетите ти крака, миличка?

– Краката ми са вече много добре. – Ема си намаза масло върху препечената филийка. – Ще обуя копринени обувки. С тях краката няма да ме болят.

– Хм, да, добре, щом имаш желание да глътнеш малко чист въздух, ще го направим – съгласи се мило Мария. – Бих казала, че малка разходка с ландото няма да ти навреди.

– Тази заран ми предстои нещо, което трябва да свърша сама – заяви Ема. – Но следобед в пет ще се разходим с колата из парка и ще покажем на света, че отново съм тук.

– Сама? – Мария беше явно засегната. – Но какво трябва да свършиш сама, скъпа моя?

Ема се понавъси. Ако каже на Мария, че иска да извърши нещо толкова ужасно като да посети Аласдър в жилището му, клетата жена ще получи истеричен припадък. Млади дами не посещават джентълмени в квартирите им, дори ако въпросният джентълмен е стар приятел и твой управител.

– Това не мога да ти кажа – заяви Ема. – Впрочем ти и не би искала

да го знаеш – усмихна се тя. – Имай ми доверие, Мария. Наистина не би желала да го знаеш.

– Аха! Нещо скандализиращо ли е? – попита отчаяна Мария.

– Ще направя всичко възможно, за да съм сигурна, че никоой няма да ме види – опита се Ема да я успокои.

– Боже мили! – въздъхна Мария още по-разтревожена от преди. Когато Ема помоли Харис да извика наемна карета, тя закърши отчаяно ръце, но после се оттегли в покоите си.

Ема помоли кочияша да я закара до Албърмарл стрийт. Анонимна наемна карета беше най-добрата възможност да остане незабелязана. Когато свиха в Албърмарл стрийт, тя се наведе през прозорчето и се опита да различи номера. Търсеше номер шестнайсети.

– Следващата къща вдясно – извика тя на кочияша и той спря до тротоара. Щом слезе, Ема вдигна поглед към полукръглите прозорци от двете страни на външната врата. Но после се вцепени с единия крак на улицата, а другия все още на стъпалото на каретата.

Гледаше право в стаята, която очевидно беше дневната на Аласдеър. Гледаше право в Аласдеър. Той държеше жена в прегръдките си. Дребничка жена, чиято глава едва достигаше средата на гърдите му. Беше я прегърнал и държеше с една ръка главата ѝ.

На Ема ѝ призля. Тя се качи обратно в каляската.

– Кочияш, карайте до края на улицата. Спрете на ъгъла.

Кочияшът сви рамене и се подчини. Спря на ъгъла със Стафорд стрийт. Пътничката му беше вперила през прозорчето поглед в къщата номер шестнайсет.

Наистина ли видя това? Как Аласдеър прегръща в стаята си някаква жена? Мислите кръжаха в главата ѝ и един въпрос следваше другия. Кълнеше се, че е единствената жена в неговия живот. Беше ѝ *се заклел*.

Още докато гледаше замаяна в къщата, вратата се отвори и Аласдеър се появи на стълбището. С една ръка прегръщаше жената, която го гледаше с поглед, в който се четеше, според Ема само безкрайно възхищение. Още докато Ема ги гледаше, Аласдеър прегърна жената през раменете и я целуна, после я притисна към себе си, толкова силно, че краката ѝ вече едва докосваха земята.

Та нали Аласдеър трябваше всъщност да лекува раните си... беше толкова сериозно ранен, че не можеше да напуска дома си и да я посети на Маунт стрийт. Но не беше чак толкова зле, та да не си позволи малка любовна игра! Той се усмихваше и галеше с любов бузата на жената.

Ема усети как я изпълва луд гняв. Как е *посмял* така да я лъже?

Беше си останал все същия нагъл женкар, същият донжуан, какъвто винаги е бил. Кълнеше се на един дъх в любов и чест, а подхващаше следващата любовна авантюра с първата жена, която му хареса.

Видя как жената се отдалечи по улицата, а Аласдеър, застанал на стълбището, ѝ махаше за сбогом. Когато той си влезе в къщата, Ема потърси в чантата си шилинг за кочияша, вдигна поли и се върна тичешком до къщата номер шестнайсет.

Заблъска толкова ядно с чукчето по вратата, че едва можеше да виждаше нещо пред себе си, камо ли да мисли.

Кранам изгледа смаян високата млада жена с очи, блеснали от гняв на побелялото лице.

– Мисля, че лорд Аласдеър си е вкъщи – измърмори тя, профуча покрай слугата и измарширува право към стаята на Аласдеър.

Кранам затвори пътната врата и побърза да ѝ отвори вратата на стаята, но тя го беше преварила. Отвори широко вратата и нахлу в стаята. Затръшна вратата под носа на Кранам.

– Ема! – Аласдеър се обърна смаян към нея от масата, където токущо си беше налял чаша шери. – На какво дължа тази радост, сладка моя? – Той се приближи към нея с прострени ръце, но видя лицето ѝ. Отпусна ръце и радостната му усмивка изчезна. Погледът му стана напрегнат.

– О, само не ми казвай, че не си свикнал да те посещават жени – извика гневно Ема. – И не си въобразявай, че ти вярвам, сър. Представям си, че пристигат на тумби... сигурно се редят на опашка, за да получат привилегиата да...

– Ема, за бога, престани! – помоли нервно Аласдеър. – Не разбирам за какво, *по дяволите*, говориш. А като се замисля, трябва да кажа, че това се случва често, когато ме засипваш с упреци – добави той с горчивина в гласа. – Какво, за бога, съм ти сторил пък сега?

– Ти *не знаеш!* – Тя го гледеше недоумяващо. – Просто не е за вярване, Аласдеър! – Тя прекоси тичешком стаята, бродираните поли на светлата ѝ рокля от креп се развяваха при всяка нейна крачка.

Аласдеър я наблюдаваше смаян, вече се надигаше и неговият гняв, въпреки че не знаеше причината за нейния.

Ема спря пред него. Заговори много бавно, натъртвайки всяка дума, сякаш преподаваше на трудно схващащ ученик.

– Ти ми каза, че съм единствената жена в твоя живот. Спомняш ли си, че ми го каза, Аласдеър? Спомняш ли си? – Тя го удряше силно с пръст по рамото. – Каза ми го, а после те виждам да прегръщаш

някаква...

– Внимавай много в това, което ще кажеш, Ема – прекъсна я той и стисна китката на ръката, с която тя го бе ударила по рамото. – Гласът му беше опасно тих. – Бъди *много* внимателна.

Ема реши, че не е необходимо да изрече презрителна забележка за жената, която видя с него. Какво значение имаше дали е проститутка, или жена с безукорен произход.

– И тъй, коя е тя? – попита тя със саркастично любопитство. – Жената, която само преди минути прегръщаше в тази стая? Жената, която целуна на стълбището? Не ти беше чужда, бих казала. Напротив, познаваш я много добре, жена, с която си в близки, много интимни отношения.

Тя се обърна с жест на отвращение.

– Не че вече има значение. Защо ли трябва да ме засяга? Никога не съм ти имала доверие. Ти ме излъга. Ти винаги си ме лъгал.

– Аз *никога* не съм те лъгал – заяви спокойно Аласдеър. – И не ми обръщай гръб! – Той я хвана за раменете и я обърна към себе си. – Говориш за доверие, Ема. А да си се замисляла някога, че аз не мога да ти имам доверие, че ми имаш доверие? Да си се замисляла над това? Защо трябва да предположиш веднага най-лошото? С какво право? Знаеш ли колко изморително е всъщност, когато някой непрекъснато няма доверие в някого? Та мен не ме изоставя чувството, че ме наблюдаваш, че си правиш свои заключения и все чакаш дано ме заловиш в нещо?

– Не, нищо подобно – защити се Ема. – Не съм такава. *Ти* си толкова тайнствен. Има обширни области от живота ти, за които изобщо не говориш. Как мога да ти имам доверие, ако не зная какво става в живота ти, за какво мислиш през повечето време. Щом не желаеш да споделиш с мен толкова неща, това не може да не ме навежда на мисълта, че имаш какво да криеш. След последния път... след онова, което скри тогава от мен... как мога още да ти вярвам?

Тя прокара ръка пред очите си, пълни със сълзи на гняв.

– Не желаеш да им кажеш коя беше тази жена. Но какво да мисля тогава?

– Не – заяви изведнъж Аласдеър с ледена решителност. – Мислех, че можем за всичко да се разберем, но очевидно не сме в състояние. Няма да стане. Не мога и не искам да живея непрекъснато с това твое недоверие и да виждам как следиш всяка моя стъпка.

– Така е, прав си – изсъска Ема ядно в отговор. – Няма да стане. Тъкмо затова съм тук, за да ти го кажа. – Тя се запъти към вратата. –

Довиждане, Аласдър. – И врата се затвори зад нея.

Той отиде до прозореца, устните му бяха станали на тясна ивичка, очите му блестяха студено. Гледаше я как върви бързо, права като свещ, надолу по улицата, без да се обърне нито веднъж.

– Ама че нахално, недоволно, недоверчиво, кавгаджийско женище! – извика Аласдър на кадифените завеси. Никой мъж с достойнство няма да го търпи. Или трябва всяка минута от деня, за всеки разговор, който е водил, за всеки познат, който е срещнал, да дава отчет?

Не беше предвиждал посещението на Луси тази заран. Никога не го беше правила. Но Тим беше решил чисто и просто, че повече няма да ходи на училище. Майк се беше въздържал от намеса и Луси, която копнееше синът ѝ да стане джентълмен като баща си, дойде да го помоли да направи нещо.

Аласдър не знаеше дали щеше да обясни на Ема всичко, ако го беше попитала човешки за гостенката, вместо да си направи веднага сметворни заключения.

Той се отпусна в едно кресло, ребрата го боляха, раните го боляха, сякаш се нагаждаха към настроението му. Честно казано, не вярваше, че би разказал на Ема за това посещение. Щеше да парира въпросите ѝ по обичайния начин, щеше, както винаги, да им се ядоса.

Тя имаше ли право на обяснение? Той посегна към чашата със шери и заотпива замислен, докато гневът му постепенно се уталожи, а болките понамаляха.

Проклета жена! Да е имало някога такава ревнивка, такава Ксантина? И какво означаваха думите ѝ, че дошла да му каже, че нищо няма да излезе? Че е решила в края на краищата, че няма да се омъжи за него?

Той пресуши чашата и я остави на масата. Имаше чувството, че в гръбнака му се е забил леден пръст. Това днес по-сериозно ли беше от обичайните им кавги? Не, не може да е искала да каже това. Нито той искаше да го каже. В разгара на кавгата и двамата изрекоха неща, които никой не биваше да взема на сериозно. Какво да се прави – просто такива си бяха.

Но ако беше дошла с намерението да му го каже, още преди да избухне от гняв, значи този път беше съвсем различно. Познаваше силната ѝ воля. Ако Ема реши нещо, не е лесна работа да я спреш.

Да, но той трябва да го стори. Защото не може да живее без нея. Въпреки че е недоверчива, въпреки че е невъзможна.

Той стана от стола и отиде до пианото. Седна и взе няколко акорда.

После подхвана една мелодия от Хайдн.

Ако е вярно, че музиката притежава силата да укроти дори диво животно, сега му трябва точно такова успокоително средство, каза си Аласдър с иронична усмивка. Разбираше, че е готов да скъса с навици, създавани цял живот.

Мария се вслушваше в звуците, които идваха откъм музикалния салон. Започна със шумна каскада, но сега мелодията звучеше нежна като хлипане, и това ѝ късаше сърцето. И най-безчувственият човек би забелязал, че откакто се върна от Стивънейг, Ема не беше същата. Беше напрегната и нервна, изразът на лицето ѝ се стори на Мария едновременно тъжен и объркан. Но нищо не беше по-потискащо от тази музика, избликваща сега от нея. Мария не беше надарена с красноречие, но бе сигурна, че чува изблиците на преливаща от страдание душа.

Мария нямаше представа къде е ходила Ема тази сутрин, но я видя да се връща като буреносен облак. Тръшна вратата зад себе си и се затвори в музикалния салон. А сега музиката изпълваше къщата с безнадеждната си тъга. Мария се чувстваше безпомощна.

Музикалният салон беше недостъпен. Само Аласдеър можеше да влезе, докато Ема свири.

Ема свиреше, за да пропъди всички мисли от главата си. Отиде при Аласдеър, за да сложи окончателно край на отношенията им, поне така си мислеше. Отиде да говори с него, да го помоли да разбере страховете ѝ. Отиде с надеждата, че той ще ѝ даде нещо, което ще ѝ позволи безрезервно да го обича.

Сега не ѝ оставаше никаква надежда. Разбираше не само, че между тях всичко е свършено окончателно и завинаги, но и колко е загубила. И първия път беше достатъчно тежко, но сега, при втория, почти непоносимо. Възможността да бъде щастлива я бе измъчвала, но сега тя ѝ бе отнета.

Аласдеър мина същия следобед с двуколката си покрай къщата. Той хвърли юздите на Джеми и изкачи стълбището към пътната врата, стъпките му не бяха пружиниращи както обикновено.

Харис му отвори.

– Надявам се, лорд Аласдеър, че сте се оправил след падането.

Аласдеър направи кисела физиономия. Клюките бяха стигнали и до слугите.

– Да, напълно, благодаря ти, Харис.

Той стоеше в хола и се вслушваше в посланието, долитащо откъм задната част на къщата, от Еминия музикален салон. Беше стиснал устни, погледът му беше строг. Значи тя наистина се е предала. Но само от

истинска мъка можеше да блика такава музика и тъкмо от този факт трябваше да почерпи смелостта, която му беше нужна.

Той мина с бързо кимане на глава покрай Харис. Пред вратата на музикалния салон се поколеба за миг. После отвори вратата и влезе. Вратата изскърца, когато я затвори зад себе си.

– Махай се! – заповяда Ема и не спря да свири. Беше бясна, че някой е нарушил неписания закон и я смущава докато свири.

– Не, няма – отвърна Аласдеър.

Ръцете ѝ се отпуснаха в дисхармоничен акорд върху клавишите.

– Облечи си палтото. – Той пристъпи зад нея, сложи ръце под мишниците ѝ и я вдигна от пейката. Заглуши протеста ѝ с едно безизразно: – Не се карай с мен, не ми остана капчица търпение.

Тя се обърна и го изгледа смаяно.

– Какво каза?

– Сега ще ме последваш – отговори той решително. Обърна се и взе палтото, което тя беше носила тази заран и което беше захвърлила небрежно върху един стол. – Облечи това. Пътуването ще е доста дълго, а стъмни ли се, става студено.

Ема поклати глава.

– Никъде няма да ходя с теб. Всичко е свършено, Аласдеър, не го ли разбра?

– Не – отговори той и вече ѝ държеше палтото. – Нито го разбирам, нито го приемам. А сега моля те, облечи се.

Ема не си спомняше да го е виждала такъв. Беше спокоен, гласът му твърд, но в израза на лицето му имаше нещо напрегнато, сериозно. Също и в устните му, и в погледа. Не беше гняв, а по-скоро непоколебима решителност, като тази, която кара потъващия да се вкопчи в къс дърво.

Осъзна, че се подчинява на волята му и облича палтото. Той ѝ подаде ръкавиците и изчака мълчаливо със шапката ѝ в ръка тя да ги сложи. После нагласи тъмносинята шапка на главата ѝ, завърза здраво небесно-сините панделки под брадичката ѝ.

Ема се опита още веднъж. В гласа ѝ звучеше отчаяние.

– Аласдеър, та това е смешно. Чиста загуба на време. Нищо няма да се промени. Не можеш да ме принуждаваш по този начин да дойда с теб.

– Хайде! – каза той и тръгна към вратата, за да я отвори пред нея.

Той сякаш притежава невидима власт над нея, мислеше си Ема и просто не можеше да повярва, че наистина върви с него, въпреки волята

си, но и без най-малката проява на насилие от страна на Аласдеър. Тя го последва в хола.

– О, пак ли излизаш? Аласдеър, видях ви през прозореца. – Мария слизаше тичешком по стълбата, в гласа ѝ ясно звучеше облекчение, че музиката е спряла. – Ще се поразходите с Ема? Вие оправихте ли се? Какво ужасно произшествие! И то точно след това на Ема... какво странно съвпадение.

– Не чакайте Ема за вечеря – каза Аласдеър и изобщо не си направи труда да отговори на въпросите на Мария.

– Господи божичко, но защо? Къде ще ходите? – Мария го гледаше втренчено и чак сега видя колко сериозен е той и колко бледо и напрегнато е лицето на Ема, усети почти осезаемото напрежение между двамата. – Нещо не е наред? – попита тя плахо.

– Не – заяви спокойно Аласдеър. – Всичко е наред. Хайде, Ема. – Той сложи ръка на гърба ѝ и я побутна към външната врата.

С чувството, че се е превърнала в марионетка, Ема се подчини безмълвно на лекото му докосване. Без дума да каже, го остави да я отведе до колата.

Джеми я поздрави радостно, но после и той разбра, че нещата не вървят както трябва. Когато конете потеглиха, той скочи на мястото си и не каза повече нито дума.

– Къде ме водиш? – Ема си беше възвърнала най-сетне дар слово.

– Там, където отдавна трябваше да те заведе – отговори Аласдеър с все същия спокоен, равен тон. – Но ще ми простиш, ако ти кажа, че не съм в настроение да разговарям с теб.

При тези обстоятелства забележката беше безкрайно арогантна, но толкова типична за Аласдеър, че Ема за малко не си запретна полите и не скочи от колата.

Той сякаш прочете мислите ѝ, протегна ръка и я сложи на бедрото ѝ. Стиснала устни, Ема се беше втренчила над главите на конете в пътя пред тях.

Когато препуснаха през заспалото селце Кенсингтън, любопитството ѝ все пак се събуди.

Джеми се надигна рязко и измърмори.

– Брей, виж това се казва новина!

Той кимна многозначително, защото вече знаеше коя е целта на пътуването.

Минаха през Хамърсмит и прекосиха реката при Чизуик. Ема хвърли поглед към Аласдеър. Той сякаш най-сетне се беше поотпуснал,

устните му не бяха вече така силно стиснати. Или може би внимава, както винаги, напрежението му да се предаде на конете, спомни си тя. По всяка вероятност съвсем не беше толкова отпуснат, колкото изглеждаше.

Минаха през портата на странноприемница, над която беше изрисуван червен лъв. Аласдеър слезе от колата и подаде на Ема ръка. Тя слезе и се огледа. Една странноприемница „Червеният лъв“ не се различаваше от друга със същото име. Какво търсеха тук?

Джеми пое юздите от Аласдеър.

– Тук ли да чакам, господарю? Както винаги? – попита той.

Аласдеър кимна и хвана Ема под ръка.

– Трябва да минем малко път пеша.

– Какво щастие, че изгарянията вече не ми създават проблеми – каза хапливо Ема.

– Още тази заран беше повече от ясно, че вече не ти създават проблеми – отговори той. – Само като се сетя как хвърчеше надолу по Албермарл стрийт.

От очите на Ема изхвъркнаха искри, а неговото лице за малко се проясни, някогашната игрива светлина проблесна в очите му, но тутакси изчезна и лицето му си възвърна непристъпния израз.

Двамата излязоха от двора на странноприемницата и стигнаха по тясна уличка с малки къщици чак до края ѝ. Последната къща беше по-голяма от другите и Ема разпозна пристройките на малка ферма сред полята, които я заобикаляха.

Аласдеър отвори градинската врата и посочи на Ема да тръгне пред него по пътеката към къщата. Като стигна до вратата, почука. Вратата веднага се отворена и високо, кокалесто момче изглежда любопитно Ема.

– Ема, искам да ти представя сина си – каза спокойно Аласдеър. – Това е Тим. Тим, това е лейди Ема Бомон.

Мислите се объркаха в главата на Ема. *Защо не я беше предупредил?* Но не, той никога не би го направил. Толкова типично за Аласдеър. Неговият начин да я накаже, задето го принуди да го направи. Добре де, тя ще приеме това предизвикателство. Да, да, но колко ѝ напомняше това момче младия Аласдеър!

Ема протегна ръка на момчето.

– Тим, много се радвам да се запозная с теб – каза с открита усмивка.

Момчето се поклони, но мислите му явно бяха някъде другаде. То погледна уплашено баща си.

– Мама е била при теб.

– Да, тази заран – потвърди Аласдеър. – Тя в къщи ли е?

– В кухнята е със Сали. Пекат сладкиш.

– Тогава би ли я помолил да...

– Аласдеър! – Радостният възглас дойде от вътрешността на къщата. – Чух гласа ти. Толкова мило от твоя страна, че дойде веднага.

Жената, която Ема вече бе видяла тази заран, се появи на вратата. Усмивката ѝ сияеше. Беше вързала престилка над муселинената си рокля, а в ръка държеше голяма дървена лъжица.

– Боже мили – възкликна тя, като зърна Ема. Взе да бърше, ужасно смутена, свободната си ръка в престилката. – Не ми каза, че ще доведеш гостенка, Аласдеър.

– В това отношение е много потаен – каза Ема, пристъпи крачка напред и пое ръководството на срещата. Протегна ръка на жената. – Вие сигурно сте Луси... о, моля да ме извините, много нахално от моя страна, госпожо...?

– Ходжкинс – каза Луси и стисна на Ема ръка. После погледна въпросително Аласдеър.

– Позволи ми да ти представя лейди Ема Бомон – каза Аласдеър. – Имам намерение да се ожена за нея.

При тази безочлива декларация Ема остана със зяпнала уста. Този мъж беше невъзможен. Луси сияеше. Тим пристъпваше плахо от крак на крак.

– Божичко, толкова съм щастлива, ама наистина... та това е чудесна новина – възкликна Луси. Хайде, влезте, влезте. Трябва да се чукнем с по чаша бързо вино, за да го отпразнуваме. Майк е още из нивите. Тими, иди да го извикаш... веднага. Влезте, лейди Ема. Прощавайте за безпорядъка. Не очаквах гости.

Както повечето хора, и Луси нямаше никакво намерение да поставя под съмнение заявеното от Аласдеър, установи кисело Ема, докато влизаше в малкото антре. Жената не си бе поставила естествено и въпроса дали тя, Ема, има намерение да се омъжи за Аласдеър.

Но щеше да е неучтиво да разваля срещата. Изглежда всички се зарадваха на новината и Ема забеляза с интерес, че сякаш никой не се смути от факта, че той я е довел тук, за да запознае двете жени. Дали хората тук не познаваха един съвсем различен Аласдеър? Гражданинът, саркастичният светски мъж някак не се връзваше с всичко тук.

Майк Ходжкинс, който скоро се върна заедно с Тим, се зарадва очевидно не по-малко от съпругата си на новината. Той стисна ръце и на

двамата, поздрави и нея, и Аласдеър, после весело се засмя, целуна жена си и обърна набързо няколко чашки вино.

Ема забеляза, че Тим не се отделя нито на крачка от пастрока си. Вслушваше се във всяка дума на Майк, смееше се, когато Майк се смееше и бързаше да му долее чашата, ако беше празна. Но Тим се чувстваше очевидно добре и в присъствието на Аласдеър. А Аласдеър се държеше с него с така сърдечно, така приятелски, както чужди хора рядко го виждаха да прави. Беше негова черта, която тя обичаше. Която бе обичал и Нед.

Като се изключи произхода, Тим беше очевидно във всичко останало син на Майк Ходжкинс. Това притесняваше ли Аласдеър? Знаеше какво е да си отчужден от родителите си... да нямаш сантиментална връзка със семейството си. Как стояха нещата при неговия син?

Докато гледаше, слушаше и играеше ролята си, Ема си мислеше за това, колко много време бяха загубили тя и Аласдеър, защото той не бе пожелал да ѝ открие тази страна от живота си. Тъкмо на тези въпроси бе искала тя да получи отговор. Тя го обичаше. Как може човек, който обича друг човек, да не иска да разбере, че е невъзможно да не искаш да вникнеш в толкова важни неща от живота на любимия? Как можеше той да не го проумее?

Тя го гледаше с едва ли не гневно нетърпение, недоумяваше, че може да е толкова див. В този миг той обърна глава и я погледна, а онова, което тя прочете в очите му я накара да затаи дъх. Беше въпрос, но и молба. И тогава разбра колко много от себе си е заложил той на този следобед.

Тя се усмихна и му протегна ръка. Той стана и прекоси малката стая, за да дойде при нея. Посегна към ръката ѝ, вдигна я към устните си. В стаята стана тихо, но беше тишина, която сякаш я прегърна.

После Аласдеър пусна ръката ѝ и каза с глас, която прозвуча съвсем нормално:

– Тим, Майк и аз трябва да обсъдим нещо. Ще ме извиниш ли за няколко минути?

Ема кимна в знак на съгласие. Видя уплашения поглед на Тим, когато излезе от стаята с двамата мъже, които бяха негови бащи. Ема си каза, че той сигурно няма никакви основания да се страхува.

Луסי седна до Ема на пейката под прозореца.

– Наистина не зная кое е най-добро за него – довери се тя на Ема и сложи бебето в скута ѝ. – Аласдеър искаше да прати Тим в своето училище и това щеше да е чудесно за момчето. Но Тим се колебае.

– В Игън ли? – Ема присви нос. – Брат ми и Аласдеър не са казали добра дума за това училище.

– Но то би направило от Тим истински джентълмен – каза Луси.

– Не и ако той не го желае – възрази Ема. – Само ще се чувства нещастен.

– Но той *трябва* да ходи на училище – настояваше на своето Луси. – Сега казва, че не иска да ходи дори в основното училище, нито при учителя, който му дава уроци по латински и гръцки. Тази заран ходих при Аласдеър да го питам какво да правя.

Ема кимна. Тази заран й се струваше цяла вечност далеч. Една абсолютно лъжлива, объркана, застанала на главата си вечност.

– Но с какво иска да се занимава Тим?

– Иска да стане селянин като Майк. – Луси си играеше с пръстчетата на бебето. – Майк е добър земеделец... грижи се много добре за семейството си. Не бих могла да си пожелаая по-добър съпруг. Но Тим може да постигне много повече. Пред него са открити толкова възможности.

– Аласдеър сигурно ще се погрижи Тим да получи възможности, които повече да му допаднат – каза колебливо Ема. Не искаше да се меси. Тази ситуация беше толкова нова за нея, че й се стори опасно да говори от името на Аласдеър, но от друга страна й се виждаше и съвсем естествено. – Ако иска да стане земеделец, ще е много по-добър, ако знае да чете и пише, така ще разбира от много неща. Напоследък има толкова много ново – сеитбообороти, полезащитни пояси... – Тя млъкна, защото усети, че се е увлякла от собственото си възхищение. Говореше за управлението на голямо имение, а Луси и Майк притежаваха само малка ферма.

Луси не изглеждаше успокоена. Тя само кимаше замислено.

– Майко, вече *изобщо* няма нужда да ходя при учителя! – Тим се втурна в стаята, лицето му беше пламнало, очите му блестяха. – Щом мина възрастта за основното училище, изобщо няма да напускам селото заради друго училище. Щом Майк каже, че съм достатъчно голям, ще почна да уча как се управлява голяма ферма.

Добро решение, Аласдеър. Ема кимна мълчаливо, за да изрази одобрението си. Мъжете явно се бяха разбрали за решението, взето и от двамата.

Аласдеър се наведе и целуна Луси.

– Радвай се на това решение, Луси. Изглежда така ще е най-добре.

– Да – отговори тя и се усмихна. – И лейди Ема така смята.

Аласдеър погледна учудено Ема.

– Е, мисля, че не бива повече да ви пречим – каза той. – Хайде, Ема – и той ѝ протегна ръка.

Ема го хвана под ръка и се сбогува с новите си приятели. Докато вървяха по пътеката към градинската врата, Аласдеър каза замислено:

– Радвам се, че сме единодушни относно Тим. Но, бъдеща моя съпруго, та ти в повечето случаи си споделяла мнението ми.

– Досега не съм споделяла твоето мнение относно нашата женитба – отвърна сухо Ема.

– Е, тогава сподели го сега, сладка моя.

Ема си пое дълбоко въздух.

– Ти си един арогантен, самомнителен, лъжлив, ехиден пратеник на ада!

Аласдеър се ухили.

– Никога не съм чувал от устата ти по-сладки думи, ангеле мой с меденосладък език.

– О, та аз още не съм почнала – обеща Ема. – Ще пълня ушите ти с обиди всеки божи ден до края на жалкия си живот.

– Любов моя, момиченце мое, ще ме направиш най-щастливия мъж на света – заяви той хитро, а после добави: – Освен това, ако ми писне да ме обиждаш, имам си много прост начин да му сложа край.

– Така ли?

Той спря наред улицата в една сянка. Очите му блестяха ярко като смарагди в здрача, когато докосна нежно устните ѝ със своите.

– Съмняваш ли се в това, моя Ема? – прошепна той и устните му се плъзнаха по бузата ѝ.

– Не – прошепна Ема – изобщо не се съмнявам... – Тя прокара палец по устните му. – Не, нямам никакви съмнения.

ЕПИЛОГ

– Мислех, че отиваме във Воксхол. – Ема се огледа разочаровано, когато двамата лодкари отминаха входа за градините на Воксхол. Безброй светлини осветяваха реката, а музиката от ротондата се носеше в хладния нощен въздух над водата.

– Промених плановете си – измърмори Аласдеър и се усмихна загадъчно. Той седеше в лодката срещу нея, кръстосал ръце на гърдите, сияещият му поглед беше сякаш прикован от нея. Беше особено привлекателна тази вечер в наметалото от бяло кадифе, поръбено със сребърна лилица. Високата яка на тила обрамчваше лицето ѝ под короната вчесана високо коса. Очите ѝ сияеха сякаш чисто злато на светлината на фенера на кърмата, пълните ѝ устни подканваха за целувки.

– Аз пък не съм си променила намеренията – отвърна, все още озадачена, Ема. – Освен това ти каза, че ни очакват на някакво голямо празненство.

– Май малко попреувеличих.

– Какво става всъщност тук, Аласдеър?

– Изненада – отговори той. – Но нямам намерение да я развалям, затова можеш да си спестиш въпросите.

Ема се облегна назад. Беше ѝ направило вече впечатление, че Аласдеър се държеше малко странно, още когато дойде на Маунт стрийт да я отведе на някакво парти в градините на Воксхол – държеше се някак съзаклятнически и сякаш едва сдържаше възбуда. Странно, защото Аласдеър по начало не се вълнуваше от нищо.

Тя го гледаше, присвила очи, готова да се остави да бъде изненадана. Леки тръпки на предчувствие за радост преминаха по гърба ѝ. Тя загърна още по-плътнo колене с коженото одеяло и се загледа в брега, който минаваше покрай тях. Скоро оставиха зад себе си светлините на Лондон и единственият шум остана ритмичният плисък на веслата, които се потапяха в тъмната вода.

Преминаваха част от реката, където тя беше особено широка. Пред тях, на южния бряг се виждаше светлина. Веслата насочиха лодката на-там и тя се удари меко в стъпала, които извеждаха от водата.

– Къде сме? – попита Ема и се озърна. По клоните на дъб с окапали листа висяха газени лампи, олюляваха се и осветяваха стъпалата, водещи към реката, но какво се криеше зад тях, не можеше да се види.

На въпроса си не получи отговор, затова изкачи стъпалата и се озова на брега. От там водеше покрита с чакъл пътека сред дървета, и тя беше осветена от фенери, окачени на стълбове на известно разстояние един от друг. В края на пътеката тя различи бяла варосана сграда с нисък покрив. От всички прозорци струеше топла светлина и хвърляше златните си отблясъци върху добре поддържана зелена ливада.

– Господи, колко е красиво! – възкликна тя неволно. – Какво приказно място!

Аласдеър плати на лодкарите и тръгна до нея.

– Радвам се, че ти харесва, скъпа. – Той ѝ се усмихна и я погали с върха на пръста по бузата. – Ела да влезем. Навън става хладно.

Той я хвана за ръката, преплете пръсти с нейните и двамата продължиха по пътеката.

Една слугиня стоеше пред отворената врата. Тя се поклони и се усмихна.

– Всичко е както го поръчахте, сър. Ако ви потрябва още нещо, само да позвънете.

– Благодаря. – Аласдеър отново хвана Ема за ръката и я поведе към стълбата в задния край на входното антре. Качиха се на първия етаж и Аласдеър я поведе по един коридор.

Ема беше смаяна. Бе решила, че сигурно са в село Челси. Влезе в голяма ъглова стая. Тежки кадифени завеси закриваха прозорците. В камината пламтеше огън, плетени килими покриваха лъснатия до блясък под. В средата на стаята имаше огромно легло с балдахин.

Тя погледна Аласдеър и вдигна въпросително вежди.

– Това е за по-късно – каза той и посегна към раменете ѝ да развърже наметалото. – Първо ще хапнем. – И той посочи масата и двете скулпирани кресла, сложени пред камината.

Масата беше сервирана със сребърни прибори и чинии, кристални чаши и два калаени свещника. Топлият въздух дъхтеше на лавандула, листа от рози и ябълков цвят. Ема се озърна да разбере откъде иде ароматът и видя в малка съдинка най-различни листа, които къкреха върху триножник над огъня.

В тази стая всичко говореше за чувственост. Беше уютно, елегантно помещение, което съществуваше сякаш в други времена. От съседните сгради не долиташе никакъв шум, нищо не подсказваше на този свят да има някой друг освен тях.

Ема се обърна и погледна Аласдеър, който я наблюдаваше усмихнат, все още с наметалото в ръка. Той го хвърли най-сетне на пераза,

свали си палтото и отиде до скрина в другия край на стаята.

Ема го следеше с поглед. На скрина бяха сложени ястия. Голям сребърен поднос със стриди, които просветваха, сякаш прозрачни в яките си черупки, защото бяха сложени върху лед, напръскан с лимонов сок. Имаше и желирани пьдпъдъци, светлорозови омари в шафранов сос, към тях леко пюре от зелен грах. Беше празненство колкото за очите, толкова и за вкуса.

Аласдеър отвори бутилка шампанско. Катапултира с палец тапата от бутилката. Изля кехлибарената течност в една купа.

Ема не се беше вгледала по-внимателно купата, но когато той ѝ я поднесе, възкликна от радост. Купата с две дръжки беше от гравирано сребро, украсена със смарагди и сапфири.

– Купата на любовта – обясни той и се засмя от удоволствие, като видя реакцията ѝ.

– Но откъде е?

– Мисля, че от Норвегия, от дванайсети век. От много генерации принадлежи на семейството ми. – И той я доближи до устните ѝ.

Тя пи от шампанското и усети мехурчетата му на езика си, те се пукаха на небцето като зрели ягоди. Не беше обикновено шампанско. Аласдеър пи от другата страна, над ръба на купата погледът му държеше нейния в плен.

– Купата на любовта се изважда само за специални случаи – обясни сериозно той и я поднесе още веднъж към устните ѝ. – Трябва да я изпием до дъно.

Ема пи още веднъж. Дватама се редуваха, докато Аласдеър не каза тихо:

– Дръж сега ти купата. Виж колко прекрасна е и отвътре.

Ема погледна в съда. От вътрешната страна скъпоценните камъни блестяха като прозорец от пьстроцветно стъкло в облачен ден. На дъното имаше още малко шампанско, а през прозрачната течност просветваше нещо. Тя наклони леко купата и предметът тихо издрънча.

Тя потопи внимателно пръсти в шампанското и извади пръстен от чисто злато. В него бяха инкрустирани сапфири, прекрасни тъмносини сапфири.

Тя погледна безмълвно Аласдеър. Беше загубила дар слово.

Той ѝ взе пръстена.

– Знаеш ли какъв ден е днес, Ема?

– Вторник – отговори тя, объркана от въпроса му. Той пое лявата ѝ ръка и я задържа за миг здраво стисната. После поклати с престорен

укор глава.

– Днес е денят на Свети Валентин. Ти реши в мое присъствие и то неотдавна, че това ще е важен ден в твоя живот. Толкова бързо ли го забрави?

– Мисля, че постигнах всичко, което си бях намислила тогава – отговори Ема.

Аласдеър ѝ сложи пръстена.

– Любовник и бъдещ съпруг. Така ли беше?

– Нали знаеш. – Тя вдигна ръка срещу светлината. Сапфирите бяха любимите ѝ скъпоценни камъни, а тези бяха толкова свършени, че можеха да накарат сърцето ти да спре. – Този път не очаквах годеж – каза тя с крива усмивка. – След като захвърлих последния в краката ти.

– Е, ще се погрижа да не получиш още веднъж такава възможност. – Той извади от джоба на жилетката някакъв документ и малко, увито в плат пакетче.

– Това тук е специално разрешение за брак, а това брачна халка. Местният свещеник ще ни отдели време утре заран, а дотогава...

Той вдигна брадичката ѝ, лицето му беше и сериозно, и весело.

– Дотогава, сладка моя, ще останем в тази стая. Ще се погрижа утре заран да си толкова капнала, че едва да ти стигнат сили да се довлечеш до олтара и да прошепнеш отговора си. Този път няма да ми избягаш за Италия.

– Няма и да се наложи – каза тя и го погледна дълбоко в очите.

Аласдеър кимна бавно.

– Празникът на Свети Валентин – каза той високо. – Мисълта, че ще прекараме нощта преди брака в обятията на покровителя на онези влюбени, към които звездите не са били благосклонни, ми се струва малко странна.

– Благословията на светеца може да стори щото звездите да престанат да бъдат неблагосклонни и към нас, нали?

– Малко допълнителна помощ идва понякога много навреме. – Той посегна към скрина зад гърба си и взе от подноса една стрида. – Отвори си устата.

Ема отвори уста и той почна да я храни със стриди. Студената хапка с чудесен вкус на риба и море се плъзна по езика ѝ, тя затвори неволно очи.

– Не знам дали ми е необходим афродизиак – прошепна тя.

Аласдеър пое любовната купа от ръцете ѝ.

– Мисля, че вечерята ще трябва да почака. – Той я хвана за ръцете и

я привлече към себе си. Задържа я здраво в прегръдката си, после се отпусна заедно с нея на леглото. – Божичко, толкова си хубава, Ема. Толкова силно те желая.

– Вземи ме тогава – каза тя и му се усмихна лукаво. – Аз ти принадлежа, сър. – Тя разпери широко ръце върху леглото със жест на престорена покорност. – Но да не ми скъсаш роклята, иначе ще трябва да застана пред олтара по риза.

– Каква привлекателна възможност! – измърмори той, а в очите му се четеше страст. Целуваше я, изпълнен от диво желание, ухапа долната ѝ устна и тя усети на езика си соления вкус на капчица кръв. Ръцете му се плъзнаха към деколтето на роклята ѝ от тънък воал. Той я разкъса от шията до подгъва и Ема се разсмя тържествуващо.

Тя посегна нетърпеливо към ризата му, дръпна силно и копчетата се разхвърчаха на всички страни. После се надигна от дюшека, за да може той да освободи бедрата и краката ѝ от фустата от синя коприна, която носеше под роклята. Копринените ѝ чорапи станаха на парцали под пръстите му, когато ги задърпа. Тя разкопчаваше трескаво копчетата на панталона му, за да освободи коравия му член.

Той вдигна бедрата ѝ на раменете си и в същия миг проникна дълбоко в нея. Погледът му, изпълнен със същата страст, която се четеше и в очите на Ема, сякаш никога нямаше да я изпусне. Той я погали нежно по лицето, после почна да се движи в нея. Проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко, а тя чувстваше, че му се отдава както никога досега. Обърна лице и го ухапа по ръката, защото я бе обзела дива, безмерно нарастваща радост, примесена с необузdana, неудържима чувствена наслада. А после, в мига, когато осъзна, че е загубена, той се оттегли почти докрай от нея. Очите ѝ издаваха безмерно желание.

Той се усмихна колебливо, много колебливо, а после се плъзна отново в нея.

И двамата извикаха едновременно в див триумф, когато достигнаха едновременно върховния миг, изпитаха удовлетворението и се вкопчиха, достигнали екстаза и останали без дъх, един в друг.

Когато Ема се притисна, задоволена, в прегръдката на Аласдеър, призна, че Нед е бил много мъдър човек. Тя целуваше влажните рамене на Аласдеър, усещаше устните му на гърдите си. Знаеше, че и той мисли за приятеля, който бе настоял, че те двамата, въпреки всичко привидно, въпреки всякакви очаквания, си принадлежат.

КРАЙ

© 1995 Джейн Фийдър

Jane Feather
Valentine, 1995

Сканиране: ???

Разпознаване и начална редакция: maskara, 2009

Редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Джейн Фийдър. Бившият годеник
ИК „Бард“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11592>]